

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

TIONDE KAPITLET

Det falska profetdömet	1
Huvudtexten (Upp 13:11–17)	1
Bitexter	
1. (Dan 7:8, 19–21, 23–25)	1
2. (2 Tess 2:3–12)	1
3. (Upp 18:21, 23, 24)	2
4. (Upp 16:12–16)	2
5. (Upp 19:20)	2
I. Det falska profetdömet horn och mun	4
1. Skökodömet horn och mun	4
2. Paddömet horn och mun	6
II. Det falska profetdömet makt och djurtillbedjan	9
1. Skökodömet makt och djurtillbedjan	10
1. Huru stor är det första vilddjurets makt?	10
2. Vari består det första vilddjurets makt?	10
3. Huru utövar det första vilddjuret sin makt?	11
2. Paddömet makt och djurtillbedjan	12
III. Det falska profetdömet tecken och eld	14
1. Skökodömet tecken och eld	15
1. Människans naturlige eldsande, vorden motelden till Guds eld.	16
2. Sanningselden.	16
3. Den under-mänskliga skapelsens eld.	16
4. Avgrundens eld.	18
5. Domselden från himmelen.	18
2. Paddömet tecken och eld	22
IV. Det falska profetdömet bild och märke	26
1. Skökodömet bild och märke	27
A. Skökodömet bild	27
B. Skökodömet märke	37
2. Paddömet bild och märke	41
V. Det falska profetdömet trolldom och skuld	50
1. Skökodömet trolldom och skuld	51
2. Paddömet trolldom och skuld	62
VI. Det falska profetdömet laglöshet och paddblåsning	66
1. Skökodömet laglöshet och paddblåsning	66
A. Skökodömet laglöshet	66
B. Skökodömet paddblåsning	71
2. Paddömet laglöshet och paddblåsning	75
A. Paddömet laglöshet	76
B. Paddömet paddblåsning	80

TIONDE KAPITLET

Det falska profetdömet

Huvudtexten (Upp 13:11–17)

Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga ur jorden; och det hade två horn, som liknade ett lamms, och det talade som draken (v.11).

Och det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt (v.12).

Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedkomma från himmelen till jorden i människornas åsyn (v.13).

Och det förvillar dem, som bo på jorden, genom de tecken, som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn; och det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd men kom till liv (v.14).

Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla, som icke tillbad vilddjurets bild (v.15).

*Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälrar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal (v.16, 17).**

Bitexter:

1

Men vid det att jag betraktade hornen, fick jag se huru mellan dem ett annat horn sköt upp, ett litet...; och se det hornet hade ögon lika människoögon och en mun som talade stora ord. – Därefter ville jag hava tillförlitlig förklaring ... angående det nya hornet... det hornet som hade ögon och en mun, som talade stora ord, det som var större att skåda än de övriga, det hornet, som, jag ock hade sett föra krig mot de heliga och vara dem övermäktigt. –

Då svarade han så:... De tio hornen betyda, att tio konungar skola uppstå i det riket; och efter dem skall uppstå en annan, som skall vara olik de förra... Och denne skall upphäva sitt tal mot den Högste och föröda den Högstes heliga" (Dan 7:8, 19–21, 23–25).

2

Låten ingen bedraga eder på vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och "Laglöshetens människa", fördärvets man, hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad Gud heter och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud . . . Och nu veten I vad det är som håller honom tillbaka, så att han först när hans tid är inne kan träda fram. Redan äro

* Denna text är huvudstället i skriften för läran om det falska profetdömet, och därför ha vi kallat den "huvudtexten".

ju laglöshetens hemliga krafter i verksamhet; allenast måste den, som ännu håller tillbaka, skaffas ur vägen. Sedan skall "den Laglöse" träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med sin muns anda och tillintetgöra honom genom sin tillkommelses uppenbarelse – honom som efter Satans tillskyndelse kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster för att bedraga dem som gå i fördärvet, till straff därför att de icke gävo kärleken till sanningen rum, så att de kunde bli frälsta. Ty när Gud sänder över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen, så sker det, för att de må bli dömda, alla dessa, som icke hava satt sin tro till sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten (2 Tess 2:3–12).

3

Och en stark ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och kastade den i havet och sade: "Så skall Babylon, den stora staden, med fart störtas ned och aldrig mer bli funnen. – Ty dina köpmän voro furstar på jorden; ty alla folk blevo förvillade genom din trolldom. Och profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig" (Upp 18:21, 23, 24).

4

Och den sjätte utgöt sin skål i den stora floden Eufrat, och dess vatten torkade ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern. Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun tre orena andar utgå lika paddor. De äro nämligen demoniska människors andar, som göra tecken och som gå ut till konungarna i hela världen, för att samla dem till strid på den allsmåttige Gudens stora dag. – Och de församlade dem till den plats, som på hebreiska heter Harmageddon (Upp 16:12–16).

5

Och vilddjuret blev gripet tillika med den falske profeten, som i dess åsyn hade gjort tecken, med vilka han hade förvillat dem, som hade tagit vilddjurets märke och tillbett dess bild; de blevo båda levande kastade i eldsjön, som brinner med svavel (Upp 19:20).

Det falska profetdömet är det djupaste och avskyvärdaste onda som finns. Ty det är innerst själva Satan under sken av den sanne profeten. Dock måste vi lära känna detta onda, huru vidrigt och motbjudande det än är. Men här kräves eftertanke och ihärdigt begrundande. Ty här ligger det onda så väl inlindat och fördolt i sanningens sken, att alla "jordens innebyggare", i stort sett, "blivit förvillade". Och i denna förvillelse äro även de flesta troende indragna.

I det föregående ha vi ofta antytt det falska profetdömet, särskilt i dess skökogestalt. Meningen är nu att söka giva en rikshistorisk överblick över detsamma, även i dess padd-gestalt. En sådan överblick är nödvändig för att förstå den tid, som nu är och stundar.*

* Även det falska profetdömet är ett rike, vars historia profetian har angivit i dess

Det falska profetdömet fanns även *före* Kristus, och det bland alla folk, såsom vi snart få se. Och bland judafolket nådde det en sådan utbredning och makt, att det kunde föra Kristus, den sanne profeten, på korset.

Men våra texter handla om det falska profetdömet huvudsakligen *efter* Kristus. Och det sträcker sig över både det sjätte och det sjunde världariket. Ty vilddjuret och den falske profeten följas åt, ända tills båda gripas och kastas i eldsjön strax före tusenårsriket (bitexten 5).

Det falska profetdömets tid *efter* Kristus sammanfaller alltså med vilddjurets tid, som är "42 månader". Därmed får det i likhet med vilddjuret två världsskeden: sätteriksskedet och sjunderiksskedet. Och under vartdera av dem har det en särskild huvudprägel, som alltså är världsprägel eller världssignatur. Och det som sätter denna prägel på detsamma är skökan och paddan, nämligen skökan under det 6:e och paddan under det 7:e världariket. Och så har det falska profetdömet dessa gestalter: **skökodömet** och **paddömet**.

Men detta får icke fattas *så*, att paddömet uppstår först när skökodömet slutar. Nej, även paddan framkommer på organisk väg. Paddömet finns till även under skökodömet; men det befinner sig då i *uppväxt* och har ännu icke världsvälde. Först i det 7:e riket är paddan fullväxt och tager världsväldet tillika med vilddjuret, likasom skökan har världsvälde under det 6:e riket tillika med vilddjuret.

Ty vad är skökan? Jo, förstabudslösheten under kristlig förklädning. Och vad är paddan? Jo, förstabudslösheten utan denna förklädning.* Eller: skökan är otron med skenet av tro; paddan är otron utan detta sken. Hon är den rena otron med uppenbar förnekelse av Gud och hans Son. Hon är alltså *antikristendomen*. Men den finns icke till *först* i det 7:e världariket, ty det fanns ju antikrister redan på Johannes tid.** Och sådana ha funnits allt sedan dess. Och sålunda finns den antikristiska paddan även under skökodömet, men i tillväxt. Hennes mål är paddriket, som är det 7:e världariket.

Vid framställningen av det falska profetdömet under det sjätte världariket skola vi alltså låta skökan och paddan gå hand i hand med varandra, såsom de ju också äro nära besläktade, ja, i grunden äro ett, ty båda äro den jordkrypande förstabudslösheten. Visserligen befinna sig skökotron och paddotron eller skenkristendomen och antikristendomen i beständig strid med varandra. Men innerst arbeta de på samma sak: den uppenbara och världsbehärskande antikristendomen. Ty i grunden är även skökan antikristisk, fast under sken av att vara kristlig. Hennes Kristus är Antikrist, ty han är förstabudslös. Skökan går havande med paddan. Skökodömet har den fasansfulla uppgiften att föda paddömet. Denna födelse se vi nu dagligen. Stora skaror av skökans folk bortkasta det kristna skenet och namnet och övergå i den uppenbara antikristendomen. Skökan har varit så angelägen om att göra den personliga frälsningen budlös. Så blev paddan i behåll och i gott förvar. Och nu träder hon uppenbarligen fram.

grunddrag.

* Märk, att vi säga: "utan *denna* förklädning", ty även paddan har förklädning, fast icke kristlig. Därom strax mer.

** Se 1 Joh.

Och snart tager hon makten. Därmed är paddömet fött. Skåden då edert verk, I skökans prelater, präster och lekmän!

Vi skola alltså låta det falska profetdömet vara vad det är, nämligen en organisk världsutveckling av den första-budslösa mänskligheten. Blott då förstå vi vår huvudtext. Den är nämligen en *gemensam* beskrivning på både skökodömet och paddömet och passar in på dem båda. Ty skökolivet och paddlivet äro i grunden samma liv, såsom vi sett. Och det är detta gemensamma liv, som profetians ande giver en gemensam beskrivning i huvudtexten.

Med ledning av våra texter och framför allt av huvudtexten gå vi nu att framställa det falska profetdömet från sex synpunkter, nämligen: dess horn och mun; dess makt och djurtillbedjan; dess tecken och eld; dess bild och märke; dess trolldom och skuld; dess laglöshet och paddblåsning. Alltså:

I

Det falska profetdömet horn och mun

Då nu det falska profetdömet utgöres av skökodömet i det sjätte och paddömet i det sjunde världsriket, så få vi här två synpunkter; skökodömet horn och mun; samt paddömet horn och mun. Alltså:

1

Skökodömet horn och mun

*"Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga ur jorden; och det hade två horn, som liknade ett lamms, och det talade som draken."** (Upp 13:11)

Johannes hade nyss sett ett vilddjur uppstiga ur havet (13:1–10). Det är havsdjuret, lejonbjörnleoparden, kattbjörnen.**

Och nu såg han ett annat vilddjur uppstiga ur jorden (13:11–17). Det är jorddjuret eller "den falske profeten", som i det sjätte riket är skökoprofeten och i det sjunde riket är paddprofeten.

Ty att jorddjuret i vår huvudtext är just "den falske profeten" i vår femte bitext, det se vi tydligt därav, att precis samma världsförvillelse tillskrives dem båda. Det som säges om den falska profeten i bitexten, är just vad som säges om jorddjuret i huvudtexten. (Läs och jämför.) Alltså är det fullkomligt visst, att jorddjuret och "den falske profeten" äro en och samma företeelse. Och sålunda är den falske profeten ett vilddjur, ja, just "vilddjuret" i vår huvudtext.

Havsdjuret och jorddjuret äro i grunden samma djur, ty de äro den förstabudslöse människoanden, innerst besjälad och behärskad av avgrundsdjuret, som är draken. Skillnaden är blott den, att i det förra djuret framträder denne ande *utan* förklädnad, men i det senare *med*

* Vårt tionde kapitel förutsätter kännedom om vårt andra kapitel, som handlar om vilddjuret; och särskilt kännedom om vilddjurets förklädnader, som äro lamm-ormen och skökan.

** Vi begagna ofta ordet "kattbjörnen" såsom benämning på det första "vilddjuret", enär detta är sammansatt av "lejon, leopard och björn", alltså av katt och björn. "Kattbjörnen" betecknar sålunda det ondas smidighet och list, klumpighet och råhet, grymhet och styrka.

förklädnad, nämligen i det 6:e riket med kristlig förklädnad och i det 7:e med en annan förklädnad, som vi strax få se.

Båda dessa vilddjur hava horn. Men havsdjuret har tio, alltså lika många som avgrundsdjuret har (Upp 12:3). De påminna alltså icke om lamm-horn, varken till antal eller utseende, utan de påminna om avgrundssanden, den oförklädde mot-anden till Lammet.

Jorrdjuret åter har blott två horn. Och de likna ett lamms. Här ha vi alltså en **hornförändring**. Märk det. Kattbjörnen har förändrat sina 10 horn till 2 lamm-horn. Och varför? Naturligtvis därför, att här på jorden har framträtt en makt, som är honom övermäktig. Den makten är Lammet och dess heliga. Och denna makt måste han taga hänsyn till; och söka att listigt efterlikna densamma för att rädda sitt hotade världsvälde. Det är alltså innerst Satan, som i gestalten av kattbjörnen förändrat sina 10 avgrundshorn till 2 lamm-horn för att kunna ligga med i Lammets sak och om möjligt taga den helt och hållet om hand. Och huru pass han har lyckats häri, det veta vi. *Det är innerst draken, som i stort sett har hand om kristendomen på jorden.* Och så har han allt hittills lyckats rädda sitt världsvälde genom sina två lamm-horn. En så förfärande sak innebär denna *hornförändring*.

Ty märk: här talas icke blott om horn utan även om mun. Både havsdjuret och jorrdjuret framställas såsom talande. Men det förra talar rätt och slätt som vilddjuret, utan förklädnad. Kattbjörnen har "en mun, som talar stora ord och hädelser mot Gud, hans namn och tabernakel och mot dem som bo i himmelen" (13:5, 6). Här ha vi alltså den råa, obeslöjade djurflabben, stortruten, den osminkade förstabudslösheten, just det avgrundsväsen, som kattbjörnens tio horn innerst beteckna.

Jorrdjuret åter "talar som draken", men under *lammhornen*. Det talar följaktligen såsom den till lamm utklädde *ormen*. Här ha vi alltså en **munförändring**. Och den inträdde i och med *hornförändringen*. Så övergick den grova flabben i en "fin mun", som är den "kristliga" ormmunnen. Och den predikar i Lammets namn det förstabudslösa ormevangeliet, lägger den personliga frälsningen utanför "Andens lag", utanför födelsen, utanför den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Och där förbundsmässig frälsning kommit till stånd, där predikar han förstabudshalvhet såsom i Efesus, Pergamus och det sekunda Tyatira, där skökan är avlad. Men målet är Sardes och i synnerhet Laodicea med det "rika" lammskenet över ormen. Målet är den födda skökan.

Alltså har Satan i gestalten av kattbjörnen även ändrat mun. Och varför? Naturligtvis därför, att här uppträtt på jorden en mun, som är hans mun övermäktig. Och den är Lammets och dess heligas mun. Därför måste Satan skaffa sig en ny mun, som talar så, som om Lammet talade. Och med den munnen har han lyckats tala sig till räddning. Han har under sken av Lammet till den grad fört sin *egen* talan, att hans världsvälde nu är starkare än det någonsin varit. *Det är innerst Satan, som i stort sett för ordet i hela kristenheten.* En så fasansfull verklighet ligger i hans *förändrade mun*.

Alltså är jorrdjuret eller lammhornsormen ingenting annat än den till horn och mun förändrade kattbjörnen. Och horn betyder kraft, styrka, seghet. Alltså är jorrdjuret *det nya kraft- och talorgan*, som Satan förskaffade sig gent emot de nya förhållanden, vilka inträtt genom

Lammet och dess heliga. Lamm-hornsdraken är den "kristlige" avgrundsdraken.

Men nu är, som vi sett, jorddjuret detsamma som "den falske profeten". Alltså är den falske profeten just den till horn och mun förändrade kattbjörnen. Och alltså är den falske profeten just detta nya kraft- och talorgan, som Satan förskaffade sig mot Lammet och dess heliga. Den falske profeten är den "kristlige" avgrundsdraken.

Den falske profeten är alltså i det 6:e världsricket *skökoprofeten*. Han är skökans ande och liv. Han grundlägger och vidmakthåller skökodömet. Och det gör han genom att "kristna" kattbjörnmänniskorna. Och han kristnar dem genom att sätta sina horn och sin mun på dem. Jaha – därmed äro de "kristna" d.ä. skökokristna. Och alltså har skökodömet jorddjurets eller den falske profetens horn och mun. Också är det mäktiga hornsegt och munvigt, som vi väl veta. Skökostaden är "den starka staden".

Det sjätte världsricket signatur är alltså: den lammliknande **Tvåhornsdraken**, som är **Tvåhornsprofeten** eller skökoprofeten. I denna lamm-hornsdrake se "jordens innebyggare" Lammet och höra Lammet; draken se och höra de icke, ty de äro "förvillade" genom Satans listiga horn- och munförändring.

2

Paddömets horn och mun

Låt oss nu förflytta oss till början av det 7:e världsricket. Där sker en ny **hornförändring**. Ty där förändrar kattbjörnen sina 10 horn icke längre till 2 lammhorn, utan till blott ett enda horn, "det nya hornet, det lilla hornet, som nu blivit större än de andra" (bitext 1). Detta horn innehåller alltså redan från sin början någonting nytt. Och detta nya är den uppenbara gudsförnekelsen och antikristendomen, som i det 7:e riket framträda i världsbehärskande gestalt och kraft.

Här ha vi alltså hornväsendets höjdpunkt. Avgrundsjurets tio horn, havsdjurets tio horn och jorddjurets två horn hava gått upp i **ett**-hornet. Allt ont i avgrunden och i lufthimmelen, på jorden och i jordens hjärta träder fram i detta *enda* horn.

Detta förfärande *ett*-horn säger oss, att nu har hela vilddjursväsendet nått sin *enhet* gent emot Gud, hans Son och hans heliga. Denna enhet är den världsbehärskande antikrist-anden. Satans rike är grundlagt på jorden; förstabuds-lösheten är genomförd till en himmelsstormande världsmakt.

I och med denna nya hornförändring har även skett en ny **munförändring**. Ty *ett*-hornet "har en mun, som säger stora ord och upphäver sitt tal mot den Högste". Alltså har den fina och gudeliga skökomunnen övergått i den uppenbart antikristiska stortruten.

Denna munförändring är en genomgripande världstilldragelse. Ty det är *ett*-hornet, som talar. Dess tal är *en*-väldigt. *Ett*-hornet för ordet i hela världen. *Ett*-hornet är ordförande överallt på jorden. O fasa!

I och med denna horn- och munförändring sker även en förändring av skenet. Ty *ett*-hornet "har ögon, som likna människoögon". De *äro* icke människoögon, utan avgrundsögon, Satans-ögon, men de "*likna*"

eller hava sken av människoögon. Här ha vi i det nya skenet, sjunderiksskenet, som alltså icke är skenet av Lammet, utan av *människan*. Skenet av Lammet är sjätteriksskenet. Det har nu gjort sin tjänst och behövs icke mer. Det var ett listigt medel att under det 6:e världsricket rädda djurmänniskan. Nu träder hon fram såsom det 7:e världsricket fullmogna djurmänniska, men under sken av att vara den *sanna* människan. Skökan var så angelägen att lägga den personliga frälsningen utanför födelsen. Därmed blev den gamle Adam vid liv. Och nu lever han upp som den "sanna människan". Ja, han sätter sig i den andre Adams ställe, såsom den ende "frälsare" som finns, självfrälsaren, och i Guds ställe såsom den ende Gud som finns. Ett-hornet predikar *människan* såsom den ende Guden. Här har alltså lögnen nått sin höjd. Och på denna höjd står hela det 7:e världsricket.

Men denna svindlande sken-, lögn- och högmodshöjd är i verkligheten ett förfärande djup. Ty här ligger mänskligheten fallen så djupt, som det är möjligt att falla inom världsrättfärdiggörelsens gräns. Hon ligger ända ned på botten av syndens och dödens elände. Hela hennes härliga värld med all dess förstabudslösa vetenskap, bildning och kultur är ingenting annat än ett *träsk*, en stinkande *sump*. Den stolta och stortaliga, gudvordna och himmelsstormande sjunderiksmänniskan är blott *träskinnevånaren*. Det är den verkliga sanningen i allt detta lögn- och skenväsen. Och just denna förfärande sanning slår profetian henne i ögonen med det ordet: »**Padda**». Vilken ironi, vilken mördande sanningsudd i det ordet! Och vilken härresande förödmjukelse för denna "gudamänniska", då hon till sist får se sig vara "paddan"!^{*}

Alltså uppträder "den falske profeten" under det 7:e världsricket med horn- och munförändringen nr 2. Här är han ett-hornet med mun under "människo-ögon". Och denna förändring har sin grund i de nya förhållanden, som *då* inträtt. Det kristna skenet behövs icke mer. Kattbjörnen har under skökans hägn vuxit sig stark nog att framträda som den *uppenbare* fienden till Lammet och dess heliga. Därmed börjar den sista och stora "förödelsen" av dem. – Ett-hornsprofeten är alltså kattbjörnens och därmed Satans *nya kraft- och talorgan*, som de nya förhållandena kräva.

Under det 7:e världsricket är den falske profeten *padd-profeten*. Han grundlägger och vidmakthåller paddömet, vars ande och liv han är. Och det sker därigenom, att han omskapar människorna till ett-hornsmänniskor med en mun, som i stora ord "upphäver sitt tal mot den Högste". Detta är *paddömet*s horn och mun.

Men allt detta sker under sken av att göra människorna till sanna människor. Den gamle och listige ormen är alltså med; men han ligger fördold under det nya skenet och gör människan till en jord- och träskkrypande padda, under det att hon tror sig vara jordens Gud. Och sålunda är det 7:e världsricket signatur: den människoliknande **Ett-hornsdraken**, som är **Ett-hornsprofeten** eller paddprofeten. I denne människodrake se "jordens innebyggare" människan och höra människan; draken se och höra de icke, ty de äro "förvillade" genom den listiga horn- och munförändringen nr 2.

Sålunda är det 6:e världsricket skökodömet och det 7:e världsricket

* Närmare utredning av "paddans" betydelse i profetian skola vi söka åstadkomma i kapitlets sista del under "paddblåsningen".

paddömet. Men – sade vi nyss – vi skola icke tänka, att paddömet inträder först då, när skökodömet slutar. Nej, det förra finns till även samtidigt med det senare, men blott i tillväxt, utan att ännu äga världsvälde. Alltså är horn- och munförändringen nr 2 även *samtidig* med horn- och munförändringen nr 1, men utan att ännu äga det världsbehärskande ordet.

Skökoprofeten och paddprofeten gå innerst hand i hand med varandra. Också äro de ju i grunden ingenting annat än kattbjörnens och därmed Satans förändrade kraft- och talorgan. Båda uppstiga ur jorden och tala av jorden och grundlägga jordkryperiet. Den förre banar väg för den senare. Se t.ex. i Stockholm en söndag. Klockan 11 uppträda båda två. Skökoprofeten står i kyrkor och bönhus och predikar det förstabudslösa evangeliet, det "rena evangeliet", fullkomligt rent från alla Guds bud; och det gör han till personligt frälsande; alltså personlig frälsning utanför födelsen, utanför "Andens lag". Så banar han väg för den laglöse i tusentals hjärtan. Och så har han gjort i Stockholm i flera hundra år. Han har satt två lamm-horn på kattbjörns-människorna, och så har han gjort dem till "två-hornspaddor", "lamm-paddor", som "i Lammets namn" troget krypa på jorden och icke ha någon annan himmel än *den*. Ja, så i de flesta kyrkor och bönhus. Men se nu i "Folkets hus". Där står paddprofeten, som just är den laglöse. Och han predikar människan, *människan*. Hans evangelium är den förstabudslösa vetenskapen, som skall frigöra människan från "det fördummande fårevangeliet, djävlas-mörjan" – så kallas kristendomen av paddprofeterna – och som skall av människan göra den sanna människan. Och han talar stora ord och smädar och hädar och utbreder antikristendomen. Och skarorna jubla över det nya "evangeliet".

Sålunda syssla båda två innerst med *paddan*, som är det jordiska och jordkrypande människohjärtat, kattbjörns-hjärtat, vilddjurshjärtat. Men skökoprofeten inhöljer henne så fint i två-hornsskenet och smörjer in henne så väl i det budlösa och ofödda "smetevangeliet", att hon blir vid liv och i behåll åt medarbetaren i "Folkets hus". Och denne tager hand om henne och lindar in henne i ett-hornsskenet och smörjer in henne i vetenskaps- och kultur evangeliet, så att hon pöser upp till en människostorhet, inför vilken Gud i himmelen blir ingenting. Och av sådana gudavordna ett-hornspaddor vimlar det på Stockholms gator.

Så ha vi skökodömet och paddömet i full gång sida vid sida med varandra: och det icke blott i Stockholm utan i hela vårt land, och icke blott i kyrkor och bönhus och "Folkets hus", utan i hundratusentals hus i alla samhällsklasser och på hundratusentals andra platser från Ystad till Haparanda. Två-hornsprofeten gör "två-hornspaddor", ett-hornsprofeten gör "ett-hornspaddor": paddmakeriet pågår energiskt i hela vårt land. Och målet är det antikristiska paddriket, som redan omfattar hundratusentals människor icke blott av arbetare utan i alla samhällsklasser av vårt folk. Och när den antikristiska paddan tillträder riksstyrelsen i vårt land, då ha vi det 7:e världsriket här. Och då börjar den sista förödelsen av "den Högstes heliga".

Så är kattbjörnen och därmed Satan i stånd att begagna sig av båda horn- och munförändringarna på *en* gång. På samma dag och på samma timme uppträder han på det ena stället som skökoprofeten och på det andra

stället som paddprofet. Och på båda ställena går det ut på blott ett: att gömma paddan i skenet och därmed "förvillla dem som på jorden bo", så att de bo blott på jorden och icke i den stad, som har "grundvalarna", vilka äro "Andens lag": den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den evige anden.

Och vilken allmän och fasansfull förvillelse åstadkommer icke den falske profeten i våra dagar och i vårt land! Sen upp, I förstlingar, som ären den "Högstes heliga", sen upp i tid som nu är och stundar, då förstabudslöst evangelium och förstabudslös vetenskap trycka ned vårt folk i budlöshetens stinkande världsträsk; och bereden eder på den stora, svåra och sista förödelsen.

II

Det falska profetdömetts makt och djurtillbedjan

"Och det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem, som bo därpå, att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt" (Upp 13:12).

I det föregående sade vi, att vår huvudtext gäller *hela* det falska profetdömet. Den är en beskrivning på detsamma under både dess sjätteriksskede och dess sjunderiksskede, alltså en gemensam beskrivning på både skökodömet och paddömet.

Att så är se vi tydligt av detta tillägg i den nu anförda versen: *"vars dödssår blev läkt"*. Johannes hade nämligen nyss sett det första vilddjuret eller kattbjörnen (13:1–10). Och i synen framställes detta djur först såsom sårat till döds och strax därpå såsom läkt (v.3). Där såg han alltså två bilder av kattbjörnen. I den förra var han sårad, i den senare var han läkt. Dessa bilder beteckna hans båda riksskeden: under det 6:e riket är han sårad, under det 7:e är han läkt. Vad detta sår och denna läkning innebära, ha vi sett i vårt 2:a kapitel, som alltjämt förutsattes såsom känt.

Samma tillägg står även i den 14:e versen av vår huvudtext: *"det (vilddjur), som var sårat med svärd, men kom till liv"*.^{*} Vadan detta upprepande av samma sak? Jo, för att vi skola noga beakta den. Naturligtvis; ty här ligger nyckeln till vår huvudtext. t.ex. då det säges, att det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt, då säger oss tillägget tydligt och klart, att det är kattbjörnen både i egenskap av *sårad* och i egenskap av *läkt*, vars makt det här är fråga om, och som den falske profeten utövar. Och därmed är sagt, *att den falske profetens tid sammanfaller med den sårade och läkte kattbjörnens tid och att följaktligen den falske profetens maktutövning sträcker sig över kattbjörnens båda riksskeden*. Och därmed är då ock sagt, att vår text gäller den falske profeten både i egenskap av skökoprofet och i egenskap av paddprofet.

Men varför framställes då den falske profeten i vår huvudtext blott under bilden av två-hornsdjuret och icke även under bilden av ett-hornsdjuret? Det ser ju ut, som om här blott vore fråga om skökoprofeten. Nej, en sådan framställning vore överflödig, då ju profetian redan har den senare bilden (bitext 1). Och av de båda

* Det var "Apollyons svärd", varom mer i vårt tolfte kapitel.

"tilläggen" se vi tydligt och klart, att huvudtexten gäller även ett-horns djuret, som är sjunderiksdjuret.

Sålunda, då det säges i vår text, att det andra djuret utövar det första djurets hela makt, så är det fråga om både skökodörets makt och paddörets makt. Och sålunda få vi två synpunkter: skökodörets makt och djurtillbedjan; samt paddörets makt och djurtillbedjan. Alltså:

1

Skökodörets makt och djurtillbedjan

Det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt. Och det andra vilddjuret är den falske profeten, som i det 6:e världsriket är skökoprofeten. Alltså utövar skökoprofeten det första vilddjurets hela makt.

För att förstå denna sak måste vi söka svar på dessa tre frågor: Huru stor är det första vilddjurets makt; och vari består denna makt; samt huru utövas densamma? Alltså:

1. Huru stor är det första vilddjurets makt?

Jo, "åt det blev given makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag. Och alla jordens innebyggare skola tillbedja det, de vilkas namn från världens grundläggning icke äro skrivna i det slaktade Lammets livsbok" (13:7, 8). Ja, så stor är kattbjörnens makt. Den är världsomfattande. Och *hela* denna makt utövar skökoprofeten. Alltså är skökodöret ett världsdöme, ett världsvälde. Också säges det om "den stora skökan", som innerst är *ett* med skökoprofeten, att hon "tronar över stora vatten, som äro folk, skaror, folkslag och tungomål" (17:1, 15). Alltså sammanfalla kattbjörnens och skökans världsvälde. De äro ett och samma välde, sett från världslig och "andlig" synpunkt. Och de sammanfalla även till tiden. Skökodöret sträcker sig över hela det 6:e världsriket.

2. Vari består det första vilddjurets makt?

Den består i "det första, största och yppersta vilddjursbudet", som är det förfärande mot-budet till Guds "första, största och yppersta bud". Och detta mot-bud lyder så: "Du skall älska dig själv och allt annat skapat av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av *allt* ditt förstånd" (Kap 5, sid. 7 f.). *Det* budet har Satan inskrivit i människornas hjärtan. Och se, huru troget "*alla* jordens innebyggare" följa det budet! I *det* budet ligger kattbjörnens makt. Genom *det* budet behärskar han, i stort sett, hela världen. Med *det* budet håller han "alla stammar och folk och tungomål och folkslag" i förstabudslösheten.

Och nu utövar skökoprofeten eller skökan det första vilddjurets makt. Alltså tager hon hand om just det stora katt-björnsbudet, motbudet till Guds första bud. Hon gör evangelium förstabudslöst, lägger den personliga frälsningen utanför det första budet, där den i tid och evighet aldrig ligger. *Så* räddar hon kattbjörnens bud och håller det vid liv. Och så blir detta bud även hennes makt.

Mot-budet är paddan. Ty detta bud är det jordkrypande och världsälskande människohjärtat. Och på denna padda sätter skökan två

lamm-horn. Och så går mot-budet i Lammets namn och är i gott förvar. Och genom detta bud "tronar skökan över de stora vattnen", håller folken i förstabudslösheten.

Så förskräcklig är namn-, form-, sken- och halvandelighetens makt. Den är folkens och hela världens största fördärv under det 6:e världsríkets tid, liksom den var judafolkets största fördärv på Kristi tid. Men blott Kristus såg detta fördärv. Icke ens hans lärjungar sågo det tydligt före pingst, ty de voro ännu besmittade av detsamma. Och så fördolt är det i alla tider. Blott "Smjernenser" och "Filadelfier" se det. Därav det allmänna motståndet mot talet om den världsbekämpande skökan. Man vet icke om henne och vill icke höra talas om henne, ty man *är* skökan i större eller mindre grad. Blott de förstabudsfullkomliga kunna se skökan.

Medeltiden var den romerska skökans glansperiod. Hon hade då "konungavälde över jordens konungar" (17:18), ofta även i *yttre* mening. Detta yttre välde har hon i betydlig grad förlorat; men det *inre* har hon kvar. Med det lamm-behornade mot-budet härskar hon ännu, i stort sett, över alla kristna konungar och folk. Skökoprofeten släpper icke väldet över folken därför, att han nödgas släppa dem på ett yttre sätt såsom t.ex. under Luther och Calvin. Nej, han är ormen, som blott gör en listig krök undan det mötande hindret, och strax är han med. Så smög sig skökan in i alla lutherska och calvinska länder. Hon är en ande, som härskar med två-hornsbudet även där, varest hon icke har någon yttre domaremak. Så t.ex. ligger hela det kristna Sverige, i stort sett, än i dag under Roms välde. Men detta välde utövar den romerska skökomodern genom sin smidiga och pålitliga dotter: den svensk-lutherska skökan, som skött och allmänt sköter förstabudslöshetens och förstabudshalvhetens otuktsaffär förträffligt.

3. Huru utövar det första vilddjuret sin makt?

Jo, i gestalten av det världsbekämpande djurtillbedjandet. Det uttryckes så: "Hela jorden såg med förundran efter vilddjuret. Och de tillbad vilddjuret och de tillbad draken" (13:3, 4). Så utövar kattbjörnen sin makt. Genom mot-budet vänder han hela världen från skaparen och lägger henne på knä inför det skapade och därmed på knä inför honom själv, som är världsansen, och därmed innerst på knä inför avgrundsansen.

Men detta världsvälde blev hotat. Här framträdde på jorden en ande, vars innersta livsväsen är Guds första, största och yppersta bud. Denna ande är Lammet. Och genom detta eviga evangeliibud, lagt i hjärtat och skrivet i sinnena, rycker han människor från kattbjörnen och lägger dem på knä inför Gud. Här är alltså fara å färde för djurtillbedjandets världsvälde.

Men nu kommer den falske profeten i gestalten av skökan till hjälp. Hon tager hand om djurtillbedjarna och kristnar dem genom att sätta på dem ett par lamm-horn. *Så* lägger hon dem på knä inför kattbjörnen – i Guds namn. Och nu ligga de trygga. Ty de tro sig tillbedja skaparen, under det att de tillbedja det skapade, tro sig tillbedja Gud, under det att de tillbedja vilddjuret och draken. Detta uttryckes i huvudtexten med dessa förskräckliga ord: "Och det" – den falske profeten – "kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret".

Kattbjörnen fick alltså en förträfflig medarbetare i skökan. Hon blev

hans bästa hjälp på jorden. Hon räddade och räddar alltjämt hans världsvälde. Hon tager hand om hela hans hotade makt och utövar den åt honom och inför hans ögon. Och han står och ser på, huru vist och väl hon ställer åt honom. Det uttryckes så: "utövar det första vilddjurets makt" – märk! – "i dess åsyn". – Visserligen rivs och slåss de två makarna ofta, såsom deras historia visar i alla land. Ja, de ha mer än en gång varit nära att ta livet av varandra. Men i grunden ha de alltid varit *ett*. Ty deras gemensamma livsgrund är mot-budet.

Men kattbjörnen behövde en så trogen och uthållig följeslagarinna även av ett annat skäl. Han hade nämligen blivit sjuk, "sårad till döds". Och därför gav draken honom skökan både till gemål och till sjuksköterska. Och med hennes hjälp och omvårdnad har han krytat till sig, så att han nu snart är läkt. Ty hon har skaffat "Hoppmansdroppar" från avgrunden, vilka givit "jordens innebyggare" hoppet om personlig frälsning utanför Guds första bud, och därmed hoppet åt maken om fullt tillfrisknande. Utan hennes hjälp hade han varit förlorad. Hade icke skökan funnits, då hade solkvinnan för länge sedan ryckt världsväldet från kattbjörnen.* Genom sitt förstabudslösa evangelium har hon förhindrat världsmissionen i många hundra år och är alltjämt det största hindret för densamma. Undra då på, att skriften i så glödande ord varnar för henne, och att hela himmelen sjunger ett trefalt halleluja, då hon fått sin rättvisa dom (19:1–4).

2

Paddömets makt och djurtillbedjan

"Och det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem, som bo därpå, att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt." (Upp 13:12).

Vi ha nu sett, huru väl dessa ord passa in på skökodömet. Men de passa lika väl in på paddömet. De äro en gemensam beskrivning på dem båda.

Ty skökodömet och paddömet hava innerst samma livsväsen eller rättare: dödsväsen, som är det jordkrypande och världsälskande paddhjärtat och paddsinnet. Skökodömet har sin organiska fortsättning i paddömet. Det förra föder det senare. Då jordens innebyggare blivit fördärvade av skökoprofeten, då äro de mogna för paddprofeten, och då framträder den "kristnade" paddan såsom den antikristiska paddan. Den förra var *fördolt* antikristisk, den senare är *uppenbart* antikristisk.

Kattbjörnens världsvälde blev hotat av Lammet och dess heliga, såsom vi nyss sett. Men skökan kom honom till hjälp genom att "kristna" mot-budet, som är paddhjärtat och paddsinnet. Därmed kvarhåller hon jordens innebyggare i djurtillbedjandet. Och så går det ganska bra för kattbjörnen under det sjätte världriket.

Men mot slutet av detta rike uppstår en ny fara för honom. Hans välde blir åter hotat genom Lammet. Ty Lammets världsstyrelse i förening med det *sanna* profetdömet, som är förstlingsdömet, ställer skökodömet i dess rätta belysning. Folken begynna se bedrägeriet. De

* Härom mer i vårt tolfte kapitel.

väntade, att kristendomen skulle göra människorna till sanna människor. Men i stället blevo de blott skenmänniskor, skenkristna. Den officiella kristendomen, som i stort sett endast är skökokristendom, visar sig icke kunna råda bot mot världseländet. Detta tvärtom frodas i det fördolda under skökans hägn och begynner växa den världsliga styrelsen över huvudet. Så uppstår en allmän förbittring mot skökan. Därmed är kattbjörnens sjätteriksvälde, som uppbäres och utövas av henne, betänkligt hotat. Hon duger icke mer. Och så ger han henne en spark som tack för god vakt och häver henne i konungaelden såsom lön för hennes tjänst. Men samtidigt härmed förskaffar han sig en ny medarbetare. Det sker genom horn- och munförändringen nr 2, varigenom paddprofeten träder fram i skökoprofetens ställe.

Så kommer den falske profeten till hjälp för andra gången, men nu såsom paddprofet. Och märk: han griper in just på den viktigaste punkten. Han säger sig skola av människan göra den sanna människan. Hans förberedare, skökoprofeten, har visat sig icke kunna det. Men han skall göra't!

Härvid ställer han sig på precis samma grundlinje som skökoprofeten. Ty han tager hand om just mot-budet. Men han "kristnar" det icke. Naturligtvis; ty detta skoj och spektakel i Guds namn har blivit avslöjat. Skökoskandalen har blivit uppenbar såsom en världsskandal. Men vid mot-budet håller han fast. Han endast slår bort de två lamm-hornen och förser det med blott ett horn. Och så har han sjunderiksmänniskan, som är den antikristiska paddmänniskan.

Så räddar den falske profeten för andra gången katt-björnens hotade makt. Och det sker genom att för andra gången rädda mot-budet, som blivit avslöjat och bragt i fara. Och han räddar det genom att gömma det i sjunderiksskenet, som är skenet av den sanna människan. Och genom detta skenhöjda mot-bud "utövar han det första vilddjurets hela makt i dess åsyn", alltså kattbjörnen till behag. Så är även paddörets makt en världsmakt, den förfärande ett-hornsmakten genom ett-hornsprofeten, som bär upp hela det 7:e världsriket. Och denna makt utövar han på det sättet, att han vänder hela världen från skaparen, såsom den där icke finnes till, och lägger henne på knä inför det skapade, såsom det enda som finnes till, och därmed på knä inför den läkta kattbjörnen och därmed innerst på knä inför draken, som är själva Satan. Så får detta förfärande ord för andra gången sin världshistoriska uppfyllelse: "*Och det utövar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem, som bo därpå, att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt.*"

Så tog paddprofeten vid, där skökoprofeten slutade. Den senare kvarhöll jordens innebyggare i djurtillbedjandet – "i Guds namn". Den förre griper in på samma punkt och kvarhåller dem i djurtillbedjandet – "i människans namn". Det är det falska profetdörets båda världsskeden. Och i båda ligger den arma mänskligheten på knä inför vilddjuret, som är världsanden och innerst "denna världens gud".

Vi ha nu talat om paddömet sådant det kommer att finnas till i det 7:e världsriket, där det är ett *världsöme*. Men det finns även till samtidigt med skökodömet, fast då blott i uppväxt, såsom vi sett i det föregående.

Och i vår tid har paddprofeten hunnit långt. Det "lilla hornet" är nu ganska stort. Det se vi även i vårt land. Skaror i många tusental lägger han årligen på knä inför sjunderiksdjuret. Och när han hunnit att tillräckligt genomsyra folkmassorna med den antikristiska vetenskapen, så att han får till stånd en tillräckligt stark folkopinion, då tager han hand om den världsliga överheten och styr de styrande. Och redan nu ha vi bland dem många sjunderikspaddor, uppenbara antikrister. Och då *de* blivit flertalet i regering och riksdag, då avskaffas (uppbrännes) den officiella skökan och införes den officiella antikristendomen. Och när så den världsliga överheten ("de tio konungarna") giver "sin kraft och makt åt vilddjuret" till att utrota Lammet och dess heliga ur vårt folk (Upp 17:13, 14), då är paddömet fullväxt i vårt land och "förödelsen" i full gång.

Och om utvecklingen fortfarande går så fort, som den gått under den sista mansåldern, och ingen motrörelse uppstår, som kan kasta paddömet tillbaka för någon tid, då torde vårt land bliva det första protestantiska land, där skökodömet övergår i paddömet och därmed den "kristna staten" övergår i den antikristiska staten. Det är dessa djupgående, förut smygande, nu offentligt framträdande omskiften av profetdömen och världsriken, som i våra dagar så fruktansvärt och mångsidigt skaka vårt folk. Här skiftas världssignaturer. Två-hornsdömet och det 6:e riket sjunka i döden; ett-hornsdömet och det 7:e riket stiga upp. I sanning en tid av genomgripande allvar!

Och nu, I Herrens heliga, hållen eder redo! Ty i samma stund, som världssignaturerna skiftats, öppnas himmelens av skökan förhindrade flöden, och "byssus-anden" gjutes, som kläder eder i "byssus-dräkten" den skinande, rena och fina, till striden på Harmageddons dag, "den allsmäktige Gudens stora dag".

III

Det falska profetdömet tecken och eld

"Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedkomma från himmelen till jorden i människornas åsyn. Och det förvillar dem som bo på jorden genom de tecken, som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn." (Upp 13:13, 14)

Alltså gör den falske profeten "stora tecken". Och dem gör han i det 6:e världsriket såsom skökoprofet och i det 7:e världsriket såsom paddprofet.

Vilka äro då dessa tecken? Det skola vi lätt inse, om vi blott fasthålla *den* sanningen, att den falske profeten är motsatsen eller mot-profeten till den sanne profeten men under ett förvillande sken av att vara den sanne profeten. Ty därav följer, att den falske profetens tecken äro mot-tecken till den sanne profetens tecken men under det förvillande skenet av att vara den sanne profetens tecken.

Vi taga då två synpunkter: skökodömet tecken och eld; samt paddömet tecken och eld. Alltså:

1

Skökodörets tecken och eld

Vad äro skökoprofetens tecken? De äro mottecken till den sanne profetens tecken.

Den sanne profeten är Kristus. Vilka voro hans tecken? De voro hans underbara kraftgärningar, såsom sjukas botande, dödas uppväckande o.s.v. Dessa under voro "tecken" till att han var av Gud och att han var den sanne profeten.

Men hans tecken inskränkte sig icke till dessa enstaka kraftgärningar. Utan hans största tecken är *pingst-undret*. Ty detta under, som han alltjämt utför, är ett skapelseunder, oändligt större än den första skapelsens under. Pingstundret är i alla tider det stående **stam-tecknet**, *stam-undret*, mot vilket alla andra under, som han utfört och alltjämt utför i sitt profetdöme, äro småsaker. Pingstskapelsens under är det största tecknet till att han är den sanne profeten.

Vad är då skökoprofetens största tecken? Naturligtvis mot-tecknet till pingst-tecknet, mot-undret till pingst-undret, mot-skapelsen till pingst-skapelsen – men under det förvillande skenet av att vara den sanne profetens tecken, under och skapelse.

Skökoprofeten är "skapare", nämligen mot-skaparen. Han *är* mot-budet i personlig gestalt. Och han avlar mot-budet i människohjärtat. Det är djur- eller paddavlelsen. Och detta mot-bud utvecklar han genom havandeskap och födelse, så att människan blir mot-budet i personlig gestalt, blir en mot-budsmänniska. Det är djur- eller paddfödelsen under sken av Kristusfödelse. Så skapar sköko-profeten mot-människan till pingstmänniskan. Hon är Sardes- och Laodicea-människan, den fullfödda skökomänniskan. Denna mot-budsmänniska under sken av gudsmänniska är skökoprofetens största tecken, själva **stam-tecknet**, *stam-undret* till alla hans tecken och under.

Denna motskapelse se vi tydligt på Kristi tid. Under det att han, den sanne profeten, "i Guds åsyn" skapade de 11 lärjungarna till Guds barn, skapade den judiske skökoprofeten "i vilddjurets åsyn" Judas Iskariot samt fariséer och skriftlärde m.fl. till "djävulens barn", såsom Kristus ju kallar dem. Och detta gjorde han trots det, att den sanne profeten stod mitt ibland dem och med sin skapande ande omslöt dem oändligt närmare än luften. Så utförde han sina stora skapelseunder "i Guds namn", utan att Kristus kunde hindra det. Han kunde blott gråta däröver. Och just dessa skapelseunder "i Guds namn" voro dåtida "stora tecken", som "förvillade" hela judafolket och bragte det in i djurbarnskapet, djurtillbedjandet och djurarvet (Kap 4, sid. 13 f.). Hela folket med undantag av Herrens heliga såg i sina skökoprofeter den sanne profeten. Det är ett "under", så att det förslår. Också "förundrade sig" Kristus över judarnas otro. Den stod inför honom som ett *under*, ja, just som ett skapelseunder, det fasansfulla mot-undret till hans eget skapelseunder.

På samma sätt under det kristna skökodömet. Trots den sanne profetens skapelseunder bland alla kristna folk, utför dock den osynlige skökoprofeten, som är Satan med två lamm-horn, genom synliga skökoprofeter och skökoevangelister sina skapelseunder ända därhän, att han gör miljoner människor i större eller mindre grad till "djävulens barn" under namn, form och sken av att vara Guds barn.

Vår text talar även om en eld. Ty så står där: "*Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedkomma från himmelen till jorden i människornas åsyn.*" (Upp 13:13)

Vad är då skökodörets eld? Naturligtvis mot-elden till det sanna profetdörets eld, men under ett förvillande sken av att vara denna senare eld.

Vad är då det sanna profetdörets eld? Det se vi på pingstdagen. "*Dem syntes tungor såsom av eld, vilka fördelade sig och satte sig på var och en av dem*" (Apg 2:3). Eldstungan är förstlingsdörets eld. Genom henne talar eldsanden från höjden.*

Även skökodöret har en eldstunga. Den är mot-tungan till pingsttungan, men under ett förvillande sken av att vara denna senare tunga. Alltså är det denna mot-tunga, som låter eld nedkomma från himmelen. För att förstå detta måste vi något närmare betrakta skökodörets eld.

I skökodöret ingår en femfaldig eld. Den är följande:**

1. Människans naturlige eldsande, vorden motelden till Guds eld.

"Gud är 'eld'," den milda, himmelska elden. Denna eld är den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den eviga anden.

Och keruben är »eld». Alltså är människan redan genom sin första skapelse eld av Guds eld. Men vilddjursmänniskan har fallit ut ur Guds eld. Hon har blivit vildelden, vådelden. Hennes naturliga eldsande har blivit motelden till Guds eld. Av denna mot-eld begagnar sig skökoprofeten. Han lägger den personliga frälsningen i det ofödda. Därmed håller han mot-elden vid liv under sken av att vara Guds eld. Så brinner i skökodöret en stark eld, en väldig hänförelse och andekraft; men det är i grunden den naturliga människans eld. Det är vildelden, en förhärjande vådeld, som allt mer förtorkar och förbränner människorna och gör dem odugliga för Guds eld.

2. Sanningselden.

Skökoprofeten rider alltid på någon sanning. Och det icke blott i lära utan ofta även i liv. Men hans sanning är alltid vanställd. Ty den är förstabudslös, såsom i Sardes och Laodicea, eller förstabudshalv såsom i Efesus. Den saknar **alltet** eller förstabudsfullkomligheten, som gör bruden. – I skökodöret brinner en väldig sanningseld. Ja, skökan tager hand om *alla* sanningar och ivrar för dem alla. Men alla hennes sanningar sakna förbundsmässig förstabudsrot. Därmed äro de i grunden rotlösa och hemfallna åt förgängelsen.

3. Den under-mänskliga skapelsens eld.

Den under människan stående skapelsen är till sitt livsväsen "eld" av

* Om de två profeterande vittnena (Upp 11:5), vilka beteckna förstlingsdörets alla profeter, säges det, att "eld utgår ur deras mun". Det är det sanna profetdörets eld.

** Här förutsätta vi kännedom om "elden" i vårt första kapitel.

Guds eld. Hennes liv är den kerubiske eldsanden i otaliga arter och grader. Och hela skapelsen ingår i människan såsom i sin sammanfattning och höjdpunkt. I henne brinner skapelsens eld redan genom den första födelsen. Och i pingstfödelsen födes jorden i henne såsom hennes "nya jord". I förstlingsdömet, som tillbeder skaparen, ligger ock skapelsen förstlingsvis på knä inför Gud och tillbeder honom.

Men skökoprofeten föder "djävulens barn", såsom vi nyss sett. I dem födes jorden såsom mot-jorden till den sanna jorden, såsom mot-skapelsen till Guds skapelse. I dem har alltså skapelsens eld blivit lösryckt från Guds eld; i dem brinner hennes eld som en mot-eld till Guds eld.

Skökomänniskorna tillbedja vilddjuret "i Guds namn", såsom vi sett. I dem ligger hela skapelsen, i stort sett, på knä inför vilddjuret och tillbeder det "i Guds namn". Denna djupa och fasansfulla sanning uttryckes så: "Det", nämligen den falske profeten, "kommer jorden" – märk: "jorden" – "och dem som bo därpå att tillbedja vilddjuret."

I skökodömet har alltså även jorden blivit skökan. Alla hennes naturkrafter och naturlagar tagas i tjänst för skökoändamål. Skökomänniskorna fara på järnvägar och ångbåtar, telefonera och telegrafera och i allmänhet begagna alla naturens krafter och lagar, ja, använda hela skapelseelden för sina skökosaker. Jordan får hålla skökan med mat och dryck, hus och kläder o.s.v. Så har hon på varje punkt blivit besmittad av skökan. Hennes heliga eld har blivit neddragen till skökoeld. Också säga ju himmelens innevånare: "*Den stora skökan fördärvade jorden med sin otukt*" (Upp 19:2).

Så har skökan indragit själva jorden i förstabudssynden. Därmed har hon dragit över henne det första budets förbannelse. Denna förbannelse tager sig uttryck i förfärande naturoordningar, såsom oväder, stormar, orkaner, översvämningar och jordbävningar, som vräka överända hela städer och fördärva hela länder och kosta tusentals människor livet, som om ingen Gud funnes till. I dessa och dylika onaturligheter finns ett naturligt underlag eller naturliga orsaker. Men dessa tagas om hand och drivs långt utöver sina gränser av onskans andemakter i avgrunden och i lufthimmelen, vilka skökan infött och alltjämt inföder i de "djävulens barn", som hon skapar.

Denna naturförbannelse kommer att tilltaga i samma mån som skökans synd tilltager. Och denna synd når sin höjdpunkt i den moderna skökopaddan, som närmast banar väg för den uppenbart antikristiska paddan. Likasom skökan är orsaken till allt annat ont, så ha vi ock henne att tacka för alla de ordningar i naturen, som vi nu, i stegrad grad, ofta få se eller höra talas om.

Hade solkvinnan fått världsväldet i stället för skökan, då hade jorden sett annorlunda ut än vad hon nu gör. Och i tusenårsriket skall hon lägga hela jorden på knä inför skaparen och därmed sätta en så paradisk prägel på henne, *att varg skall bo tillsammans med lamm, björn beta bland kor, lejon ledas av pilt och spenabarn leka vid huggorms hål* (Jes 11).

Och under både skökodömet och paddömet är jorden till sitt kristall- och eldsväsen *förstlingsfödd* i förstlingsdömet. Denna förstlings jord blir förstlingarnas paradisdjord, som i all evighet giver åt dem förstlingsfrukten av livets träd. Sen alltså till, I Herrens heliga, att I

använden alla naturens krafter och gåvor *så*, att de få tjäna edert förstlingskap. I annat fall beröven I jorden *hennes* förstlingskap, eller åtminstone skaden I detsamma. Det är ansvarsfullt att bo på jorden. Hon känner i sitt hjärta varje steg I tagen, varje gärning I gören, varje ord I sägen. I allt sätten I eder andeprägel på henne genom "Andens lag" eller genom mot-lagen. Likasom I själva i all evighet bliven sådana, som I gören eder, så blir ock eder förstlingsjord i all evighet sådan I gören henne. – Människan står i ett mycket djupare och ansvarsfullare förhållande till den under-mänskliga skapelsen, än de flesta ens ana. De hängiva sig nu så ivrigt åt naturvetenskaperna. Men de studera naturen förstabudslöst. Därmed bliva de så onaturliga, att där finns icke en gnista av sann natur i dem och icke ett spår av ansvarskänsla för skapelsens eviga lott. Och skökan, som fördärvat jorden, har naturligtvis aldrig undervisat människorna om deras rätta förhållande till henne.

Alltså brinner i skökodömet den fördärvade jordens ande, som under outsägliga suckar tvingats att tjäna skökan och deltaga i hennes djur- och djävulstillbedjan, och som under otaliga tårar nödgats bliva mot-elden till Guds skapelseeld.

4. Avgrundens eld.

Under det sjätte världariket är Satan stadd i sitt slutliga uppstigande ur avgrunden. I det sjunde är han uppstigen. Och det är skökan, som förmedlar detta uppstigande genom att läka kattbjörnens sär eller genom att skapa barn åt "den fadern djävulen" under sken av Guds barn. Hon förfogar alltså över det uppstigande avgrundsdjurets ande. Det är med denne ande som hon skapar dessa barn. Denne ande är avgrundens eld. Den brinner i skökodömet, men under ett så förvillande sken av Guds eld, att skökomänniskorna gå i döden därpå, att den är Guds eld. Skökans profeter, evangelister och apostlar kunna ställa sig så lammlika och gudamilda, som om de vore själva Lammet, själva Jesus, under det att de innerst äro själva ulven och själva Satan, utan att veta att de äro det.

5. Domselden från himmelen.

I skökodömet brinner alltså en fyrfaldig eld, nämligen: människans naturliga eldsande, vorden vildelden, den förstabudslösa sanningselden, den under-mänskliga skapelsens eld samt avgrundens eld. Och all denna eld är en mot-eld till Guds eld. Den är en eld "*nedanefter*".

Men inför denna eld står Gud icke likgiltig och overksam. Utan han möter mot-elden nedanefter med en mot-eld ovanefter. Den är domselden från himmelen.

Huru detta tillgår se vi tydligt på Kristi tid. I det judiska skökodömet brann den fyrfaldiga elden nedanefter. Och huru förhöll sig Gud till den? Jo, han "gav" judarna en "blind och döv, en förmörkad och förhärdad ande", så att de förde Kristus på korset (Rom 11:7–10; jfr Kap 4, sid. 16 f. i "Andens Lag"). – Denne ande var mot-elden ovanefter, doms- och straffanden. En sådan ande är, enligt Paulus, "villfarelsens makt", som "Gud sänder" över människorna, "så att de skola tro lögnen", då de icke vilja tro sanningen (bitext 2). Märk, att denne ande "*gives och*

sändes av Gud". Den kommer från himmelen såsom det rättfärdiga vredessvaret på mot-elden eller mot-anden nedanefter. Ty lagen är denna: *Där människan subjektiverar mot-elden nedanefter, där måste hon samtidigt subjektivera mot-elden ovanefter såsom en doms- och straffeld*. Så blir hon ett "vredens barn", sammansatt av en femfaldig eld (Ef 2:2; 5:6).

Alltså är det den syndiga elden nedanefter, som utmanar elden ovanefter. Där mot-elden från nedan uppstiger, där nedstiger mot-elden från ovan. *Denna "nedstigande" eld är elden "från himmelen" i vår text*. Också heter det ordagrant så: "Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedstiga från himmelen till jorden."* Denna eld är just den nedstigande doms- och straff anden, mot-anden från ovan, som motanden från nedan drager över sig och in i sig. Den är floden av eld från Guds tron (Dan 7:8, 9). Och den inströmmar i skökodömet. I varje gnista av den fyrfaldiga elden glimmar en gnista av den femte elden.

Nu se vi, varav skökodömet eldstunga består. Den är en förfärande sammansättning av en femfaldig eld. Denna eld är skökodömet stående eld, själva dess **stam-eld** till alla dess otaliga eldar. Skökans djävulsbarn är stam-tecknet med den femfaldiga stam-elden i sig.

Denna eld brinner mer eller mindre i alla kyrkor, både stora och små, under ett så förföriskt sanningssken, att människorna icke se den förfärande underströmmen av eld från ovan och nedan, som vältrar sig fram under detta sken.

Det starkaste uttrycket för den femfaldiga elden ha vi i den katolska kyrkans jesuitism. Läs jesuiternas historia, och du skall finna, att Loyolas djävulsbarn äro själva huvudhärden eller stam-floden för skökodömet eld. I dem ser du den femfaldiga elden i så påtaglig och hemsk gestalt, att du står där slagen av djupaste häpnad.*

Men denna romerska stamflod utsänder många strömmar i alla kristna länder, fast under andra namn. Där ingår jesuitism i alla skökokyrkor. Man avskyr och landsförvisar jesuiterna, men "jesuiten" behåller man och beskyddar man. Han är den falske, den tubudslöse "Jesus". Skökodömet är jesuitdömet.

I Herrens heliga, I måsten förskaffa eder en grundlig kännedom om skökodömet eld. Ty i tid, som nu är och stundar, framträder denna eld icke så mycket i den grova och lätt igenkännliga namn- och formkristendom, varav vi haft så mycket i vår statskyrka, utan den kommer som en pösande och brinnande andlighet, en väldig flammande Efesus-eld och en väldigt sprakande Laodicea-eld. I måsten stå sekundligt brinnande i Jesu tubudseld, så att I ären smyrnensiska och filadelfiska eldsbarn, som kunna genomskåda det djävulska eldsbarnet i "Satans synagoga", även då, när det kommer som ljusets ljusaste ängel.

De "stora tecken" eller under, som skökoprofeten gör i vilddjurets åsyn, äro alltså lika många, som de "djävulens barn" äro, vilka han avlar

* Katabainein, nedstiga.

* Ur Jesuiternas historia av Macaulay anför prof. Myrberg ett litet stycke i sin förklaring över Uppenbarelseboken (sid. 214 f). Läs detta stycke (det står ock i Bibelforskaren för 1886, sid. 165 f.), och du får ett begrepp om den jesuitiska elden.

och föder under namn av Guds barn. De äro jordens av honom förvillade innebyggare. Dessa personliga tecken äro hans stamtecken med den femfaldiga stamelden i sig, såsom vi sett. Och bland dem har han "profeter, evangelister och apostlar", som arbeta på skökodörets fortgående utbredning och bestånd. Dessa hans medarbetare uppbäras ofta av en hänförelse och glöd, som trotsar döden för att nå sitt mål. Mången sådan har bjudit berg av svårigheter och motgångar att vika; och de hava vikit. Mången skökoevangelist har i arbete, bön och försakelse slitit ut sig på att utbreda djävulens rike, i så stark tro att det var Guds rike, att han skulle gått i döden för denna tro. Där ligger en tjusande och tändande eld i det budlösa evangeliet. Och mången sådan talare har framkallat strömmar av tårar och skriande rop om "frälsning" hos sina åhörare och lagt tusentals människor på knä "inför Gud", under det att det innerst var på knä inför merguden och vilddjuret. Så "nedstiger elden från himmelen till jorden i människornas åsyn". De tro, att den är Guds eld. Det är den ock, men en domseld, en straffeld, som "gives och sändes av Gud" över dem, som icke fatta kärlek till sanningen.

Och genom dessa kraftverkare, som äro stam-tecken, gör skökoprofeten även många bitecken eller biunder. De äro de enstaka och underbara kraftgärningarna i skökodömet. Herren har angivit sådana: *"Många skola på den dagen säga till mig: Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och i ditt namn utdrivit onda andar och i ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag betyga för dem: Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän"* (Matt 7:22, 23).

Låt oss ett ögonblick stanna inför detta förfärande ord. – Lagg märke till, att dessa förvillade med största eftertryck försäkra, att de verkat "i Jesu namn". De säga sig ha profeterat i Jesu namn, utdrivit onda andar i Jesu namn och gjort många kraftgärningar i Jesu namn.* Hela deras liv och verk hade gått "i Jesu namn". "Jesus, Jesus, Jesus" – så lät det alltid och överallt. I det namnet började de sin dag, i det namnet slutade de den. Ja, "Jesus" var deras – "allt".

Men se nu det förskräckliga. I allt detta ideliga "Jesus"-väsen fanns det icke en skymt av Jesus. Det betygar han starkt: "Jag har aldrig känt eder". De voro alltså helt och hållet okända av Jesus, och Jesus var helt och hållet okänd av dem.

Vad var det då för en "Jesus", som dessa förvillade hade? Jo, det var den falske Jesus, som alltid är den *tubudslöse* Jesus. Just *det* säger han dem i dessa förskräckliga ord: "gån bort ifrån mig, I ogärningsmän". I grundtexten står så: "gån bort ifrån mig, I som verken laglösheten."*

Ja, just så står där: *"I som verken laglösheten"*. Alltså voro deras verk *laglösa*, rätt så *lagenliga* de sågo ut. Och alltså var deras "Jesus", den *laglöse* "Jesus", ja, just den *budlöse* "Jesus", som är skökans "Jesus". Dessa väldiga gärningsmän kände icke den allena frälsande stamgärningen, som av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd gör Gud till Gud och ingen mer. Och därför voro de *ogärningsmän* mitt i alla sina gärningar, *laglösa* mitt i all sin glänsande lagenlighet. Och så

* Märk, att vid allt det de säga sig hava gjort, upprepa de dessa ord: "i ditt namn".

* Ergazomenoi tän anomian.

var hela deras tid och evighet förlorad.

All laglöshet är förstabudslöshet. Utan förstabudshållning ingen budhållning. Men med förstabudshållning går all budhållning lätt och behändigt. Denna grundsanning påvisade Luther ofta. Och den tillämpade han just på den rättfärdiggörande och allena frälsande tron t.ex. i detta ord, som vi väl 10 gånger anført: "*Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud*" (Kap 8, sid. 67 f.).

Där människan icke subjektiverar eller i sig omsätter Guds första bud sådant det är evangelium i Kristus, där *måste* hon subjektivera Satans första bud, som är mot-budet. Dessa förvillade kraftverkare *voro* det subjektiverade motbudet, eller: de *voro* mot-budet i personlig gestalt. Och ur detta mot-bud flöto alla deras gärningar, som alltså voro motbuds-gärningar, d.ä. ogärningar. De voro förstabudslösa, och så var allt, vad de gjorde, *förstabudslöst* och därmed *laglöst*. Därför sade Herren till dem: "*I som verken laglösheten*". Och så måste dessa arma gå bort, ty i sitt hjärta voro de *borta*; förstabudslöshet är bortavaro.

Denna sin bortavaro från Gud och Jesus kände de icke. De hade ingen aning om sin förskräckliga belägenhet. De hade kraftiga tillbud att lära känna och subjektivera den sanne Jesus, som framför allt är förstabuds-Jesus. Men de ville icke, utan de subjektiverade den förstabudslöse "Jesus", som är skökans och Satans "Jesus". Och då sände Gud villfarelsens makt, som är den nedstigande doms-, straff- och eldsanden; och då satte de en sådan tro till lögn-Jesus, att de skulle kunnat gå i döden för honom.

Så förskräckliga faror finns det på det andliga området. *Ja, där finnas de största faror på vår jord*. Men för dem äro flertalet troende alldeles blinda. Blott det "*låter*" kristligt, så tager man det för gott. Blott namnet Jesus flödar i tal och skrift, så är man säker. Man har ingen aning om, att just under namnet Jesus komma de fasansfullaste faror. Vadan denna lättrogenhet, blindhet och brist på prövningsförmåga? Jo, man är förstabudslös, och så har man ingen blick för det förstabudslösa. O, vilken flod av förstabudslöshet här vältrar sig fram under detta ideliga "Jesus, Jesus, Jesus"!

Men huru kunde dessa kraftverkare göra sådana gärningar utan att känna Jesus och utan att Jesus kände dem och alltså *utan* hans hjälp? Huru kunde de t.ex. utdriva onda andar? Jo, den osynlige skökoprofeten, som innerst är Satan, gav dem ande och kraft därtill, men under skenet av Jesu namn. Ty över-djävulen kan bjuda en underdjävul att gå ut ur en människa för att därmed göra ett "stort tecken", som "förvillar jordens innebyggare", så att de tro den falske profeten vara den sanne profeten. Och ofta bjuder han en rå kattbjörnsdjävul att gå ut för att i stället få in en fin lammhornsdjävul, som är sju resor värre än den förre.

Sådana utdrivningar av onda andar *förberedas* genom utdrivningar av lägre art. Dessa senare kunna vi se i skökodömet's ytliga väckelser och skenomvändelser. Där utdrives t.ex. en grov fylleri-ande, men en fin fylleri-ande med lamm-horn går in, en som dagligen går drucken av skökans horeri-vin, som hon har i sin förstabudslösa kalk. Vidare utdrives en grov orättfärdighetsande, men en fin orättfärdighetsande

med lamm-horn går in, nämligen egenrättfärdighetens ande o.s.v. Detta sammanhänger med horn- och munförändringen nr 1. Och detta utdrivande är mycket vanligt. Ja, en stor del av nutidens andlighet både i statskyrkan och i småkyrkorna är ingenting annat än *utbyte av ond ande*. Många missions- och bönemöten äro, i stort sett, endast möten för *andeskiften*, som innerst äro *djävulsskiften*. Här saknas den allena frälsande förstabuds-gärningen, som gör slut på allt djävulskap.

Men när Satans små profeter på detta sätt fullgjort sitt förberedelseverk, så att han "i Jesu namn" har fast mark under fötterna, då sänder han de stora profeterna, de väldiga kraftverkarna "i Jesu namn". Och snart skola vi få se sådana uppträda. "*De skola göra stora tecken och under, så att de, om möjligt, skola förvilla även de utvalda*" (Matt 24:24). Sen upp, I Herrens heliga, i tider, som nu stunda! Just "i Jesu namn" komma världens största och lömskaste faror. Haven akt på det namnet! Ty av 10 gånger, då Jesus namnes, är det 9 gånger namnet på den förklädde Satan.

Alltså finns det blott ett enda medel att undfly skökodömet alla faror, alla dess tecken och all dess eld. Och det medlet är **tubuds-Jesus**, som framför allt är *förstabuds-Jesus*. Stå gärningsman och gärningskvinna i gärningsmannen på Sions berg – och du är räddad från alla faror! Stå prima och sekundlig förstabudsgörare och därmed prima och daglig andrabudsgörare i **tubudsgöraren** på himmelsk härlighetshöjd, då står du högt uppöver skökodömet och kan genomskåda detsamma.

Allt hänger på förstabudsgärningen. Utan den är tid och evighet förlorad; utan den äro alla mina gärningar laglösa gärningar, ja laglösa, även om jag bespisade och klädde alla fattiga, botade alla sjuka och utdrev alla djävlar som finnas på vår jord (1 Kor 13:1–5).

Var ett namn i Jesu namn – blott då är du känd av Jesus och Jesus känd av dig. Ty vad det lider, så skall det uppstå så starka förvillelseväder "i Jesu namn", att alla skola ryckas med, som icke äro namn i hans namn eller äro gärningsmän i gärningsmannen på Sions berg. Det skall bliva en grundlig sällning bland de troende, så att det blir uppenbart vilka som äro gärningsmän i hans namn eller ogärningsmän i hans namn, vilka som verka "Andens lag", eller "verka laglösheten".

2

Paddömet tecken och eld

"Och det gör stora tecken, så att det även låter eld nedkomma från himmelen till jorden i människornas åsyn. Och det förvillar dem, som bo på jorden, genom de tecken som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn." (Upp 13:13-14)

Dessa ord gälla den falske profeten under båda hans världsskeden, alltså icke blott skökoprofeten utan även paddprofeten, såsom vi sett. De hava alltså sin tillämpning även på paddömet.

Det gives en födelse från ovan och en födelse från nedan, en födelse av Guds ande och födelse av Satans ande; det gives en pingstdag med pingstfödelse och en mot-pingstdag med mot-pingstfödelse.

Det gives en uppståndelse ovanefter och en uppståndelse nedanefter.

Den förra är Kristi uppståndelse från de döda, den senare är vilddjurets uppståndelse ur avgrunden (Upp 11:7; 17:8).

Dessa uppståndelser äro grundvalarna för de båda födelserna. Genom Kristi uppståndelse verkas födelsen från ovan; genom vilddjurets uppståndelse verkas födelsen från nedan.

Under de 6 första världsrikena är vilddjuret stätt i uppståndelse; under det 7:e är det till fullo uppståndet.

Alltså står skökoproteten blott inför det *uppstigande* "vilddjurets åsyn"; men paddprofeten står inför det *uppståndna* "vilddjurets åsyn".

Sålunda förfogar skökoproteten blott över den *uppstigande* avgrundsanden, då däremot paddprofeten förfogar över den *uppståndne* avgrundsanden.

Och sålunda kan skökoproteten aldrig föda fullgångna djävulsbarn, som äro mot-pingstbarnen, utan blott rot-barnen till dem. Ty längre än till ett "förpingstligt" djävulsverk räcker icke den ande, som han förfogar över. Men paddprofeten kan föda fullgångna djävulsbarn, uppenbart antikristiska satansmänniskor, avgrundsmänniskor. Ty han förfogar över den uppståndne Satans ande.

Skökoproteten kan blott skapa "kristna" djävulsbarn. De äro *hans* skapelseunder eller stam-tecken, såsom vi sett. Men paddprofeten kan skapa antikristiska djävulsbarn. De äro just *hans* skapelseunder eller **stam-tecken**.

Skökoproteten kan blott föda "tvåhornspaddor" eller "lamm-paddor", som äro mot-budet i personlig gestalt, men dolt under skenet av Kristi namn. Därmed gör han dock paddprofeten en ovärderlig tjänst. Ty denne har blott att taga hand om det i födelse stadda djävulsbarnet och bringa det till fullfödelse, eller taga hand om det i födelse stadda mot-budet, den utsägligt dyrbara paddan, på vilken han slår av de två hornen och ditsätter blott ett horn, hornet med "människoögon", vilket just är bilden av den uppståndne avgrundsanden, **en**-våldshärskaren över världen. Denna horn- eller andeförändring hos paddbarnet är just mot-pingstfödelsen, den fulla utfödelsen ur kristendom och ur "allt vad Gud heter och ur allt som kallas heligt" och den fulla infödelsen i antikristendomen, som är det världsbehärskande padderiet.

Då paddprofeten tager hand om skökans djävulsbarn, som äro jordens av henne fördärvade innebyggare, då tager han även hand om den eld, som ingår i dessa barn. Och han blåser upp den fyrfaldiga mot-elden från nedan till en i himmelshöjd flammande avgrundselld. Därmed bringar han mot-elden från himmelen att stiga ned till en motsvarande domseld i gestalten av en så blind och döv, förmörkad och förhärdad ande, att den usla, eländiga paddan tror sig vara den ende Gud som finns, och tager sig för att utrota både Gud och Lammet och alla dess heliga från jorden.

Här stiger själva *jordens fördärv* till sin högsta höjd, då paddprofeten tager alla hennes naturkrafter i sin tjänst och bringar henne att tillbedja det *uppståndna* vilddjuret. Därmed drager han över henne den högsta, den antikristiska förbannelsen, som tager sig uttryck i fasansfulla naturrevolutioner av alla slag. I samma mån som människovärlden blir förvänd i samma mån blir naturens ordning förvänd. Då laglösheten, som är förstabudslösheten, tager överhand, då blir själva jorden laglös, förstabudslös, gudlös. Och sin lag- och gudlöshet lägger hon i dagen

genom gräsliga oordningar. Hennes lagbundna eld blir en laglös eld, en vildeld, som tager en förfärande hämnd på sina förvillare. Vi skola snart i någon mån få bevittna paddömet's naturförbannelse.

Paddprofeten tager särskilt hand om elden nr 2, som är skökans sanningseld eller sanningsnit. Men denna eld förändrar han grundligt. Ty i stället för hennes förstabudslösa kristendomssanning sätter han den förstabudslösa sanningen om människan. I Guds och Kristi ställe sättes – *människan*.

Alltså har även paddprofeten en sanningseld. Och den är förvisso icke liten. Ett-hornsprofeten besitter stora områden av sanningens rike. Också vill ju paddömet gälla för att bestå av fulländade människor. Och från en sida sett är det verkligen så. Ty där står människan på en dittills okänd höjd i kultur och intelligens. Mot-pingstfödelsen innebär en "nyfödelse" av hela den naturliga människan med alla hennes krafter och gåvor, en utfödelse ur skökodömet's lägre till paddömet's högre kulturgrad. Sjunderiksmänniskan är icke något dumhuvud eller "enfaldig", sjäpig och försoffad, såsom skökomänniskorna oftast äro. Nej, hon är "nyfödd" och rikt utrustad, ty hon är född av Satan till en människa, som står på höjden av alla kulturella resurser och färdigheter. *Just så kan paddan döljas under det starkaste skenet av – människan*.

I paddömet ha vi alltså många goda saker. Men detta goda vidlådes av ett grundligt fel. Paddprofetens sanning om människan är blott en *halvsanning*. Ty han ser i henne endast en jordevarelse och uppfostrar henne blott för jorden. Och så blir hon den fulländade och glänsande paddan. Och den i sig själv nyttiga och härliga kulturen blir för henne ett träsk, då den tages i tjänst blott för jordiska syften och för en grövre eller finare njutning. Felet är förstabudslösheten, gudlösheten.

Paddprofeten finnes till även under skökodömet, men blott såsom det "lilla hornet" i tillväxt, såsom vi sett. Han tager hand om skökans alla grader av djävulsbarn och utföder dem ur skenkristendomen och inföder dem i antikristendomen. Men han mäktar icke giva dem den fulla motpingstens eldstungor. Ty under skökodömet förfogar icke heller han över det fullt uppståndna vilddjurets ande.

Men i vår långt framskridna skökotid börjar vilddjurets uppståndelse att i flera land vara nära sin fullbordan. Därmed är ock paddprofetens "pingstdag" inne. Också se vi nu, att antikristendomen börjar sätta sin prägel på flera folk.

Och hos vårt folk pågår i våra dagar ett väldigt skapelseverk nedanefter. Paddprofeten utgjuter sin "pingstande" över stora skaror. Här födas antikristna djävulsmänniskor ofta i tusental på en enda dag. Ett fruktansvärt "pingstväder" går fram över hela vårt land. Här utdelas tungor av femfaldig eld, som sätter hela samhället i brand. Ögon flamma, händer knyts, senor spännas, hädelser, eder och förbannelser flöda överallt, bådande förändring av rikssignatur, skökans och 6:e världsríkets undergång och tvångsantikristendomens uppgång i förening med den sista förödelsen av Herrens heliga.

Förstabudslös kultur – se, där himmelriket!

Förstabudslös vetenskap – se, där evangeliet!

Människan blott en jordevarelse – se, där målet!

Och människan vorden padda – se där resultatet!

Så få vi i våra dagar bevittna icke blott skökoprofetens utan även paddprofetens "stora tecken". De äro i grunden samma sak, nämligen motskapelsens tecken. Men paddprofeten driver upp dem till den antikristiska skapelsens tecken – i människans namn. Hans "pingstmänniskor" med eldstungor äro hans stamtecken och stameld, såsom vi sett. Och bland dessa eldiga "pingstmänniskor" har han "profeter, evangelister och apostlar", som arbeta på paddörets grundläggning och utveckling. De äro förvisso icke "andelösa", utan de äro uppfyllda av en satanisk och djävulsk ande, som trotsar själva döden; ja, många av dem gå med "pingstjubel" i döden för sin tro, såsom vi ju ofta se. De bäras upp av en hänförelse, som bjuder himmelshöga berg av motstånd att vika; och de vika. Mången paddprofet och paddprofetissa sliter ut sig på att skapa paddor, i en så stark tro, att det är sanna människor de skapa, att de skulle kunna gå i den kvalfullaste död för denna tro. Så förblindade äro de av den nedstigande domselden, den kraftiga villfarelse, som Gud sänder, för att de skola tro lögnen, då de icke vilja tro sanningen.

Dessa personliga stamtecken komma att göra stora bitecken av häpnadsväckande art och grad. Men det sker först då, när Herrens heliga, efter skökans undergång, träda fram i gestalten av "byssuskvinnan". Då bliva de utrustade med apostolisk ande och apostoliska gåvor till kraftgärningar.

Men då utrustar även Satan sina "pingstmänniskor" med övernaturliga krafter och gåvor. Och då komma dessa kraftverkare från nedan att möta kraftverkarna från ovan med kraftgärningar, tecken och under, som slå jordens förvillade innebyggare med häpnad, och som även för Herrens heliga innebära den största fara att bliva försagda och förvillade. Och särskilt då "Konungars konung" i spetsen för det vita rytteriet rycker in på jorden till striden på Harmageddon, då uppstiga alla avgrundens makter på jorden för att möta honom, och då komma tecken och under från ovan och nedan att stegras till sin högsta höjd och flamma och korsa varandra som ljungande blixtar.

Det enda i himmel och på jord, som hade kunnat förhindra Satans uppståndelse ur avgrunden, är Kristi uppståndelse.

Och det enda i himmel och på jord, som kunnat förhindra pingstfödelsen från nedan, är pingstfödelsen från ovan.

Men nu har skökan tagit Kristi uppståndelse blott som ett bihang till hans död. Därmed är själva grundvalen för nyfödelsen rubbad. Också lägger hon den personliga frälsningen utanför födelsen, ja, just i det ofödda, såsom vi veta. Därmed har hon ryckt undan just det, som kunnat förhindra Satans uppståndelse och mot-födelse.

Pingstdagen har hon tagit blott som ett bihang till långfredagen. Därmed har hon banat väg för paddprofetens "pingstdag". Och nu bryter den in, som vi se.

Personlig försoning och frälsning har hon gjort andelösa. Därmed har hon rätt rum i hjärtana för anden från nedan. Och nu håller han på att fylla det rummet.

Hon håller människorna denna sidan pingst, i sjunderomarehålan. Därmed hava de blivit så andelösa, att de förlorat blick, smak och sinne

för anden från ovan. Och därmed äro de väl beredda för anden från nedan. Hon har lagt frälsningen utanför Guds bud, utanför "Andens lag". Därmed äro de ett lätt byte för den laglöse. Och nu *tager* han dem, som vi se.

Om I icke voren så blinda som I ären, I skökans professorer, biskopar, prostar, präster och lekmän, så skullen I kunna se, vilket utomordentligt gott handtag I givit och alltjämt given åt paddprofeten. Och huru tackar han eder nu därför? Jo, han giver eder en spark, så att I faren på huvudet i konungaelden. Det haven I väl förtjänt, då I fördärvat jorden och jordens innebyggare med eder uppståndelselösa och pingstlösa horerikalk.

IV

Det falska profetdömet bild och märke

"Och det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret, som var sårat med svärd, men kom till liv. Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild. så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla, som icke tillbad vilddjurets bild. Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälrar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal." (Upp 13:14–17)

"Det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret." Dessa ord stå i ett nära förhållande till det föregående. Ty enligt grundtexten heter det ordagrant så: Det förvillar dem, som bo på jorden, genom de tecken, som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn, *sägande till jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret.*

Alltså ligga dessa tecken till grund för jordinnebyggarnas arbete på vilddjurets bild, eller: den falske profetens världsförvillelse genom sina tecken tager sig ett uttryck i bildmakeriets världsförvillelse. Det är de av honom redan förvillade, som intalas att göra den förvillande bilden.

Denna bild är så beskaffad, att jordens innebyggare kunna och skola tillbedja den, och det vid vite av livets förlust. Den måste alltså vara en *yttre* bild, som står synlig och tillgänglig för alla, och som kräver alla på knä inför sig.

Här ha vi alltså djurtillbedjandet i en ny gestalt. Det är icke längre blott det inre och omedelbara tillbedjandet av vilddjuret, varom talats förut (v.12), utan här framträder det även i yttre och medelbar gestalt: såsom tillbedjandet av en *bild*. Det har alltså utvecklats till en i det yttre ordnad och lagstadgad tillbedjan.

Detta bildmakeri och denna bildtillbedjan gälla hela det falska profetdömet, alltså både skökodömet och paddömet. Det betonar texten starkt i dessa ord: "en bild åt det vilddjur, som var sårat med svärd, men kom till liv". Det vilddjuret är kattbjörnen under det 6:e och 7:e världsriket, såsom vi sett förut; och den ifrågavarande bilden är alltså en bild åt honom under båda dessa världsskeden.

Sålunda få vi två synpunkter: skökodömet bild och märke; samt paddömet bild och märke.

1

Skökodörets bild och märke

Då framställningen av dessa saker måste bli något vidsträckt, vilja vi betrakta dem var för sig. Vi taga alltså även här två synpunkter, nämligen: skökodörets bild; och skökodörets märke.

A

Skökodörets bild

Skökoprofeten "intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret".

Vad är då "bilden åt vilddjuret"? Naturligtvis motbilden till den sanne profetens bild åt Gud, men under sken av att vara denna senare bild.

Har då den sanne profeten, som är Kristus, givit oss en "bild åt Gud"? Ja. Och den bilden är "Andens lag" i gestalten av Kristus själv.

I sin person var Kristus "bilden åt Gud"; ty han var den eviga tubudskärleken, tubuds rättfärdigheten, tubuds nåden och tubudsanden, med ett ord: han var **tubudsmänniskan** Och hon är "bilden åt Gud". Och den bilden kräver Gud av varje människa, efter hennes mått, och det vid vite av evig död. – Alltså har Kristus givit oss en "bild åt Gud", nämligen i sig själv såsom stambilden och i sina heliga såsom grenbilder. I denna bild känner Gud sig igen.

Men detta är den *inre* eller personliga bilden åt Gud. Och det är icke om den, som det här närmast är fråga; utan det är fråga om en *yttre* "bild åt Gud". Och även en sådan har Kristus givit oss. Och även den bilden är "Andens lag", men såsom ett *yttre* ord, såsom lära.

Tubudsordet var det enda ord, som Kristus predikade. I detta ord målade han **tubudsmänniskan** i otaliga drag. Denna "målning" är den *yttre* bilden åt Gud. Den är alltså en bild i ord, en *lärobild*.

Det säges ofta om Kristus, att han "lärde". Därmed gav han oss lärobilden åt Gud. Och den ha vi i de 4 evangelierna, ja i hela Skriften. Också brukar man ju säga: "Bibeln är en skriven Kristus." Ja, Skriften är den skrivna tubudsmänniskan Jesus Kristus. Skriften är "Andens lag" i skrift, i lära.

Alltså äger det sanna profetdömet, som är tubudsdömet, även en *yttre* bild åt Gud, nämligen lärobilden. Och den står synlig och tillgänglig för alla i hela kristenheten.

Denna lärobild blev av apostlarna bearbetad och utvecklad. De voro *inre* bilder åt Gud. Därmed voro de i stånd att rätt handhava den *yttre* bilden åt Gud. *Ty sådan människan är, sådan gör hon sin lära.* Är hon en sann livsbild åt Gud, då gör hon en sann lärobild åt Gud. Blott en prima tubudsmänniska kan måla en prima tubudsbild.

Men apostlarna stannade icke vid att handhava lärobilden såsom sådan, utan de inramade densamma i en församlings- eller kyrkordning. Och deras "kyrka" var strängt tubudsmässig i alla sina lagar, stadgar och ordningar. Hon avspeglade "Andens lag" på varje punkt. *Apostlakyrkan var andelagskyrkan.* Och detta är det stående och oeftergivliga kravet på allt vad kyrka heter. En sådan kan gestalta sig olika under olika tider och förhållanden; men tubudsenlig måste hon vara, så att hon icke lägger hinder i vägen för "Andens lag".

Sålunda är det sanna profetdömetts yttre "bild åt Gud" *en lärobild, inramad i en kyrkobil*d. I denna bild känner Gud igen sig; i den kan han bo, och "åt den kan han giva ande, så att bilden talar". Också talade den apostoliska läro- och kyrkobiliden så kraftigt under de första århundradena, att den talade omkull hela det romerska världsríkets hedniska läro- och kyrkobilid, så att detta rike antog kristendomen såsom statsreligion år 323.

Nu förstå vi vad som menas med "bilden åt vilddjuret". Den är motbilden till läro- och kyrkobiliden åt Gud, men under ett förvillande sken av att vara denna bild. Och sålunda är även "bilden åt vilddjuret" en läro- och kyrkobilid, nämligen den falska läro- och kyrkobiliden. Och denna bild skola de heliga noga lära känna, så att de icke taga miste på bild. Ty bilden åt vilddjuret har åstadkommit en hel världsförvillelse, såsom vi se i vår text. Och i denna förvillelse äro de flesta troende indragna.

Den apostoliska läro- och kyrkobiliden åt Gud talade omkull det romerska rikets hedniska läro- och kyrkobilid. Därmed hotades vilddjurets världsvälde med undergång. Men nu kom skökoprofeten till hjälp. Han "intalade jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret", nämligen en "kristen" bild i stället för den hedniska som fallit. Dessa innebyggare voro alltså de till namnet kristna innebyggarna i det romerska riket. Också uppstod bland dem en oerhörd iver att göra en "kristen" läro- och kyrkobilid åt det "kristnade" vilddjuret. En sådan bild kom snart nog till stånd i den romerska påvekyrkan.

Skökoprofeten gjorde alltså först bildmakare. De voro de av honom förvillade eller blott till namnet kristnade jordinnebyggarna. De voro alltså personliga bilder åt vilddjuret, ty de buro dess bild i sig. Därmed voro de i stånd att göra en läro- och kyrkobilid åt vilddjuret. Ty de gjorde den troget efter sig själva, så att den passade för dem och därmed för djuret.

Och bland dessa bildmakare hade skökoprofeten sådana, som voro fullkomliga mästare i bildmakeri. De voro de väldigt lärda, djupsinniga och snillrika skökopåvarna, skökobiskoparna och skökoprofessorerna m.fl. Och vilket arbete hava icke de nedlagt på läro- och kyrkobiliden åt vilddjuret. Och de fortsätta därmed alltjämt. De läsa bibeln flitigt och studera den noggrant. *Men det är en sak i densamma, som de aldrig se, fastän de se den, och som de aldrig tala om, fastän de tala om den.* Och den är Guds första, största och yppersta bud, det eviga förstabudsevangeliét från himmelens mitt, på vilket hela Skriften hänger. Och så är deras bibel förstabudslös. Naturligtvis; ty sådan människan är och vill vara, sådan gör hon sin bibel och sådan läser hon den.

Sådan människan är, sådan gör hon sin lära och sin kyrka.

Förstabudslösa som dessa bildmakare äro, så göra de en förstabudslös läro- och kyrkobilid åt vilddjuret i den tron, att det är en bild åt Gud. Deras lära är skökodogmatik och skökokatekes; och deras kyrka är skökokyrkan.

Denna läro- och kyrkobilid åt vilddjuret se vi först och främst i den romerska kyrkan. Där ha vi själva stambilden eller moderbilden till kristenhetens alla läro- och kyrkobilider åt vilddjuret. Denna hemska

bild anger den romerska skökomodern tydligt och klart i dessa ord: "*Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lär*".*

Se, där ha vi tron. Och vad är den? Jo, ett försanthållande av det som den romerska kyrkan lär.

Vart vändes då människan genom denna tro? Måne "till Gud och ingen mer" (Jes 45:22)? Nej, till påvekyrkan och ingen mer. Måne till Kristus allena? Nej, till påven allena. Var är då här det första budet, på vilket allt hänger? Det finns icke. Kyrka och påve ha trätt i Guds och Kristi ställe.

"Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lär". Denna tro håller människan *utanför* det första budet. Här ha vi själva grunddraget i "läro- och kyrkobildden åt vilddjuret". Detta grunddrag är **förstabudslösheten**. Den är påvekyrkans grundsynd, ja, just det förstabudshoreri, som gör henne till "den stora skökan", modern till alla skökor och styggelser på jorden (Upp 17:5).

"Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lär". På denna tro lägger påvekyrkan hela vikten. Därför dömer hon till evigt helvete alla dem, som icke hålla för sant det hon lär. Ty hon påstår sig vara den allena saliggörande kyrkan. "*Utanför denna enda, sanna kyrka finnes ingen frälsning*", säger hon.** Luther, Calvin och alla, som icke hållit hennes lära för sann, äro evigt förtappade. Så djävulskt fanatisk, partisinnad och blind är hon, en så förfärande avgrund hyser det hemska sköko-Rom i sig.

Alltså säger den romerska skökan så: "Fall mig till fota och håll min lära för sann, då kan du vara lugn för din frälsning, ty då ansvarar jag för densamma; men håller du icke min lära för sann, då är du evigt förlorad". – Åh, vet hut, din gamla bloddrypande mara, som plågat och dödat många tusen av Herrens heliga därför, att de icke hållit din lära för sann!

Påven Gregorius VII har givit en sann och tydlig beskrivning på läro- och kyrkobildden åt vilddjuret. I sin brevsamling, 2:a boken, 55:e brevet, säger han dessa förskräckliga ord:

*"Den romerske prästen bliver med rätta kallad den allmännelige. Honom allena tillkommer det att giva nya lagar allt efter tidens behov. Han allena kan betjäna sig av de kejsrerliga insignierna. Påvens fötter allena skola alla furstar kyssa. Hans namn allena skall nämnas i kyrkorna. Det är det enda namnet i världen. Honom allena tillkommer det att avsätta kejsare. Han allena får icke taddas av någon, han allena kan tadda alla andra. Han själv får av ingen dömas."**

Se, där ha vi förstabudslösheten i hela dess förfärande djup, vidd och höjd. Märk det ordet "allena", som han upprepar 7 gånger. Här är icke fråga om Gud allena och Kristus allena, utan om påven allena. "*Hans namn allena skall nämnas i kyrkorna. Det är det enda namnet i världen.*" Vilken fasansfull hädelse!

Alltså då Guds och Kristi namn namnes i den romerska skökkyrkan, då är detta namn endast ett sken. Det verkliga namnet är

* Se "Graul, De olika, kristliga bekännelsernas skiljelärer", 3:e uppl. sid. 23, översättning av K. O. Holmstedt.

** Gaul, sid. 38.

* Dessa ord anföres av professor Myrberg i hans förklaring över Uppenbarelseboken, sid. 208. De stå ock i Bibelforskaren för 1886, sid. 159.

påvens namn, som döljer sig under detta sken-namn. Där ha vi just ormen med lamm-horn i den allra fräckaste gestalt. Ja, just ormen med lamm-horn. Under ett sött, mjukt, ljuvt och förvillande sken av Lammet förstår denna orma- och ulvakyrka att dölja sitt verkliga avgrundsväsen. Och detta i synnerhet där hon gör sitt första inträde. Guds och Lammets namn flyter då som en mild och behaglig ström ur det fördolda ormgapet. Men blott hon kommer in och får tag, så träder det verkliga namnet fram, "påvens namn allena, det enda namnet i världen."

Var lägger då påvekyrkan människans frälsning? *Jo, där den i tid och evighet aldrig ligger.* Ty hon lägger dem *utanför* det första budet, *utanför* "Andens lag". Hon lägger den i kyrkans och påvens namn, som för henne "är det enda namnet i världen".

Här ha vi alltså själva stambilden eller moderbilden åt vilddjuret. Dess grundkaraktär är förstabudslösheten. Fall påven till fota och kyss skökoskanken, så är du frälst!! –

Den romerska lärobilden är inramad i den romerska kyrkobilden. Denna läro- och kyrkobildd är en förträfflig "bild åt vilddjuret". Ty vad är det innerst, som avbildas i påveläran? Jo, en förstabudslös, en påvetillbedjande människa. Och vad är det innerst, som avbildas i påvekyrkan med dess otaliga människostadgar och ceremonier? Jo, en förstabudslös, en påvetillbedjande människa. Vad är det då innerst, som tagit sin yttre gestalt eller bild i den romerska läran och kyrkan? Jo, den människotillbedjande människan. Och vad är denna människa? Jo, lamm-ormmänniskan, djävulsbarnet med skenet av gudsbarnet.

Det är denna påvetillbedjan, denna människoförgudning, som sätter grundprägel på hela den romerska läran och kyrkan, och som gör varje dess läropunkt, varje dess kyrkostadga och varje dess ceremoni förstabudslös, huru mycket man än ordar om förstabudsfasthet. Påveguden kräver alla på knä inför sig i absolut underkastelse och lydnad. Därmed gör han hela sin läro- och kyrkobyggnad till det hemskt förstabudslösa beläte, som är världens yppersta "bild åt vilddjuret."

Och vilket arbete hava icke jordens förvillade innebyggare, var och en på sitt sätt, nedlagt på den romerska läro- och kyrkobilden, i den tron att det var "bilden åt Gud". Även kejsare, konungar och furstar hava villigt och kraftigt bidragit därtill. Och den förvillade fromheten har med oerhörd iver, självupppoffring och världsförsakelse deltagit i arbetet. Och ännu i dag arbeta hundratals millioner människor på att hålla den kära bilden vid makt. Också står den där ännu som en väldig koloss, vilken ytligheten och okunnigheten beundra och prisa. – Ja, så väl hava jordens förvillade innebyggare hörsammat skökoprotetens uppmaning att "göra en bild åt vilddjuret".

"Bilden åt vilddjuret" i vår text anknyter sig till Daniels profetia (Dan 2). Den romerska bilden är belätet i Nebukadnessars dröm men på "kristlig grund". Detta beläte betecknar världs- eller vilddjursrikena på jorden, såsom vi sett i vårt 2:a kapitel. Och i det 6:e riket uppstår ett nytt beläte, som i sig upptager alla världsrikenas ande under sken av Kristi ande. Detta beläte är den romerska "bilden åt vilddjuret". Därav påvens ideliga strävan efter världslig makt och hans ynkliga jämmer däröver, att han numera icke har någon sådan. Det är världsanden med två lamm-horn, som besjälar honom. Och i denna ande har han gjort läro- och kyrkobilden åt kattbjörnen. I denna bild bor de 6 första världsrikenas

ande, så ock det 7:e världsríkets ande i fördolt antikristisk gestalt. En så förfärande verklighet, en så hemsk sammansättning av ande har tagit sig en yttre gestalt i det påviska läro- och kyrkobelädet åt vilddjuret.

Låt oss nu gå till den lutherska kyrkan. – Vi ha sett, att den romerska kyrkans grundsynd är förstabudssynden. Det är *den*, som gör henne till "den stora skökan", det är, till den stora förstabudslösa kyrkan. Skökopåven har satt sitt namn i stället för Guds namn. Därmed har han avskaffat det första budet.

Det var just detta förstabudslösa väsen, som framkallade Luther. Han genomskådade detsamma. Och just här grep han in. Ja, han grep tag just i det första budet och återinsatte det på dess rätta plats.

Detta gjorde han genom den rättfärdiggörande tron, som han fastslog i t.ex. dessa ord:

»Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud» (Kap 8, sid. 67 f.).

Så insatte han det första budet på dess rätta plats. *Se, där ha vi reformationens grundväsen, som just är förstabudsväsendet!*

Påvens tro, som är "ett försanthållande av det kyrkan lärer" och som binder människan vid kyrkan i stället för vid Gud, förkastade han. Påvens namn, som fräckt träder i stället för Guds namn, vräkte han undan och insatte Guds och Kristi namn såsom det enda namnet i alla kyrkor och i hela världen. Han satte människan i omedelbart förhållande till Gud i stället för i ett omedelbart förhållande till kyrka och påve. *Se, detta är reformationens hjärta och livsnerv, ja, själva dess djupaste livsväsen, förstabudsväsendet!*

Detta förstabudsliv i Gud genom hans Son var ock grundväsendet i Kristi världsomvälvande "reformation". Han insatte just det första, största och yppersta budet såsom det grundbud, på vilket allt hänger. Utan detta bud i liv och lära är all reformation blott ett förgängligt människoverk, en skenreform. Sätt människan i samband med det härligaste som finns i himmel och på jord – hon vissnar och dör som blomman i sanden, om du icke sätter henne i samband med Gud i Kristus genom det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Predika Kristus så mycket du vill, men predika du honom icke såsom förstabuds-Kristus, så är all din predikan fåfång. Ty blott i honom ligger livets eviga källa.

"Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud", sade Luther. Med denna tro störtade han det romerska läro- och kyrkobelädet i många länder och ryckte dem från påven. *Denna evangeliskt förstabudsfasta tro är den enda makt i himmel och på jord, som är det förstabudslösa påvedömet övermäktig.* Och så långt som den lutherska kyrkan har denna tro i liv och lära, så långt är hon evigt oövervinnelig. Ty med denna förstabudstro står hon på alltings orubbliga och eviga grund, som är förstabudsgrunden i förstabuds-Kristus.

Men större delen av den efterlutherska kyrkan förkastade Luthers tro. Ty hon fastslog den rättfärdiggörande tron i dessa ord: *"Tron är blott och bart ett instrument"* (Kap 8, sid. 76 f.).

Denna tro tänkes som "en hand, den där mottager Kristi förtjänst". Men denna hand får på intet vis ha sitt ursprung i andlig avlelse eller

födelse, ty då är hon icke ett blott och bart instrument, "ett mellanting mellan ont och gott". Hon hör alltså icke till den nya skapelsen och är följaktligen icke skapad av Gud. Vem är det då, som sticker fram denna hand och mottager Kristi förtjänst? Jo, den gamle Adam. För honom är "instrumentet" dyrbart, ty genom *det* kan han rädda sitt liv. – Denna tro är alltså i grunden blott ett försanthållande, ty den håller för sant, att Kristus har lidit den eviga fördömsen i människans ställe. Och sålunda står den väsentligen på samma linje som den romerska skökottron, vilken "håller för sant det kyrkan lärer".

Den lutherska instrument-tron får för liv och död icke tänkas fullborda det första budet, ty då vore hon den av Gud födda pingst-tron. Nej, hon säges frälsa fullkomligt *blott* utanför födelsen, utanför den nya skapelsen och får icke sammanblandas med den pånyttfödande tron. Hon är alltså totalt förstabudslös. Ja, se där det ödesdigra avfallet från Luthers förstabudsfullbordande tro. Och vart föll man? Jo, ned i förstabudslösheten, som är den romerska grundsynden, och som genom instrument-tron blev den lutherska kyrkans grundsynd.

Den blotta och bara instrument-tron frälser fullkomligt *utanför* det första budets läggning i hjärtat och skrivning i sinnena genom födelsen. Denna tro förlägger alltså den personliga frälsningen i ett förstabudslöst evangelium, i en förstabudslös rättfärdighet, i en förstabudslös nåd, i en förstabudslös försoning, i en förstabudslös rättfärdiggörelse och i en förstabudslös förlåtelse. Detta är den sjuksidigt förstabudslösa "klenoden" i den lutherska förfalskarekyrkan (Kap 8, sid. 86), Denna "klenod" är hennes **lärobild**. Den är alltså en förträfflig "bild åt vilddjuret". Ty den är, som vi se, *väl* avpassad efter den inre djurbilden hos de förvillade jordinnebyggarna, då den nämligen genom sin sjuksidiga, d.ä. allsidiga förstabudslöshet "frälser" detta inre djur och håller det vid liv.

Denna lärobild är i vårt land inramad i den lutherska statskyrkan, som på varje punkt är så klippt och skuren efter djuret, att hela det svenska vilddjursfolket kunnat i århundraden bo i denna kyrkobild under namn av ett "kristeligt folk", och blivit döpt i den och konfirmerat i den och gått till nattvarden i den. Så hava även Sveriges förvillade innebyggare av skökoprofeten intalats att göra en läro- och kyrkobild åt vilddjuret.

Men under de sista mansåldrarna har Luthers tro gjort stora erövringar i den lutherska kyrkan (Kap 8, sid. 89 f.). Så finns det nu i vårt land professorer och biskopar och hundratals präster och många lekmän, som både i liv och lära hava Skriftens och Luthers förstabudsfullbordande tro såsom *rättfärdiggörande* tro. Denna förstabudskyrka kommer aldrig att kyssa påvens fötter. Men den lutherska förfalskarekyrkan banar väg för honom genom sin förstabudslösa "klenod", som i grunden är även hans klenod. Och när den moderna skökan genom *sin* förstabudslöshet raserat frälsningens grundvalar och ryckt Bibeln ifrån vårt folk, då står dörren på vid gavel för den förstabudslöse i sköko-Rom.

Vi ha nu talat om statskyrkans "bild åt vilddjuret". Men en sådan bild finns även i småkyrkorna. Ty den förstabudsfullbordande tron är även där en främling. Smyrnensisk och filadelfisk förstabudsfullkomlighet med ostrafflighet inför Herren saknas hos flertalet i varje småkyrka. Det

fyrssidiga evangelii-**alltet** sätter icke sin prima grundprägel på allt, utan merguden ligger med i allt och blir livförsäkrad och betryggad genom ett gottköpsevangelium, som behagar "stora hopen", så att den blir kvar. Därmed har man gjort sig en lärobild, som frälser det inre djuret i stället för att frälsa ifrån detsamma.

Och denna lärobild åt vilddjuret inramas i en kyrkobil, som i likhet med lärobilden icke fylles och bäres av den förstabudsfullbordande anden. Och därmed är den en kyrkobil åt vilddjuret. – Denna läro- och kyrkobil är till en början efesinsk eller pergameisk, d.ä. sekunda. Och så småningom blir den sardeisk eller laodiceisk, d.ä. under-sekunda (se det 9:e kap. av Andens Lag).

Och även i småkyrkorna vill gärna "den romerska foten" sticka fram, likasom i storkyrkorna. Ja, det finns småkyrkopåvar, som var helst de färdas fram och i allt vad de tala och göra, sätta upp foten till kyssning av de förvillade. Och det finns tusenden, som lägga sin frälsning i sådana påvars namn i stället för i Guds namn allena, allena.

Och så hava även småkyrkorna låtit intala sig av skökoprofeten "att göra en bild åt vilddjuret".

Ja, alla kyrkor, både stora och små, hava gjort "en bild åt vilddjuret". Ty hela kristenheten, i stort sett, icke blott skökomodern i Rom utan även hennes döttrar lägga den personliga frälsningen där den i tid och evighet aldrig ligger. Ty de lägga den icke i det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, som är det enda i himmel och på jord, som gör bruden.

Så har skökans läro- och kyrkobil trätt i stället för förstlingsdömet läro- och kyrkobil åt Gud och utrotat densamma i hela kristenheten, i stort sett. Ja, denna de förvillade jordinnebyggarnas förvillelsebild har trätt i stället för Gud själv, ty den kräver tillbedjan vid vite av livets förlust. Till denna förfärande sak, som krävt många tusen heligas blod, övergå vi nu.

"Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbad vilddjurets bild." (Upp 13:15)

Lägg nu först märke till de förfärande orden: "det blev givet". Detta uttryck förekommer ofta i det 13:e kapitlet, varur vår text är tagen. Först såg Johannes, att "det gavs" åt kattbjörnen en mun, som talade stora ord och händelser, samt att "det gavs" åt honom makt att fara fram i 42 månader (v.5). Sedan såg han, att "det blev givet" åt det andra vilddjuret, som är den falske profeten, att göra stora tecken, som förvilla jordens innebyggare. Därpå såg han, att "det blev givet" åt den falske profeten att giva ande åt vilddjurets bild.

Vem är det som "giver" allt detta? Det är Gud, han som också "gav" judarna "en dvalans ande, ögon att icke se och öron att icke höra" (Rom 11:8).

Sådana förskräckliga saker måste Gud "giva" i sin världsstyrelse. Den mänskliga vildviljan tvingar honom att först utföra vilddjurets världsplan, innan han kan utföra sin egen.

Detta bär oss kortsynta människor förskräckligt emot. Och mången har frågat: Huru kan den **Gode** tillstämja den **Onde** att taga världsstyret?

Huru kan "Gud Kärlek" tillåta själviskheten att vända upp och ned på hela hans värld? Huru kan den *Allsmäktige* låta avgrundens makter uppstiga på jorden och grundlägga ett brinnande helvete av allt slags ont? Huru kan den *Barmhärtige* hava hjärta att i årtusenden åskåda otaliga millioner människors och andra varelsers lidanden, och liksom blott stå tigande och överksam inför all denna gräsliga nöd?

I Herrens heliga, då sådana tankar uppstiga hos eder och börja göra eder bittra mot Gud, då kännen I Andens varningar i eder ande. Och därmed har han sagt: *"Du människobarn, lägg dig icke i det, som du icke nu kan fatta; du ser nu saken blott nedifrån; det kommer en dag då du får se den uppifrån, och då ter den sig på ett helt annat sätt. Då får du se, att hela jordens mångtusenåriga ve gick havande med ett väl av så omätlig härlighet och fröjd, att detta tidens ve är mindre än ett intet mot detta evighetens väl."*

Men Andens varningar säga dig ock: *"Du människobarn, släpp icke in dessa tvivlande tankar, ty då uppstår ett motståndaresinne mot Gud, som utestänger honom från din ande; och då faller hela ditt livs och hela världssmärtans börda på dina egna skuldror, och då krossas du under dess förfärande tyngd."*

Och till dessa Andens varningar lägga vi dessa ord: *"Du människobarn, då Anden varnar, så betänk med vem du har att göra! Då den Högste säger: 'akta dig!' då är högsta fara å färde. Det kan komma en tid, då den dyrbara rösten från höjden, stämman från vännen den bästa tystnar för alltid."*

Märken alltså, I Herrens heliga, att jordens mångtusenhövdade ve ligger inhöljt i ett ogenomträngligt dunkel. *Detta dunkel är veets djupaste ve.* Det var just udden i detta dunkel-ve, som borrhade sig djupast i Jesu hjärta och avpressade honom det förfärande: "**Varför ?**" då han nedsänktes i detta: »**Gud gav**» åt jordens och avgrundens alla synda- och förbannelsemakter att störta sig över honom på korset, under det att »**Gud gav**» åt den lidande så litet, att det kändes som intet. Där stod han inför det ogenomträngliga, det obegripliga, det outforskliga, som är veets djupaste ve, korsets bittraste kors. Och här räddade han sig blott genom att "taga sitt förnuft till fånga under trons lydnad". Så föddes detta förnuft till det himmelska härlighetsförnuft, inför vilket korsets varför står evigt besvarat.

Ja, just detta dunkel-ve, som kräver absolut underkastelse under Gud *utan* att förstå, *utan* att begripa, *utan* att fundera eller resonera, är själva udden i de heligas lidanden, ja, veets djupaste ve, korsets bittraste kors, som dödar natursjälvet i dess innersta grund och utföder det till ett uppståndelsesjälvy, för vilket alla jordens, himlens och helvetets gåtor lösas. Ingen teori, ingen lära löser världssmärtans problem. Lösningen kommer i gestalten av uppståndelsens härliga barn i uppståndelsens härliga värld.

Alltså är det Gud, som "giver" åt skökoprofeten att giva ande åt vilddjurets bild, så att den kan tala och låta döda alla, som icke tillbedja den bilden.

Men vore det icke bättre, att Gud *icke* gäve åt skökoprofeten att giva ande åt vilddjurets bild? Nej, det vore sämre; ty då stannade världsutvecklingen.

Ty Gud har givit åt den sanne profeten, som är Kristus, att giva ande åt det sanna profetdömet läro- och kyrkobil, så att den kan tala; såsom vi sett. Men nu vilja människorna icke låta den bilden tala till sig. Och finge de förbliva i denna liknöjdhet, då stannade världen i det första vilddjurets våld. De bleve i alla tider blott kattbjörns-människor.

Därför, då människorna icke vilja lyssna till den sanne profetens läro- och kyrkobil och mottaga dess ande, då giver Gud åt den falske profeten, som innerst är Satan, att åstadkomma en mot-bild och att giva åt denna bild en motande till Kristi ande. Därmed föres världsutvecklingen upp på ett högre stadium i det onda och blir sålunda påskyndad. Och så kommer det en tid, då detta stadium lägger sin förvändhet i dagen. Vid skökodömet slut ser hela världen, att skökans läro- och kyrkobil var en lögnbild, ett skoj och spektakel "i Guds namn". Därmed är den utdömd ur världen för alltid.

Det är ett gammalt ord: "allting kännes av sin motsats". Och det har sin tillämpning även här. Då människorna icke vilja lära känna den Gode, då måste de lära känna hans motsats, som är den Onde. Då de icke vilja subjektivera eller i sitt liv omsätta anden från ovan, då måste de subjektivera mot-anden från nedan; då de icke vilja tillbedja Gud, då måste de tillbedja Satan. Men allt detta sker: icke för att de i tid och evighet skola tillhöra Satan, utan för att de av hans bittra mot-väsen skola drivas till Gud. Och så måste den Onde i allt vad han talar och gör innerst och ytterst predika om den Gode och föra människorna till honom. När Satan har slutfört sin världsplan och hela hans värld ligger krossad i spillror, då har han, *på sitt sätt*, fört alla folk till Gud och lagt dem på knä inför honom i tusen år.

Men denna världsutveckling, med all dess förvillelse, lidande och nöd, bär oss förskräckligt emot. Vi ville ha det så: "Det vore bättre, att Satan och den falske profeten aldrig funnits till; ja, bäst hade varit, att vår värld aldrig blivit skapad, ty hon synes ju i stort sett icke vara något annat än demonernas danspalats och serafernas spottback."

Men då vi på vår "onda dag" hängiva oss åt sådana tankar, då varnar Anden, och därmed har han sagt: "*Du människobarn, lägg dig icke i det som du nu icke kan fatta.*" Och låt oss betänka, med vem vi här ha att göra: *rösten den dyra från höjden, stämman av vännen den bäste.*

Gud gav åt skökoprofeten att giva ande åt vilddjurets bild. Alltså bor där ande i skökans läro- och kyrkobil. Och sålunda är skökans lära icke andelös, ej heller hennes kyrka. Nej, där bor en så stark, väldig och hänförande ande, att den bilden har trotsat alla stormar och anfall i många hundra år.

Vad är det då för en ande, som bor i denna bild? Naturligtvis skökoprofeten ande, och alltså innerst Satans ande. Men denne avgrundsande döljer sig under ett sken av sanning. Han är icke en rå kattbjörnsdjävul, utan han är djävulen med lamm-horn. Och det är denne lammdjävul, som sitter i skökans läro- och kyrkobil. Och de förvillade jordinnebyggarna se här blott sken-lammet, som de taga för Lammet; djävulen se de icke.

Skökan lever på skenet. Det förutan är hon förlorad. Men märk noga, vad som här ofta förbises: hennes sanningssken är icke alltid ett helt och hållet tomt sken. Ofta har hon någon grad av andligt liv, ett förpingstligt

rotliv, som hon giver skenet av pingstliv, en del-födelse som hon med brinnande iver försvarar såsom hel-födelse. Ja, hon kan, såsom den blott avlade skökan, hava ett rikt sekunda Efesusliv under sken av prima liv; men målet är Laodicea, som är den födda skökan med det "rika" skenet av liv utan den minsta gnista av liv. (Se vårt 9:e kap.)

Det är alltså avgrundsanden med två lamm-horn, som bor i skökans lära och kyrka. Och sitt avgrundsväsen räddar han genom att i alla läror kringgå det första budets allena frälsande evangelium. Därmed blir läran tilltalande för jordinnebyggarna. Jordkrypande kattbjörnpaddor *äro* de av naturen; och skökoläran gör dem till jordkrypande "lamm-paddor". Så blir paddan livförsäkrad och himmelen henne tillförsäkrad. Det är ju ett härligt evangelium, padd-evangeliet.

Så kunna padd-påvar, padd-kardinaler, padd-professorer, padd-biskopar, padd-prostar, padd-kyrkoherdar, padd-komministrar, padd-pastorer, padd-adjunkter och padd-kolportörer göra läro- och kyrkobiliden *talande*, och det ända därhän, att hela kristenheten, i stort sett, alltjämt blir "tvåhorns-paddan", d.ä. skökan.

Ja, skökans läro- och kyrkobilid "*talar*", och det i väldig ande och kraft, så att de förvillade padd-människorna andäktigt böja knä för den bilden och "*tillbedja*" honom, och det av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Där ha vi mot-budet, det första, största och yppersta padd-budet. Här träder "bilden åt vilddjuret" i stället för Gud och tillbedes såsom Gud.

Och ve den, som icke tillbeder skökans läro- och kyrkobilid såsom "den allena saliggörande". Ve alla dem, som icke underkasta sig paddbilden och obetingat lyda och tjäna densamma. Det hava Herrens heliga fått erfara. Så har den romerska padd-kyrkan förföljt, pinat, plågat och dödat många tusen av dem, därför att de vägrat att tillbedja hennes padd-bild. Så t.ex. blev Huss, Luthers förelöpare, bränd på bålet – "i Guds namn", därför att han icke böjde knä för den romerska bilden åt vilddjuret.

Denna bild har blivit fastslagen i lag och författning, alltså blivit en lagstadgad tvångsbild. Därmed har den fått en förfärande rätt och makt att "låta döda alla, som icke tillbedja den". Och den har också låtit döda "*alla*" sådana vägrare. Detta dödande har icke alltid varit bokstavligt, men *alltid andligt*, nämligen genom det *hat* till dem, som är dråp inför Gud (1 Joh 3:15). Och att vara föremål för ett dödligt hat, med ett ofta livslångt utrotningskrig och under allt slags förföljelse, pina och nöd – det är värre än en lekamlig martyrdöd. – "*Den stora skökan är drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod*" (Upp 17:1, 6). Och hon har alltid rasat mot dem i det dödliga hatets delirium.

Och även de protestantiska padd-kyrkorna, både stora och små, hava genom sitt hat dräpt alla dem, som vägrat tillbedja deras läro- och kyrkobilid åt vilddjuret. Och det göra de ännu. Exempel på detta dödande kunna vi se i vårt land. Här ha vi först och främst den "lutherska" paddbilden, "den rena läran", det rena evangeliet, som är rent från alla Guds bud och rent från allt vad födelse heter, och som mottages med en tro, som är "ett blott och bart instrument" och som alltså är ren även den från både bud, avlelse och födelse, med ett ord: den sjuvidiga *budlösa* och sjuvidigt *ofödda* men dock *personligt*

frälsande "klenoden". Inför den ligger man på knä, och den tillbeder man såsom "allena saliggörande". Och ve alla dem, som icke göra det. Ja, det kostar livet. En sådan vägrare inneslutes i det dödande hatets rullande spiktunna och blir stucken, sargad och pinad av den lamm-djävul, som bor i den lögnlutherska bilden.

Och även i småkyrkorna är man fasligt rädd om paddan. Om någon vill höja sig över det förstabudslösa eller förstabudshalva jordkryperiet, så får han det dödande hatets lammdjävul på sig. Alla skola vara jämnstrukna, d.ä. padd-strukna. Ingen får resa sig ur träsket. I den, som det gör, gripa tusen paddklor tag för att hålla honom kvar.

Bilden åt vilddjuret "talar" även genom tidningspressen. Vi ha ju en andlig sådan. Och den är, *i stort sett*, endast en paddpress, som går skökopaddans ärenden och med all flit matar och försvarar henne. Dessa tidningar skrivs icke på Sions berg. Därav den kvava och giftiga luft, som utdunstar från dem. Det kryper, det kryper på varje blad. "Tvåhornspadda" överallt. I Herrens heliga, när I läsen dessa tidningar, så hållen dem som en eldtång, ty den "femfaldiga elden" brinner i dem. – Men här och där finnen I en uppsats, som är skriven på berget. Och när I läsen en sådan, då kännen I den höga och rena bergsluften.

Så se vi, vilken förfärande sanning där ligger i de orden: "*Och det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men kom till liv. Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbad vilddjurets bild.*" (Upp 13:14, 15)

B

Skökodörets märke

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal" (Upp 13:16, 17).

Här ha vi skökodörets märke. Och var sitter detta märke? Jo, "på högra handen eller på pannan". Och vari består detta märke? Jo, i vilddjurets namn eller dess namns tal.

Här ha vi alltså två saker: namnet och talet. Men av dessa är namnet huvudsaken. Vilddjurets namn är det egentliga märket och inbegriper talet. Det se vi tydligt av den tredje predikoängeln sammanfattning av hela vilddjursväsendet på jorden. Han uttrycker det så: "*de som tillbedja vilddjuret och dess bild eller som låta märka sig med dess namn*" (Upp 14:11). Här namnes icke talmärket, utan blott namnmärket, som alltså är det egentliga märket, och som vi följaktligen böra *noga* lära känna.*

* Beträffande "talet", som är 666, så gå vi det förbi. Det lär finnas "flera hundra tolkningar" av detsamma, men ingen synes ha vunnit någon fast och övertygad tilltro. Också har detta tal ingen väsentlig betydelse för oss. Ty vad vilddjuret och dess namn äro, det är fullt klart och visst. Men säkerligen låg i detta tal en behövlig fingervisning för Uppenbarelsebokens första läsare (se prof. Myrbergs försök till förklaring över den sista versen av det 13:e kapitlet).

Skökodörets märke är alltså vilddjurets namn på pannan och handen. Skökofolket är stämplat med vilddjurets namnstämpel. Och vad är den? Naturligtvis motstämpeln till Guds namnstämpel.

Har då Gud en namnstämpel? Ja. Och det är denna: "*Den levande Gudens sigill*" eller namnstämpel (Upp 7:2, 3). Den handhaves av "ängeln från öster", soluppgångens ängel, som innerst är den sanne profeten (Luk 1:78). Han trycker namnstämpeln på "Guds tjänares pannor" (Upp 7:3). Därmed äro de märkta med "Lammets och dess faders namn" (14:1). På deras pannor står det namnet: »**Ehjeh**», Jag är (nämligen av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah). *Detta är det sanna profetdörets namnmärke***

Pannan betecknar personens väsen, hans vara; handen betecknar hans handlingar, hans göra. På pannan står: »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**»; på handen står: »**Jag gör**» i Jesu »**Jag gör**». – Detta "Jag är" och detta "Jag gör" äro i grunden samma sak, samma namn. Ty en människa *gör* blott vad hon *är*. Är hon den eviga kärleken, så gör hon den eviga kärlekens gärningar; är hon den eviga rättfärdigheten, så gör hon den eviga rättfärdighetens gärningar; är hon den eviga livsnåden, så gör hon den eviga livsnådens gärningar; är hon, efter sitt mått, den evige anden, så gör hon den evige andens gärningar. Namnet på pannan är ock namnet på handen. Fruktgärningen växer fram ur stamgärningen.

Nu förstå vi lätt, vad som menas med vilddjurets namnmärke. Det är mot-märket av mot-ängeln.

Ty allt gott har sitt mot-väsen. Så har "ängeln från öster" sin mot-ängel, som handhaver mot-stämpeln. Denne ängel är innerst den falske profeten. Han trycker vilddjurets namnstämpel på jordinnebyggarnas pannor. Därmed äro de "märkta med vilddjurets namn". På deras pannor står det namnet: "**Jag är av, genom och till mig själv.**" Det är det själviska mot-väsendets namn, vildnamnet.

En av österns mot-ängel stämplad människa *är* mot-lagen till "Andens lag" och gör mot-lagens gärningar, *är* de två mot-buden till de två gudsbuden och gör de två mot-budens gärningar. Hon bär vildnamnet på pannan – det är hennes vildväsen, och hon bär vildnamnet på handen – det är hennes vildgärningar.

Detta är det falska profetdörets innersta namnmärke, alltså både skökodörets och paddörets. Men båda dessa "dömen" hava vildnamnet dolt under ett sken, det förra under skenet av Lammets, det senare under skenet av människan. Och det är om det förra vi här ha att tala.

Alltså har österns mot-ängel, i egenskap av skökoprofeten, två namn i sin stämpel, nämligen det egentliga vilddjursnamnet och det förstabudslösa Jesus-namnet. Under detta senare sken-namn döljes det egentliga vildnamnet. Det är just denna sammansättning av vilddjur och lamm, som profetian uttrycker så: Det andra vilddjuret hade två horn, som liknade ett lamms. Sjätteriksdjuret, som är sjätterikspaddan, har två lamm-horn. Just dessa lamm-horn äro det förstabudslösa Jesusnamnet, under vilket vildnamnet döljer sig.

Skökodörets fullständiga namn är alltså detta: "**Jag är av, genom och till mig själv i Jesu namn.**" Ja, just så se skökomänniskorna ut. De

** Om namnet "Ehjeh" på de heligas pannor ha vi talat under Pergamus-löftet (Kap 9, sid. 43 f.).

äro innerst vilddjuret, men – "i Jesu namn". De leva som paddor "i Jesu namn"; de dö som paddor "i Jesu namn". På deras pannor och händer står vilddjurets namn, men dolt under Jesu namn. Och alltså är skökodörets fullständiga namnmärke detta: *vilddjurets namn – "i Jesu namn"*.

Skökodörets namnmärke står alltså i ett väsentligt samband med skökodörets läro- och kyrkobil, som ju är "en bild åt vilddjuret". Och vad avbildar denna bild? Jo, just en vilddjursmänniska "i Jesu namn". Skökans lärobild är en vildmänniskobil "i Jesu namn", så ock hennes kyrkobil. Och just därför kan skökoprofeten "giva ande åt denna bild, så att den kan tala". Den har alltså en mun. Naturligtvis; ty den är en trogen bild av vildmänniskan "i Jesu namn". Fylld av hans ande står denna bild i andens värld såsom en förfärande person med icke blott mun utan även med panna och hand, som äro märkta med vilddjurets namn "i Lammets namn". – Denna namnmärkta läro- och kyrkobil åt vilddjuret är just det yttre medel, genom vilket skökoprofeten alltjämt namnmärker jordens innebyggare och håller detta märke vid makt. Och likasom läro- och kyrkobil, blivit en lagstadgad tvångsbild, så har ock det namnmärke, som bilden bär, blivit ett lagstadgat tvångsmärke. Tvångsläran och tvångskyrkan tvångsmärka människorna. Den namnmärkta tvångsbilden tvångsbildar dem.

Skökans märke har fått en förfärande utbredning och makt. Det se vi av dessa förskräckliga ord: "Det", nämligen skökoprofeten, "förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn."

Hela kristenheten, med undantag av de tolv gånger tolv tusen namnen på Sions berg, har blivt märkt med vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Förstabudslösa pannor och förstabudslösa händer överallt; vildpannor och vildhänder, vildväsen och vildgärningar – "i Jesu namn".

Det förmår alla (märk: alla), både små och stora, att taga märket. Så har t.ex. den svenska statsskökan i århundraden märkt "alla små", d.ä. alla barn i vårt land genom att lära dem att lägga den personliga frälsningen *utanför* födelsen, där den aldrig ligger. Så blir människans djurnatur "rättfärdigad" och vid liv. Och så kan österns ängel icke trycka den *levande* Gudens namnstämpel på henne, så att hon *lever*; ty detta stämpeltryck är detsamma som den levandegörande födelsen. Och så framträder mot-ängeln och trycker mot-stämpeln på pannan. Därmed är hon märkt med vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Detta stämpeltryck är just mot-födelsen från nedan, som kommer till stånd där födelsen från ovan utebliver – O, du förfärande och djupt fördolda skökohemlighet!

Och det förmår alla, både rika och fattiga, både fria och trälar, att taga märket. Den svenska statsskökan har i århundraden genom sin födelselösa och därmed budlösa utanförfrälsning märkt alla rika och fattiga i vårt land, så att de förbliva det fattiga eller rika vilddjuret i Lammets namn. Och nu se vi dagligen de fattigas och de rikas vildväsen och vildgärningar mot varandra. Hon har ock på samma sätt märkt "fria och trälar", husbönder och tjänare, arbetsgivare och arbetare. Och nu se vi deras vildpannor och vildhänder i ett inbördeskrig, som håller på att

ödelägga hela vårt land. Århundradens märkessådd bär sin oundvikliga märkesskörd.

Skökans namnmärke är ett tvångsmärke. Ty "ingen får köpa eller sälja utom den som är märkt". Här ha vi alltså det straff, som drabbar dem, vilka vägra att taga märket. Straffet består i "att icke få köpa eller sälja".

"Att icke få köpa eller sälja" är ett bildligt talesätt. Det betecknar förlusten av borgerlig frihet eller, såsom man uttryckt det: "att vara dömd till borgerlig död".

Men här är det framför allt fråga om förlusten av den himmelska medborgarrätten. Ty vad är det, som skökoprofeten innerst åsyftar hos dem, som vägra att taga märket? Jo, att beröva dem Guds och Lammets namn på deras pannor och att i stället ditstämpla vilddjurets namn under skenet av Lammets namn.

Att icke få köpa eller sälja är alltså en bild, som betecknar skökans alla tvångsåtgärder för att beröva de få namnen på Sions berg deras fria och självständiga "vara och göra" i Gud, vilket vara och göra just är det höga och heliga namnets väsen och verk.

Många och förfärande exempel på sådana tvångsåtgärder ha vi i påvens bannlysningar, som särskilt under den romerska skökans glansperiod berövade människan alla hennes kyrkliga och borgerliga rättigheter. Och detta ohyggliga straff gick innerst ut på att kväva och döda Guds och Lammets namn på hennes panna och hand och att förmå henne att antaga vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Och detta lyckades även med många.

Och ett exempel på sådant märkestvång ha vi i den svenska statsskökans åtgärder mot "läsarna" i mitten av förra århundradet, då hon lät fängsla och döma dem till det gräsliga straffet: "28 dygn på vatten och bröd". Och det gick innerst ut på att beröva dem det gryende namnet på panna och hand, vilket ängeln från öster rotvis ditstämplade i de väckelser, som då började, samt att i stället få ditstämpla det svenska skökodjurets namn, som då var allmänt hos biskopar, präster och åhörare.

Men märkestvånget stannar icke vid dessa offentliga åtgärder, utan det har sin vidsträcktaste tillvaro i det enskilda och fördolda i alla skökokyrkor, både stora och små. I dem finns en andlig "miljö", som varken är kristendom eller värld, utan en sammanblandning av dem båda, ja, som just är vilddjuret med två lamm-horn. Här går hela livet, med både dess "vara och göra", innerst i vilddjurets namn, men under skenet av Jesu namn, som ideligen föres på tungan. Här råder en jämnstrukenhet, som just är *namnstrukenheten*, en märkeslikhet, som är en förfärande makt även i småkyrkorna, så långt de äro skökokyrkor. Och ve den, som avviker från märket och som låter av österns ängel märka sig med det högättade namnet. Han befinner sig snart som i en myrstack och blir biten, äten och fräten av det giftiga namnet. Så t.ex. yttrade en predikant ungefär dessa ord: "Jag har tjänstgjort i många år i en församling och lidit ohyggligt. Ty flertalet i både styrelse och församling voro i grunden världsmänniskor under andligt sken. Jag varnade och bestraffade, men förgäves. Och så blev spiktunnan min lott."

Och det är löjligt att se, huru man i de religiösa padd-tidningarna ideligen pekar på statsskökans nyssnämnda förföljelse mot läsarna såsom någonting i sak utan like, under det att man i den egna kyrkan utövar en ofta mångårig förföljelse mot dem, som bryta namnstrukenheten.

Märkestvånget har en vidsträckt tillvaro i det fördolda, sade vi. Tag ett exempel. I en familj bar hustrun det höga och heliga namnet på panna och hand. Men mannen bar vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Hustrun ville giva något åt de fattiga, då familjen hade råd därtill, men hon fick inte. Hon ville besöka sjuka, men hon fick inte. Hon ville höra *den* och *den* predika, men hon fick sällan. Hon ville bryta med det månghövdade världsväsendet som i detta hem gick "i Jesu namn". Men hon fick inte. Men vad fick hon? Jo, spiktunnan, som flitigt rullades av mannen och av alla barnen. Vad ville den osynlige skökoprofeten med detta gräsliga tvång och lidande i 43 år? Jo, utrota det högättade namnet på hennes panna och hand och ditsätta vilddjurets namn under skenet av Lammets namn.

Ja, märkestvångets fasansfulla kyrkohistoria är ännu icke skriven och blir det icke heller, ty den är omätlig och till största delen fördold och därmed oskrivlig. Men den står skriven däruppe med alla de tårar, suckar och kval, som skökan avpressat dem, vilka vägrat att taga hennes märke.

2

Paddömets bild och märke

"Och det intalar jordens innebyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men kom till liv. Och det blev givet åt det att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild även kunde tala och kunde låta döda alla, som icke tillbad vilddjurets bild. Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälarna, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal." (Upp 13:14–17)

Denna förskräckliga profetia får sin världshistoriska uppfyllelse icke blott i skökodömet utan även i paddömet. Ty skökodörets livsväsen är den *fördolt* antikristiska paddan; och paddörets livsväsen är den *uppenbart* antikristiska paddan. Båda "dömena" äro i grunden gudlösa; men det förra är gudlöst i "i Guds namn", det senare är gudlöst "i människans namn". Paddömet kommer icke till jorden som en luftballong; det *växer* fram ur skökodömet. Det 6:e världsricket är såningstid; det 7:e världsricket är skördetiden.

Vi ha sett, att skökoprofeten intalar jordens innebyggare att göra en läro- och kyrkobildd åt vilddjuret. Denna bild har i stort sett trätt i stället för tubudsdörets läro- och kyrkobildd åt Gud. Ja, den har trätt i stället för Gud själv. Ty den kräver tillbedjan eller absolut underkastelse och lydnad. Så ha jordens förvillade innebyggare fått ett yttre stöd för sin förstabudslöshet. Den i bekännelse och lag fastslagna läro- och kyrkobildden har blivit deras Gud. Den tillbedja de. Denna förfärande sanning se vi i alla skökokyrcor, både stora och små. Det är icke fråga

om Guds rike, utan om den egna kyrkan, såsom vore hon det enda gudsricket på jorden; icke fråga om att förstabudsmässigt frälsa själar genom det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, utan fråga om att *så* frälsa själar, *att de äro villiga att tillbedja den antagna bilden*. Varpå går då frälsningen ut? Jo, på att "frälsa" – kyrkan. – Så ligger det i grunden förstabudslösa hjärtat, som är paddan, på knä inför bilden av vilddjuret såsom sin Gud. Så frälses paddan. Och när hon nu träder fram såsom den förfärande sjunderikspaddan, då blir man i alla skökokyrkor bestört och river sig vid örat och spottar åt henne, såsom vore hon en splitter ny padda, den där direkt från avgrunden eller från luften hoppat in på jorden. Att man i århundraden arbetat på att *göra* och *framfostra* denna padda genom att hålla paddhjärtat vid makt, det tänker man icke på. Ja, man vill icke höra talas därom. Man är oskyldig som det barn, vilket föddes i natt.

Men nu har skökans läro- och kyrkobildd kommit i ett välförtjänt vanrykte och i ett hälsosamt betryck. Den har blivit genomskådad och värdesatt även av många världsmänniskor. Dess smygande och ödesdigra folkfördärv har upptäckts även av den världsliga överheten. Och till och med själva kattbjörnen är missbelåten. Ty han ser sig icke längre så väl betjänad av skökobilden som "i den gamla goda tiden". Men nu kommer den *moderna* skökan honom till hjälp. Hon tager hand om bilden och gör om den ifrån grunden till en vetenskapsbild med lamm-horn, så att den blir en passande bild åt det moderna vilddjuret. Och hon har redan delvis fått den fastställd genom lag och författning. Och den börjar att rätt allmänt tillbedjas av både präster och lekmän. Vart detta bär se vi tydligt. Det bär med svindlande fart rakt in i paddömet. Ty lägg märke till, huru de uppenbart antikristiska vetenskapsmännen klämma åt den moderna skökan och tvinga henne att avstå det ena stycket av kristendomen efter det andra, så att hon snart nog icke har en enda bit kvar. Därmed står hon ju alldeles på tröskeln till paddömet.

Men när skökan, i egenskap av både den gamla och den moderna, fullgjort sin folkfördärvande tjänst åt den sårade kattbjörnen, då tager *paddprofeten* hand om de av henne och hennes bild förvillade människorna. De äro för honom ett välberett och präktigt material, ja, just ett förträffligt paddmaterial. Och meningen är att få dem till att "göra en bild åt vilddjuret", nämligen sjunderiksbilden åt sjunderiksdjuret. Men då måste han först göra dem till bildmakare, alldeles som skökoprofeten. Han måste först fullföda dem till uppenbart antikristiska djävulsbarn under sken av sanna människor. Sådana skapelseunder få vi nu dagligen bevittna. Här födas i vårt land stora skaror av motpingstbarn från avgrunden. Det är den undanskjutna och släpvordna födelsen från ovan, som nu tager en förfärande hämnd, då mot-födelsen från nedan genom ett Guds: "Rulla!" får intaga den föraktade och bortstötta födelsens plats. Guds världskvarnar mala långsamt, följdriktigt och fint. Men de förvillade se det icke; ty förvillelsen har släkte efter släkte ingått i deras blod och blivit deras natur.

Dessa bildmakare äro alltså fullfödda bilder *av* och *åt* den läkte och uppståndne kattbjörnen. De äro alltså i stånd att göra en *yttre* bild åt honom. Och de intalas av paddprofeten att göra den. Men då måste de

naturligtvis börja med att taga bort den gamla bilden. Och det arbetet pågår med stor iver, såsom vi se. Skökans läro- och kyrkobildd håller på att rivs ned. Men därvid stannar det icke; utan även tubudsdömets läro- och kyrkobildd åt Gud skall borttagas i grund. Detta kommer visserligen aldrig att lyckas. Men den blir borttagen såsom *en i lag tillåten bild*. Och då börjar den stora förödelsen av Herrens heliga. Men då gör tubudsdömet en ny bild åt Gud, nämligen dess sjunderiks-bild, som är den fina, rena och glänsande **byssus**-bilden (Upp 19:8, se Kap 9, sid. 83). Åt denna bild giver den sanne profeten apostolisk ande och kraft, så att den till sist, i förening med den allsmäktige Gudens domar, talar omkull vilddjurets sjunderiksbild.

Och i samma mån som skökans bild raseras, uppsattes den nya "bilden åt vilddjuret". Även den är först och främst en **lärobild**. Läran är den uppenbart förstabudslösa och antikristiska **vetenskapen**. Sådan människan är, sådan gör hon sin lära. Uppenbart förstabudslösa och antikristiska som dessa bildmakare äro, så göra de sin lära uppenbart förstabudslös och antikristisk. Denna uppenbara paddlära är alltså endast den utdragna linjen av skökans i gudeligt tal fördolda paddlära. Förstabudslösheten är den allt behärskande grundlinjen, som genomlöper både skökodömet och paddömet.

Och även paddprofeten har särskilda mästare i bildmakeri. De sätta paddläran i system till padddogmatik och paddkatekes. Sådana böcker finnas redan i mängd. Och det finns talrika paddlärare, som undervisa i paddvetenskap. Så ha vi paddprofessorer och paddcenter, som lära den akademiska ungdomen det moderna padderiet. Och dessa ungdomar jubla över det nya evangeliet, som lösgör dem från Gud och den himmelska världen och lär dem att krypa likt paddor på jorden, såsom den enda värld som finnes.

Men även barnen undervisas i paddlära. Här finnas många paddskolor i vårt land. Till dem höra de s.k. sagostundernas söndagsskolor i "Folkets hus", i vilka tusentals barn undervisas i paddvetenskap.*

Och nu beskärmar man sig så förskräckligt över dessa "hemska skolor", alldeles som om de voro *omedelbart* uppväxta ur avgrunden. Men det äro de icke; utan även de ha sin organiska rot i det förflutna. De äro blott den uppenbara fortsättningen av skökans beslöjade paddskolor, i vilka hon i århundraden fördärvat landets barn med sin sjudidigt budlösa frälsningsklenod. Då socialisterna säga, "att de med sina söndagsskolor vilja motarbeta den flod av fördummelse, som vältrar sig fram ur de kristna söndagsskolorna", så ha de därmed sagt även en sanning. Ty det budlösa evangeliet har verkligen vältrat sig fram ur skökans skolor och vältrar sig ännu fram *även* ur många kristna söndagsskolor, såsom en folkfördärvande och folkförfäande, paddskapande och paddnärande träskflod. Hade den lutherska kyrkan i lära och liv fasthållit Luthers **förstabudsfullbordande** tro och rättfärdiggörelse, då hade icke så många föräldrar och barn nu stått "välberedda" för den **Förstabudslöse**, som är paddprofeten.

Paddömet lärobild är ännu icke färdig. Men det arbetas med största

* Det berättades i stockholmstidningar i nov. 1910, att då en liten flicka, som kom ifrån en sådan skola, tillfrågades, vad hon fick lära i den, så svarade hon viktigt och triumferande: "Jo, vi få lära vetenskaperna."

iver på densamma bland alla folk. Ty för att den skall kunna bliva en världsbehärskande lära, så måste man i stort sett genomforska tillvarons alla områden och visa upp, att det icke finns eller kan finnas någon Gud och Frälsare. Och det låter sig göra. Ty att det finns en personlig Gud och Frälsare och en himmelsk värld, det måste man *erfara* och *leva* sig till. Men då man ställer sig utanför denna erfarenhet, då ser man icke en skymt av Gud, hans Son och hans himmel. Och så säger man: "det finns intet sådant". Och så blir människan blott en jordevarelse.

Men i sinom tid blir bilden färdig. Ty vad det lider så komma de behövlige männen och kvinnorna. Genialiska padd-andar, rikt utrustade padd-snillen, ja, väldiga furstar och furstinnor i paddornas värld skola uppstå och genom en storslagen och häpnadsväckande padd-vetenskap, padd-poesi och padd-konst bringa bilden till en så "härlig" och förvillelserik fullbordan, att den innebär den största fara även för Herrens heliga. Och därför varnar den tredje predikoängeln från himmelens mitt just för bildtillbedjandet, och det vid vite av plågan i evigheternas eld och rök (14:9–12). Därom mer i nästa kapitel.

Även paddömets lärobild kommer att inramas i en församlingsbild eller i en yttre församlingsordning, motsvarande skökodörets kyrkobil. Om den närmare beskaffenheten av denna bild veta vi för närvarande ingenting. Blott det veta vi, att till en början kommer paddprofeten att taga hand om skökans kyrkor och bönhus jämte alla hennes ordningar, så långt de passa för det nya paddriet (Kap 7, sid. 6). Också se vi ju redan nu, huru paddpartiet i riksdagen gör kraftiga anspråk på kyrkornas upplåtande för "folkbildande föreläsningar", som naturligtvis bliva föreläsningar i paddvetenskap.

Åt paddömets läro- och "kyrkobil" giver paddprofeten ande, "så att bilden kan tala". Vad är det för en ande? Naturligtvis det uppståndna vilddjurets ande, alltså mot-pingst-anden från nedan. Och den kommer i en högst förvillande gestalt. Ty den besitter, såsom vi sett förut, stora områden av sanningens rike. Dess förstabudslösa grundsanning är läran om människan såsom blott en jordevarelse. Men hon blir rikt utrustad med all sanning, som tillhör denna världen. Hon sättes på en väldig höjd av världslig bildning och kultur, en höjd som dock i grunden är det antikristiska paddträsket.

Bilden är alltså i högsta grad tilltalande för de förvillade. Och den "talar" till dem i övernaturlig ande och kraft, så att de i gränslös förtjusning böja knä för densamma och tillbedja den.

Här ha vi återigen "den utdragna linjen". De flesta präster och lekmän i alla kyrkor, både stora och små, hava icke predikat "i Andens och kraftens bevisning", utan hava stått och stå där ännu och tafsa och tafsa i "bokstaven" med på sin höjd en förpingstlig rot-ande under sken av pingstande. Så ha de hos människorna tafsat bort blick, smak och sinne för tubudsanden från höjden. Så ha de blivit förvillade och därmed "välberedda" för motpingstanden från nedan, som nu talar till dem genom den nya bilden och tager dem med storm. – Om präster och predikanter visste vad det är att predika, så skulle måhända tre fjärdedelar av dem aldrig bestiga en predikstol. Ty blott den predikan, som "födes i ångest", tränger till roten i andarna och verkar den sanne profetens verk.

Och såsom de förvillade tillbedja den nya paddbilden; så tillbedja de ock sina bildmakare. Vi se ju ofta, huru de fira sina paddvetenskapsmän, paddskalder, paddkonstnärer o.s.v. De tillbedja dem såsom sina gudar. Men det är blott fortsättningen av den vedervärdiga människoförgudningen i skökodömet. Den store bildmakaren i Rom går i spetsen. Hans namn är "det enda namnet i världen". Vid hans fötter skola alla ligga på knä. Och så även i de andra kyrkorna, både stora och små. Överallt har man någon, som man kallar "fader och mästare", i vars namn man lägger sin frälsning och vars fötter man kysser. Så är människotillbedjandet inövat i skökodömet. Ej underligt då, om det fortsättes i paddömet. Det är ju blott "den utdragna linjen".

Paddömets bild kommer att bliva fastställd genom padd-lagar och betryggad av padd-överheten. Därmed blir den en laga tvångsbild, som kräver absolut underkastelse och lydnad och det vid vite av det dödliga hat, som är dråp inför Gud. Ty "alla, som icke tillbedja vilddjurets bild skola dödas".

Detta dödande hat kommer att taga sig uttryck i den tidens sätt att "lagligen straffa", varom vi tillsvidare ingenting veta. Men *det* veta vi, att paddömets kultur, eller bildning och humanitet, är endast ett skört fodral på den nya kattbjörns människan. Och när djuret blir retat, då bryter det sönder fodralet, och avgrundsbusen träder fram. Och även *det* veta vi, att stora folkmassor icke komma att tillägna sig ens detta skal av hyfsning. Ty folken måste dragas med sin vilddjursdrägg, så länge de äro vilddjuret. Vid sidan av kultur- eller fodralpaddorna skola alltid finnas stora hopar av råpaddor.

Alltså bliva Herrens heliga, som vägra att tillbedja den moderna vetenskapsbilden, icke blott lagligen straffade såsom upproriska mot författning och överhet, utan de komma även i händerna på dessa råpaddor. Och huru de då bliva behandlade, det inse vi lätt. Det blir på ett sätt, som vi helst vilja slippa att tala om. Den djävulska saken kan skönjas redan nu. Ty visserligen skryter det uppstigande paddömet med sin upplysning, sin vidhjärtade frihet och tolerans. Men sådant gäller blott partikamrater och likatänkande, såsom vi ju dagligen se. Och de ledande paddorna i kulturfodralet se inte illa på råpaddornas barbariska framfart mot olika tänkande. Visserligen "taga de avstånd", då det går för långt, det är, då det går så långt, att paddömet kan råka i fara. Men de äro strax färdiga att hålla råpaddorna om ryggen. Och så kommer det väsentligen att gå under hela paddömet. De, som vägra att tillbedja bilden, skola dödas. Det blir icke alltid den lekamliga, utan oftast en vida värre martyrdöd. Ty vad är en död för råpaddornas kula, kniv eller bomb mot åratals, ja årtiondens död under det djävulska hat, som förfogar över det organiserade okynnets alla medel och sätt att förfölja, plåga och segpina sina värnlösa offer.

Och när den djävulska padd-överheten "giver sin makt och myndighet åt vilddjuret" till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga, då bliva alla avgrundens vildhundar lössläppta, och Herrens heliga bliva villebrådet. Detta är "det blodiga Harmageddon", varom vi ofta talat. Och att det blir en fasansfull tid för de heliga, det förstå vi därav, att det gäller att utrota dem från jorden.

Men då skola de segra i blodig eller oblodig död med mänskligheten

i sin famn och rycka henne ur vilddjurets våld och lägga henne på knä inför folkens konung för tusen år och otaliga evigheter. De heliga äro nämligen *tubuds-heliga* med den eviga **tubudskärleken** i sig. Deras flammande *tubudseld* släckes icke ens av Harmageddons stora vatten, dess dödligt dränkande världsflod. Då deras läppar blekna och deras hjärtan brista, då stråla de av den allmänneliga kärlekens sol, som breder sin tusenåriga dag över alla jordens länder och folk. Så dö de förstlingsdöden i "den första kärleken", döden den prima, som förer upp i paradiset's högsta sfärer.

Men Harmageddons lidande är ju blott "den utdragna linjen" av de heligas lidande under skökodömet. Där stodo de inför skökoprofetens tvångsbild och blevo dödade, då de vägrade att tillbedja den. Här stå de inför paddprofetens tvångsbild och bliva dödade, då de vägra att tillbedja den. På båda ställena stå de inför "vilddjurets bild". Den förra är den förstabudslösa läran – "i Guds namn". Den senare den förstabudslösa läran – "i den gudavordna människans namn".

Vad är då livet på jorden för Herrens heliga? Jo, **»den stora bedrövelsen»**. Ty varifrån ha *de* kommit, som stå inför tronen? Jo, "*ur den stora bedrövelsen*" (Upp 7:14). Men många av de troende veta icke om denna bedrövelse. Ty de ligga på knä inför bilden och äro med bland *dem* som – bedröva.

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal." (Upp 13:16-17)

Dessa ord gälla även paddömet, såsom vi sett. Även *det* har sitt märke. Och det är i grunden detsamma som skökodömet's märke. Det är blott **»den utdragna linjen»**.

Vid talet om skökans märke sågo vi, att skökoprofeten, som är mot-ängeln från öster, har hand om vilddjurets namnstämpel. Han märker människorna med vilddjurets namn under skenet av Jesu namn. Detta sken-namn är det förstabudslösa Jesus-namnet, som just genom sin budlöshet i sig inbegriper, döljer och beskyddar vilddjurets namn. Här är namnet Jesus blott ett bokstavsnamn. Ja, skökans "Jesus" är i grunden ingenting annat än 5 bokstäver. Här flyter livet, såsom en förfärande underström, i vilddjurets namn, förträffligt dold under det glittrande skummet av budlöst evangelium.

Vi gå nu till paddömet's märke. Även paddprofeten är mot-ängeln från öster. Ty han är i grunden densamme som skökoprofeten. Skillnaden är blott den, att han undergått horn- och munförändringen n:r 2, såsom vi sett. Båda äro de "den falske profeten" under de två världsskedena, det 6:e och det 7:e. Båda hava hand om vilddjurets namnstämpel. Och det är i grunden samma stämpel med samma grundnamn, nämligen vilddjurets namn, det fräcka vildnamnet: **"Jag är av, genom och till mig själv."**

Men paddprofeten borttager ur stämpeln det gamla skennamnet, som är bokstavs-Jesus, och sätter dit det nya skennamnet, som är den

gudavordna människans namn. Även detta namn är blott ett bokstavsnamn. Den nya guden är: **Människan**. Paddörets gud är 9 bokstäver. Här är människan blott ett skal. Tubudsanden från höjden, som gör den sanna människan, saknas. I hans ställe träder motbudsanden från nedan. Här flyter livet, såsom en förfärande underström, i vilddjurets namn, dold under den ytliga kulturens glittrande skum. Det är alltså samma ström som i skökodömet, men under ett nytt sken-namn.

Det är sålunda skökan, som sätter grundstämpeln med grundnamnet i paddprofetens hand. Och han försummar icke att använda den. Han tager hand om det stämplade skökodömet och stämplar om det till paddöme. Och vi se, huru fort och förträffligt det går. Han stämplar årligen millioner människor i kristenheten. Och särskilt är han ivrig att omstämpla det gamla, världsbehärskande sköko-Europa till ett padd-Europa. Här går det också bäst. Ty här är folken under många hundra år grundligt beredda åt honom av skökan. Vildnamnet har under hennes hägn länge legat mer eller mindre fördolt under kristliga former och talesätt. Nu löses det av omstämplaren och träder uppenbarligen fram. Fräcka och trotsiga, gud- och kristuslösa pannor se vi överallt både i gestalten av kulturpannor och råpannor. Och särskilt de senares vildnamn flödar i eder och förbannelser, hädelser och råheter på gator och i gränder, ja, överallt i hela vårt land.

Ja, här försiggår en väldig revolution i andarnas värld. "Två-hornspaddor" omstämplas till "ett-hornspaddor". Den gamla paddan har fått nytt liv. Och hon reser sig, så att det knakar och brakar i alla samhällsbyggnader. Och det bliver henne givet att radera dem alla, ty de äro i stort sett paddbyggnader, som sakna "de fasta grundvalarna" (Hebr 11:10): *den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds-rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubuds-* anden (Kap 9, sid. 127). "Andens lag", som skökan föraktat och förtrampat, kommer att taga "den heliga hämnden", som är en förfärande hämnd.

Det är dessa omstämplade, som paddprofeten "intalar" att göra den nya bilden åt vilddjuret. Och sådan människan är, sådan gör hon sin lära. Själva märkta på panna och hand med vilddjurets namn, märka de ock sin lärobild med vilddjurets namn. Denna gudlösa och antikristiska vetenskapsbild står, även den, inom andens värld såsom en förfärande person, uppfylld av mot-pingstanden från nedan. I denna hemska bild har Nebukadnessars beläte nått sin högsta utveckling. I den är alla de 7 världsrikenas gudlöse ande samlad och fullväxt. Den har alltså en fasansfull mun, som talar fasansfulla ord, och en fasansfull panna och hand, märkta med det fasansfulla namnet. Och såsom bilden i sinom tid blir en laga tvångsbild, så blir ock märket på hans panna och hand ett laga tvångsmärke.

Detta gudlösa och antikristiska namnmärke börjar redan vilja vara ett tvångsmärke. "Ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn." Detta är, som vi sett, ett bildligt uttryck. Det inskränker sig icke till ett förbud för en yttre handelsaffär, fastän även sådant kan komma i fråga; utan det griper in mycket djupare och vidare än så. Vad det innebär se vi t.ex. i tvångssocialismen. Om en arbetare icke vill gå med på en okynnesstrejk, så blir han "bannlyst" av den socialistiske ett-hornspåven. Han får varken "köpa eller sälja" d.ä. han blir berövad sin personliga frihet, sitt självständiga och självsvariga

"vara och göra". Han jagas och förföljes från ort till ort, särskilt av de organiserade råpaddorna. Och det har funnits arbetare, som på detta sätt drivits till förtvivlan och tagit livet av sig i grämselse över att se maka och barn gråta av hunger och förgås i elände. – Vad menar nu den osynlige paddprofeten med detta tvång? Jo, att bringa människor till att göra ett med de märkta, d.ä. att taga deras märke på panna och hand.

Många troende arbetare hava tagit namnmärket för att undgå dessa lidanden. Men andra hava ståndaktigt vägrat. Och vi vilja icke ens antyda den avgrundsdjuriska råhet, som förövats mot dem och deras familjer, ja, mot deras små oskyldiga barn, av de djävulska råpaddorna, som till det yttersta försvaras och hållas om ryggen av de ledande fodralpaddorna, de genomdjävulska paddpåvarna. Härav kunna vi sluta oss till vilket gränslöst elände det skall bli för Herrens heliga, då det gudlösa och antikristiska namnmärket upphöjes till lagstadgat riks- och världsmärke. Och vad menar den osynlige paddprofeten, som innerst är Satan, med detta tvångselände mot dem? Jo, att borttaga det högättade namnet på deras pannor och händer och att ditstämpla vilddjurets namn.

Men nu skall man icke stå och ensidigt stirra på blott det socialistiska tvångsnamnseländet. Vi skola också se på arbetsgivarnas tvångsväsen. Även många av dem äro stämplade av paddprofeten och äro äkta antikristiska stor-paddor och pösiga ett-hornspåvar, som överallt sätta fram foten och kräva att den skall kyssas av arbetarna, såsom vore de till blott för deras penningpåsar. Dessa oftast övergödda och smällfeta arbetsgivarepaddor, som vältra sig i det överflöd de dagligen avpressa arbetarna, stå på alldeles samma linje och bära precis samma gudlösa namn på panna och hand som de råaste råpaddor. Att dessa arbetsgivare och andra rika och märkta över-paddor skulle i tider av tryckta affärsförhållanden inskränka något på de dyra vinerna och kräsliga rätterna och prålände kläderna och på fester, baler, kalas och teaterbesök och annat slikt padd-liv, för att arbetarnas löner icke skulle behöva nedpressas till svältlöner – det kan icke komma i fråga. Så bära de troget sitt gud- och hjärtlösa namn, även de.

Många av dessa penningepaddor äro stämplade av skökoprofeten och äro äkta Sardes- och Laodicea-paddor, som i kyrkor och bönhus få tröst och samvetsro av padd-präster och padd-predikanter, ja, tröst och samvetsro för sina hjärtlösa röverier och nedriga klå-affärer. De infinna sig oftast just i de kyrkor och bönhus, där det budlösa evangeliet ymnigast vräkes ut över djuret. Där må jobbare-paddor och procentare-paddor och alla andra tjuv-paddor särdeles gott. Ty där blir paddan "rättfärdigad" i det budlösa blodet eller i den budlösa Gud-Faderskärleken. Så *äro* och *leva* de som paddor – "i Jesu namn". Och så stå de såsom skökopaddor väsentligen på samma grundlinje och bära samma grundnamn, som de råaste råpaddor. Ty deras "Jesus" är blott 5 bokstäver.

Att det nu kliar i händerna på råpaddorna efter att få slakta alla dessa feta blodsugare, är ju lätt förklarligt. Deras djävulska slaktaffär skall ses i samband med arbetsgivarnas månghundraåriga "slaktaffär" mot arbetarna och i samband med skökans månghundraåriga själaslakt, och alltså i samband med det 6:e paddriket, som måste organiskt övergå i det 7:e paddriket.

Alltså bära även arbetsgivare det gudlösa namnmärket på panna och hand. Och även detta märke börjar bli ett tvångsmärke. De organisera sig i arbetsgivareföreningar till en stående krigshär gent emot arbetarnas krigshär och utöva ett tvång, som redan nu berövar mången arbetsgivare hans personliga frihet. Och så småningom kommer det ordet: "*Ingen får köpa eller sälja utom den, som är märkt med vilddjurets namn*", att bli en i grunden lika förfärande verklighet hos arbetsgivarna som hos arbetarna. Där en arbetsgivare vägrar att gå med på en brutal och hjärtslitande lockout, som kastar tusentals oskyldiga människor i hungersnöd och elände, där blir han "bannlyst" av den arbetsgivande ett-hornspåven. Sådana genomdjuvlska fodralpaddor i siden och sammet, fullbordade padd-påvar, lika storsnutiga som arbetarnas, finns det redan många. De sitta i en padd-klunga på penningkistan vid champagnen och kväka ut sitt ohyggliga mammonsvälde över de trälände och svetttdrypande skarorna och över alla arbetsgivare som icke vilja taga deras märke. Bland de senare finnas många rättfärdiga "världsmänniskor" som lida av det hjärtlösa arbetsgivareeländet. Där finnas ock Herrens heliga, som få utstå många och djupa kval. Och vad menar skökoprofeten med detta tvångslidande? Jo, att beröva dem det högättade namnet på pannan och handen och att ditstämpla vilddjurets namn.

Under närvarande onda världsförhållanden kunna strejk och lockout, liksom krig, vara "ett nödvändigt ont" till kväsande av det alltför uppnosiga padd-väldet på den motsatta sidan. Men alltsammans är dock padderi. Strejkpaddan och lockoutpaddan äro systrar. Den förra är dotter av honom, som för evigt strejkat från de tu buden; den senare är dotter av honom, som för evigt lockoutat de tu buden. Denne ur-strejkare och ur-lockoutare är paddprofeten, som innerst är Satan.

Och under hela det 7:e världariket, som är paddriket, komma de två padd-systrarna att med växlande framgång bekriga varandra, ända tills både arbetare och arbetsgivare inse, att allt detta padd-elände har sin rot i strejken *ifrån* och lockouten *emot* de tu buden. Och det kommer en dag, då de avblåsa striden för evigt och låta "Andens lag", som är himmelens duva, intaga paddans plats i hjärta och liv.

Alltså skolen I, Herrens heliga, noga akta eder för den där vanliga partiskheten, som vill se vilddjurets namnmärke blott på arbetarnas pannor och händer. Så gör skökan. Hon har alltid stått och kommer alltid att stå på stor-paddornas sida.

Nej, allt slags partiskhet beträffande namnmärket har vår text givit dråpslaget i dessa ord: "*Det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälär, att låta giva sig ett märke.*" Märk det ordet: "alla". Och märk, att här talas icke blott om "små, fattiga och trälär" utan även om "stora, rika och fria". Ja, just så är det; och just så skola vi se saken.

Likasom skökan har stämplat alla, så stämplat ock paddprofeten alla. Likasom hon har haft och alltjämt har sina märkesskolor, där hon märker redan barnen, så har ock paddprofeten sina märkesskolor för barnen. Exempel på sådana äro de nyssnämnda "sagostunderna".

Men skökan har icke blott märkesskolor för barnen utan även märkareskolor för ungdom, där hon lärer blivande präster och

predikanter konsten att märka med det budlösa frälsarenamnet "Jesus", som inbegriper och skyddar vilddjursnamnet. På samma sätt har ock paddprofeten märkareskolor, där ungdomen får lära sig att märka med vilddjurets namn under sken av den sanna människans namn.

Och de förfärande följderna av både skökoprofetens och paddprofetens märkare-verk se vi. Redan på barnens pannor och händer står det hemska och fräcka vildnamnet: »**Jag är** av, genom och till mig själv." Och det i *alla* samhällsklasser. Gudlöshet och antikristendom i grövre eller finare form stinker och fräser överallt även bland de "små". Olydnad och trots äro "oböjliga" makter och bliva det allt mer. Varför? Jo: *de äro **namnmakter**, som från avgrunden infödas på jorden.* Och paddväsendet och paddraseriet hos "både små och stora" kommer att fortgå under hela det sjunde världsriket ända intill det allmänna namnbytet stora dag, då alla pannor och händer begära att bli tecknade med Guds och Lammets namn.

Och padd-kriget mellan rika och fattiga, mellan fria och trälar, mellan husbönder och tjänare, rasar i alla land, såsom vi se. Och så kommer det att fortgå ända intill det allmänna lagbytet stora dag, då "Andens lag" får träda i stället för vilddjurets mot-lag.

Och så kommer paddömet att bliva ett riktigt Satans- och djävulsdöme. Där blir en idelig strid mellan föräldrapaddor och barnpaddor, mellan rikedomspaddor och fattigdomspaddor, mellan husbondepaddor och tjänarepaddor, mellan allahanda över-paddor och under-paddor, mellan högerpaddor och vänsterpaddor, mellan konservativa paddor och liberala paddor o. s. v.*

Och så blir det sjunde världsriket, som är paddriket, ett gränslöst sönderslitet och olyckligt rike. Blott i en enda sak bliva alla ense: *i utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.*

Och den inbördes striden kommer att föra än de ena och än de andra till seger för någon tid. Och så kommer det att fortgå, ända tills den arma mänskligheten fått nog av den kära paddan och utbyter henne mot Jordens duva i gestalten av världspingstens duva. Den kommer, den kommer, den stora dag, den största dag på vår jord, då alla världens folk samla sig under hennes vingar i evig kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande.

V

Det falska profetdömet trolldom och skuld

Bitexten 3.

Och en stark ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och kastade den i havet och sade: "Så skall Babylon, den stora staden, med fart störtas ned och aldrig mer bliva funnen. – Ty dina köpmän voro furstar på jorden; ty alla folk blevo förvillade genom din trolldom. Och profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig" (Upp 18:21, 23, 24).

Vi taga två synpunkter: Skökodömet trolldom och skuld; samt

* Då vi kalla personer för paddor, så mena vi naturligtvis icke personerna såsom ägande den väsentliga gudsbilden, lika dyrbar hos alla, utan vi mena den beskaffenhet hos personerna, vilken skriften betecknar med ordet padda.

Paddömets trolldom och skuld. Alltså:

1

Skökodömetts trolldom och skuld

Här talas om "Babylon, den stora staden". Det är sköko-Rom, som är skökodömetts medelpunkt och stamhåll (Kap 2, sid. 17 f.). Detta Babylon säges "förvilla alla folk genom sin trolldom". Denna trolldom är alltså en ny benämning på skökans förskräckliga världsfördärv. Och Herrens heliga böra noga lära känna hennes trolldom. Ty hon förtrollar "alla folk"; och största delen av de troende i vår tid äro förtrollade av henne.

Detta nya Babylon är i andlig mening en fortsättning av det gamla Babylon. Även detta senare var ett trolldoms-Babel. Det säger oss en av rotprofetiorna till vår text. Vi läsa nämligen hos Jesaja dessa Herrens förfärande ord till den gamla babyloniska skökan (Jes 47:7–15):

Du tänkte: "Jag skall evinnerligen vara en drottning"; därför ville du icke akta härpå och betänkte icke vad änden skulle bliva (v.7).

Så hör nu detta, du som lever i vällust, du som sitter så trygg, du som säger i ditt hjärta: "Jag och ingen mer, aldrig skall jag komma att sitta såsom änka och aldrig veta av vad barnlöshet är" (v.8).

Se, båda dessa olyckor skola komma över dig, med hast och på en och samma dag, både barnlöshet och änkestånd; ja, i fullt mått skola de komma över dig, trots myckenheten av dina trolldomskonster, trots alla dina många besvärjelser (v.9).

Du kände dig trygg i din ondskan, och du tänkte: "Ingen ser mig." Din vishet och kunskap var det som förförde dig, så att du sade i ditt hjärta: "Jag och ingen mer" (v.10).

Därför skall en olycka komma över dig, som du icke skall förmå bortbesvärja, och ett fördärv skall falla över dig, som du genom ingen försoning skall kunna avvända; ja., plötsligt skall ödeläggelse komma över dig, när du minst anar det (v.11).

Träd fram med dina besvärjelser och dina mångahanda trolldomskonster, dem som du har mödat dig med allt ifrån din ungdom; se till, om du så kan skaffa hjälp, om du så kan skrämman bort faran (v.12).

Du har arbetat dig trött med dina många rådslag; må himmelstydarna nu träda fram och frälsa dig, stjärnkikarna, som var nymånad kungöra, varifrån ditt öde skall komma över dig (v.13).

Men se, de äro lika strå, som brännes upp i eld, de kunna icke rädda sitt liv undan lågan. Detta är ju ingen koleld att värma sig vid, ingen brasa att sitta framför (v.14).

Ja, så går det för dig med dem, för vilkas skull du mödade dig. Och dina handelsvänner från ungdomstiden draga bort, var och en åt sitt håll, och ingen finnes som frälser dig (v.15.).

Här se vi vad som var det gamla Babels grundsynd och grundolycka. Det var trolldom. Här talas om "vishet och kunskap", som "förförde" det till att säga: "Jag och ingen mer" (v.10). Det var trolldomsvishet och trolldomskonst.

Detta Babel var känt såsom trollkarlarnas stamort på jorden. Efter deras anvisningar och råd grundlades och uppehölls det babyloniska

världsriket (v.12, 13). Och den väldiga framgång och makt, som Gud i sitt råd tillstodde detta rike, tillskrev man sin "vishet och kunskap". Man förtröstade på "myckenheten av sina trolldomskonster" och på sina "många besvärjelser" (v.9). Babels världsvälde vilade på trolldom; trollkarlen var dess falske profet.

Här ha vi alltså ett falskt profetdöme på hednisk grund. Och ett sådant har funnits och finnes bland alla hednafolk vid sidan av ett sant profetdöme. Detta senare utgöres av dem "bland allahanda folk, som frukta Gud och öva rättfärdighet (Apg 10:35), eller av alla de hedningar och judar, som "göra det goda" och över vilka vila "härlighet och ära och frid" (Rom 2:10). *Det* är tubudsdömet eller andelagsdömet på grundvalen av Guds lag, som är skriven i allas hjärtan och som här blivit levandegjord av den världsförsonande och världsruvande tubudsanden.

Varje hednafolk har sitt falska profetdöme. Och det gemensamma grunddraget hos alla dessa "dömen" är det, att de grunda sig på trolldom. De äro trolldömen.

I det gamla världsbehärskande Babel var det falska profetdömet ett världsdöme. Där förvillade den falske profeten, såsom trollprofet, alla jordens folk.

Och i det nya Babel, som är sköko-Rom, är det falska profetdömet ock ett världsdöme. Även där förvillar den falske profeten, såsom trollprofet, alla jordens folk. Ty så säger ängeln i vår text till det nya Babylon: "*alla folk blevo förvillade genom din trolldom* (Upp 18:23).

Vad menas då med trolldom? Eller: vari består dess väsen? Jo, det består i allmänhet däri, *att människan söker vinna ett visst mål med förbigående av Gud och av de naturlagar han givit för att nå detta mål och alltså med mot-andens och mot-lagarnas tillhjälp.*

Trolldom bedrives både på det lekamliga och på det andliga området. Tag ett exempel från det förra. Det finns vissa av Gud givna naturlagar för att en ko skall lämna mycken och god mjölk. Dessa lagar bringas i verksamhet blott om hon vårdas väl och ställas naturenligt och kraftigt. Men nu har det funnits människor, och finnes måhända ännu, som sökt nå detta mål, icke genom de antydda naturlagarna, utan genom vidskepliga böneformler, besvärjelser och varjehanda hokuspokus. Detta är trolldom.

Gå vi nu till det andliga området, så finna vi där en förfärande trolldom. Och dess väsen är väsentligen detsamma som på det lekamliga området, nämligen kringgåendet av Gud och hans lagar. *Ty allt är lagbundet.* Även i andens värld finnas naturlagar. Och de gripa in på varje punkt och i varje atom i de heligas andar, själar och kroppar. Och alla dessa höga och heliga lagar har Herren sammanfattat i "de tu buden", vilka i honom äro de tu Sionsbuden, som äro "Andens lag" eller evangelium. Men nu lägger skökan den personliga frälsningen *utanför* de tu buden, *utanför Kristi* tubudsande, *utanför* den förbundsmässiga lagläggningen i hjärtat och lagskrivningen i sinnena, vilken lagläggning och lagskrivning äro födelsen från ovan. Så *kringgår* hon "Andens lag", som är lagen både *om* människans frälsning och *med* människans frälsning i sig, och *utanför* vilken ingen frälsning i tid eller evighet finnes. Och denna lag- och budlösa frälsning söker hon vinna – "i Jesu namn". Men hennes "Jesus" är blott en sken-Jesus, ja, endast 5 bokstäver. I hans namn går hennes frälsning och alltså innerst i

vilddjurets och i avgrundstrollets namn och sålunda med tillhjälp av mot-budsanden och mot-budslagen från nedan. Så står skökan där och trollar frälsning utanför frälsningslagen, alldeles som trollkäringen står där i fähuset och trollar mjölk utanför mjölklagen.

Vi ha talat om "skökodörets horn och mun" – de äro skökans trollhorn och trollmun. Vi ha talat om "skökodörets makt och djur tillbedjan" – de äro skökans trollmakt och trolltillbedjan. Vi ha talat om "skökodörets tecken och eld" – de äro skökans trolltecken och trolleld. Och vi ha talat om "skökodörets bild och märke" – de äro skökans trollbild och trollmärke.

"Olydnad är en trolldomssynd", sade profeten Samuel till konung Saul (1 Sam 15:23). Vari bestod då Sauls olydnad? Jo, däri att han icke lydde Gud och gav krigsbytet "till spillo", utan behöll det (v.9). Det var alltså en förstabudsolydnad. Och vad tänkte han att göra med bytet? Han tänkte att "offra det åt Herren (v.15). Alltså behöll han det för ett heligt ändamål. Sålunda gick hans olydnad "i Guds namn" och hade alltså skenet av lydnad. Sådan olydnad och sådana offer åt Herren kallar Samuel för trolldom. Ja, det är just trolldomen på det andliga området. Skökans gudaktighet, böner och gudstjänster äro Sauls-offer. Hon trollar frälsning utanför lydnadslagen, som framför allt är förstabudslagen med det allena frälsande förstabuds-alltet i sig. Förstabudslösheten i "Guds namn", vilket blott är ett hölje av sken över vilddjurets namn, är den andliga trolldomens grundväsen.

Den frälsning, som skökan förkunnar, är trolldom. Alla hennes läror och stadgar äro trolldomskonster och besvärjelser. Skökodogmatik och skökokatekes äro trolldomsvishet och trolldomskunskap.

Alla kristna folk äro förvillade genom trolldomsväsendet från sköko-Rom. Hela kristenheten är, i stort sett, ett troll-döme. Och de troende i alla kyrkor äro till största delen antingen helt och hållet eller delvis förvillade. Ty det allena frälsande förstabudsalltet, som dödar trollpackan och gör bruden, finns icke. Man har antingen såsom Judas stannat *före* pingst hos merguden, eller såsom Efesus sjunkit ned i en sekunda pingst, eller såsom Laodicea helt och hållet fallit ut ur pingst. Så är man *trolldomstroende*. Och av sådana förtrollade troende vimlar det i alla kyrkor. De ha ingen aning om den allena frälsande och evigt oeftergivliga förstabuds-fullkomligheten (Kap 9, sid. 94 f.). De vilja icke ens höra talas om den. De äro förhäxade.

Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Hennes försanthållande frälsningstro är en trolldomstro. Hon lägger frälsningen i påvens namn, "det enda namnet i världen". Det är trolldomsfrälsning i trollnamnet. Med detta trollnamn trollar hon hundratals millioner paddmänniskor – in i himmelen. Jesuiterna äro hennes förnämsta trollkarlar och besvärjare. I de fem bokstävernas Jesus-namn och alltså i Satans och djävulens namn och med hans makt och hjälp ha de bortbesvurit alla Guds väckelser och varningar genom Herrens heliga. Troll-Rom har en förfärande trolldomsapparat i sin "läro- och kyrkobildd åt vilddjuret", som är världens yppersta troll-lära och troll-kyrka. Om du går in i en sådan kyrka och har prima förstabudskänsl, då känner du

de vita trolldomsdjävlarne sväva som på tysta, mjuka och ljuva ugglevingar och utandas en hemskt salig och hänförande ande, så att de förvillade, både fromma och ofromma, bada i tårar och häva sig i suckar, pustar och allahanda troll-kramp och tro sig vara i den tredje himmelen, under det att de äro i den första himmelens ljuvliga trollregioner.

Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Och hon är moder till trollpackorna på jorden. Hon har fött dem i det äktenskapet med trollgubben, som är kattbjörnen, och alltså i äktenskapet med själva urtrollet, som är Satan. Och hennes svenska dotter är väl bevandrad i trolldomskonsten. Den lutherska förfalskarekyrkan i vårt land är en gammal inbiten trollkärning. Hennes "blotta och bara instrument-tro" är en äkta trolldomstro. Hennes sjuusidigt ande- och budlösa "klenod", som allsidigt kringgår den eviga tubuds-lagen för personlig frälsning, är en ypperlig trolldomsklenod. Hon har borttrollat, bortbesvurit Luthers *förstabudsfullbordande tro* och *förstabudsfullbordande rättfärdiggörelse*. Därmed har hon bragt över vårt folk en förfärande olycka. Det är, som var och en ser, ett förtrollat, förblindat och förhäxat folk, som nu med stormsteg rusar mot avgrunden.

Den svenska trollpackan har "i Guds namn" trollat millioner padd-själur – in i himmelen. Jesu juridiska straffsummeblod, som icke finnes till, är hennes förnämsta trollformel, med vilken hon tror sig kunna besvärja synd och död, djävul och helvete. Hennes dop, konfirmation och nattvard äro trollmedel, som hon fått hela det svenska vild-djursfolket till att flitigt begagna sig av. Hennes predikningar äro trolldomspredikningar, som föda trollpaddor med lamm-horn.

Och även småkyrkorna äro trollpackor, så långt de äro skökor. Även här trollar man flitigt och ihärdigt och är väl bevandrad i "svartkonsten". Den allena frälsande och evigt oeftergivliga förstabudsfullkomligheten med "den första kärleken" och "de första gärningarna" är även här en främling och pilgrim, såsom vi ofta sett. Också här föder man trollpaddor med lamm-horn och prisar och försvarar dem såsom duvor.

Ja, de flesta kyrkor och bönhus i vårt land äro icke Smyrna- och Filadelfia-lokaler, utan trolldomslokaler, där tusentals padd-präster och padd-predikanter trolla frälsning *utanför* frälsningslagen, alldeles som trollkärningen i fähuset trollar mjölk *utanför* mjölklagen. Det är en hemska och förfärande sanning, att varje sön- och helgdag, då det ringer samman, är det mestadels sammanringning till trolldom. Ja, där ligger en fasansfull sanning i den starke ängelns ord: "*alla folk blevo förvillade genom din trolldom*".

Vår text talar även om handel; och det i nära samband med talet om trolldom. Ty så säger ängeln till det nya troll-Babylon: "*Dina köpmän voro furstar på jorden.*" (Upp 18:23)

Dessa ord hava sin rotprofetia icke blott i det nyss anförda stället hos Jesaja, där det ju talas om Babels handel (v.15), utan även och alldeles särskilt i hans profetia om Tyrus, där vi ordagrant igenfinna våra textord. Ty där står så:

"Vem har beslutit detta över Tyrus, över henne som utdelade kronor,

henne vars köpmän voro furstar, vars krämare hörde till stormännen på jorden? Herren Sebaot är den som har beslutit det, för att nedslå all den stolta härligheten och förnedra alla dessa stormän på jorden" (Jes 23:8, 9).

Tyrus tävlade med Babel om världsherraväldet på handelns område. Dess köpmän voro handelsfurstar, som hade handelsvälde över folken, och som tjusade, förtrollade och behärskade dem genom sina varor och icke minst genom lyxartiklar, prål och fåfänglighet.

Tyrus köpmän voro furstar på jorden, säger Jesaja. Och just dessa ord tager den "starke ängeln" i sin mun och tillämpar dem på det nya sköko-Babel, som alltså även är det nya sköko-Tyrus. Därmed har ängeln sagt, att *sköko-Rom är i andlig mening en handelsstad, som har handelsvälde på jorden och som alltså tjusar, förtrollar och behärskar folken med sina varor.*

Vilka äro då de varor, med vilka det romerska sköko-Tyrus handlar? De äro naturligtvis alla dess förstabudslösa läror, stadgar, former och ceremonier, så ock alla "heliga minnen och relikier" såsom träbitar, benknotor och klädespersedlar, vilka saker en skökokatolik dyrkar i *stället för Gud*, som är alldeles okänd för honom. Genom dessa otaliga och glittrande kramvaror tjusar och behärskar det romerska troll-Tyrus alla kristna vilddjursfolk.

Den romerska skökan driver alltså en väldig handel med trolleri-varor. Och hon har priskuranter med förteckning och beskrivning på dem. De äro skökodogmatiken och skökokatekesen och många andra svartkonstböcker.

Och vad är priset på varje vara? Jo, läs i priskuranten, så får du se. Priset är detta: "**Håll för sant** vad jag säger och lärer om varje vara!" Alltså: absolut underkastelse under hela förteckningen och under varje lära om varje artikel! Var viljelös slav under handelsfursten; kryp i stoftet och kyss påvens fot; varom icke, så hör du ej till den *allena* saliggörande kyrkan!

Vad kosta då påvens trolleri-varor? Jo, det dyraste jag äger: *min frihet till omedelbart tillträde till Gud, mitt fritt tänkande, självständiga och självansvariga själv inför Gud.* Detta själv måste jag kasta bort, ja, kasta det för påvens fötter. Det är summan, alltså ett oändligt pris för skökans trolleri-frälsning.

Detta pris framhålles kraftigt i rotprofetian. "*Jag och ingen mer*", sade det gamla Babel. De orden upprepar Jesaja två gånger (v.8, 10). Dem skola vi alltså noga bemärka.

"*Jag och ingen mer*", sade det gamla Babel till alla jordens folk. Det krävde absolut underkastelse och lydnad, annars döden. Fall till min fot! Det var priset för räddning.

Och just dessa ord: "*Jag och ingen mer*" ha fått en fasansfull tillämpning i det nya sköko-Babel. Då Gregorius VII skrev i sitt 55:e brev: "*Påvens namn allena skall nämnas i kyrkorna; det är det enda namnet i världen*" (Kap 10, sid. 30), då skrev han, utan att veta det, just det gamla Babels ord: "*Jag och ingen mer.*" De orden stå än i dag på påvens panna. De stå ock på alla skökokatolikers pannor. En fräck, stolt och obruten Babels-ande stinker av dem mitt under allt lamm-sken. Med djupt förakt se de ned på allt, som icke är deras kyrka. Hon är "den enda allena saliggörande". "*Jag och ingen mer!*"

Och just denna påviske Babels-ande med det starka skenet av Kristi ande är den största fara för Herrens heliga i den romerska kyrkan. *En verkligt prima, en smyrnensisk och filadelfisk, en tyatirisk och sardesisk förstabudsfullkomlighet**, som står **omedelbart** inför Gud i Kristi förstabudsande, har svårare att finnas till i påvekyrkan än i de protestantiska kyrkorna. Ty för att vara "äkt katolik" skall man gå till Gud genom påven och hålla för sant det han lärer och anse hans kyrka för den allena saliggörande och alltså anse Luther och Calvin och alla andra protestanter för ohjälpligt förlorade och evigt fördömda. Detta är partisinne så det förslår. Och partisinne är köttsligt sinne (1 Kor 3:3, 4; Gal 5:19–21). Och av detta sinne äro de heliga i påvekyrkan mer eller mindre besmittade. De stå oftast på sekunda ståndpunkt. I deras hjärtan vill det gärna krypa padda, då de ju måste krypa inför påvens fötter. De kunna utveckla en väldig andrabudsenergi, såsom vi ju se på många av deras präster, sjuksköterskor, munkar och andra. Men det är i regel sekunda vara. Ty det är icke den rena, omedelbara och firsidiga allkärleken till Gud *allena*, som driver dem, utan kärleken till påve och kyrka. Det är synd om dessa präktiga människor, i vilka det finns så mycket mänskligt, men så litet gudomligt. Där ligger ofta någonting ofritt, oevangeliskt, krystat och forcerat hos dem, och mången gång någonting lågsinnat, trångbröstat och inskränkt, då de ju måste inskränka de heligas antal till blott dem själva och icke kunna se några bröder och systrar i andra kyrkor. I sjundebergskyrkan, som står över både påvekyrkan och allt mångkyrkeri, äro de icke riktigt hemma, då de ju ha sin hemkyrka på de 7 bergen i Rom. (Kap 2, sid. 16 f.) – Akten eder, I Herrens heliga, för den romerske medlaren och tacken Gud för den *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som han gav genom Luther. Den för direkt upp på berget genom den ende medlaren, Jesus Kristus, högt uppöver den kvava och besmittliga romarelufte och all annan trollkyrkoluft.

"All annan trollkyrkoluft", sade vi. Ty märken noga, huru det babyloniska ordet: "Jag och ingen mer", går igen i alla andra skökkyrkor, både stora och små. Och här ha protestanterna ofta varit orättvisa mot katolikerna, då de tolkat profetiorna om troll- och köpmanna-Babel såsom gällande blott påvekyrkan. Detta är ett vederstyggligt partisinne, som icke står långt efter det romerska. Och av detta köttsliga sinne är skökoprotentismen än i dag genomfrätt.

Nej, den babyloniske anden: "Jag och ingen mer", är *ormen*, som slingrat sig in i alla dessa kyrkor och gjort dem mer eller mindre till babyloniska skökodöttrar, vilka sakna den allena frälsande förstabudsfullkomligheten. Varje sådan Babels-dotter vill gärna vara "den allena saliggörande kyrkan". Visserligen skriver och talar man mycket vackert om endräkt och allians, men dagen därpå spänner man klorna i varandra. Tungan säger: "Låtom oss vara ett"; men hjärtat säger: "Jag och ingen mer." Denne Babels-ande såge helst, om han kunde utrota alla de andra. Och av den anden är flertalet av de troende i de protestantiska kyrkorna mer eller mindre besmittat. Han håller dem nedanom det prima förstabudsplanet. Där kryper padda även i dem, då de ju krypa vid den egna paddkyrkopåvens fötter. Så t.ex. har flertalet

* Se nionde kap. av Andens Lag.

lutheraner den förfalskade Luther till påve. Hans fötter kyssa de hjärtligt och ivrigt. – Usch, usch! Här är trollkyrkoluft överallt även i protestantismen. Den har alldeles intet skäl att peka blott på Rom. Nej, peka på dig själv, du protestantiska troll-padda!

Den handelsidkande skökan har otaliga köpmän. De äro påvar, kardinaler, ärkebiskopar, biskopar och andra sådana "stormän". Dessa "köpmän äro furstar på jorden". De äro väldiga grosshandlare. Och under dem stå otaliga småhandlare i stad och på land. De äro präster och lekmän.

Och det svenska sköko-Tyrus har alltid haft gott om både grosshandlare och småhandlare. Flertalet av dess biskopar har varit väldiga köpmannafurstar, och icke så få äro det ännu. Deras visitationer äro handelsvisitationer. De undersöka, om det sjudidigt budlösa klenodkramet hålles vid makt och köpes flitigt och allmänt i församlingarna. I sina visitationstal nämna de intet om den allena frälsande förstabudsfullkomligheten. Men i stället framtaga och utbreda de sina tjugusande trolleri-varor och prisa och rekommendera dem till inköp vid vite av salighetens förlust.

Och en särdeles god marknad ha dessa handelsfurstar haft i vårt land. Men nu börjar det gå dem, såsom det heter i rotprofetian: "*Dina handelsvänner från ungdomstiden draga bort, var och en åt sitt håll, och ingen finnes, som frälser dig*" (v.15). Kundernas skaror minskas alltmer. Klen efterfrågan. Den förr så lysande affären går dåligt. Köparna draga bort, var och en åt sitt håll. Och till slut finns ingen, som vill frälsa varken grosshandlare eller småhandlare. Också börjar det enligt rotprofetian att osa hett. Men "*det är ingen koleld att värma sig vid, ingen brasa att sitta framför*" (v.14). Nej, det är brasan, som börjar tändas åt skökan vid tröskeln till det 7:e världariket.

Men icke blott statsskökan utan även friskökorna hava både grosshandlare och småhandlare; ja, de hava även stora skaror av kringresande provvryttare, som genomfara hela landet och utbjuda sina förstabudshalva eller förstabudslösa trolleri-artiklar. Och även friskökorna ha på flera ställen en känning av, att affären börjar gå klent och att här börjar osa hett.

Ja, "de båda olyckorna", som nämnas i rotprofetian, nämligen "barnlöshet och änkestånd" (v.9), börja rycka skökan inpå livet i alla kyrkor. Kattbjörnen har blivit rasande på det gamla trolleriet; han vill nu, att det skall trollas modernt, nämligen på sjunderiksvis, såsom vi snart få se. Han skäms för den gamla trollpackan och börjar yrka på upplösning av äktenskapet med henne. Och det är hemskt att se, huru hon "i Guds namn", klänger sig fast vid honom. Se t.ex. på vår statssköka, huru ivrigt hon åtrår honom och lindar sig omkring honom, fastän han spottar och sparkar och vill bli av med henne. Vadan detta hennes förtvivlade fasthållande vid kattbjörnen? Jo, hon fruktar ingenting så mycket som "barnlöshet och änkestånd". Får hon icke avla djävulsbarn, d.ä. lamm-paddor, med honom, då är det naturligtvis slut med henne. Hon är världsanden under sken av Kristi ande och kan alltså icke leva utan kattbjörnen, som är världsanden. De tu äro ett. Och se, huru förtvivlat hon nu arbetar med sina "många rådslag" i riksdag, kyrkomöte och på otaliga möten. Hon lappar här och hon lappar där, och alltjämt brister det på nytt. Ja, hon, "arbetar sig trött med sina många

rådslag!", säger rotprofetian (v.13). Ingenting hjälper, ty hennes rådslag äro icke **sinnesändring**, utan **besvärjelser** (v.12). Det är trolldomsråd och trolldomsarbete. Och därför rycka "de två olyckorna" henne allt närmare och icke blott henne, utan skökan i alla kyrkor. Hennes slut blir barnlösheten och änkeståndet i konungaelden. Och då sjunger himmelen sitt stora doms-halleluja (Upp 19:1–4), det största sedan världens begynnelse; ty då är det slut med *henne*, som genom sin trolldom förvillade alla folk.

"Och profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig." (Upp 18:24)

Vi ha talat om skökodörets trolldom och gå nu att tala om dess skuld. Den är fasansfull, såsom vi se av de anförda textorden. Icke blott profeters och heligas blod, icke blott alla martyrs blod, utan *allt* blod, som utgjutits på jorden, är funnet i troll-Rom.

Men hur är det möjligt? Har verkligen *skökan* utgjutit allt blod på jorden? Ja, *så* står där, och *så* är det. Men – fråga vi än en gång – hur är detta möjligt? Jo, det ha vi antytt förut (Kap 4, sid. 13 f.; Kap 7, sid. 4). Synden är inför Gud ett organiskt helt fram genom alla tider och genom alla folk. Ty synden är *vilddjuret*. Allt ont på jorden är till sitt livsväsen en ande, nämligen synd-, skuld- och dödsanden. Och just denne ande är *vilddjuret* (Kap 4, sid. 10 f.).

Vilddjuret framträder i gestalten av 7 världsriken (Kap 2, sid. 5 f.). Och det står under en organisk utveckling, under ett Guds: "Rulla!" (Kap 1, sid. 28 f.). I det första världsriket är kattbjörnen blott en unge, i det 2:a har han ökat, i det 3:e ännu mer, i det 4:e är han ganska stor, i det 5:e är han "förskräckligt" stor och stark, i det 6:e blir han sjuk, "sårad till döds", men han kryar till sig, och i det 7:e är han det fullväxta och "uppståndna vilddjuret".

Vem var det då, som begick alla synder på jorden under det första världsriket? Det var vilddjuret eller vilddjursmänskligheten *såsom unge*. Vem begick alla synder på jorden under de följande världsrikena intill det 7:e? Det var samma vilddjur, men *såsom stående i uppväxt*. Och vem begår alla synder på jorden under det 7:e världsriket? Det gör samma vilddjur, men *såsom fullväxt*.

Huru många synder har då den fullväxta vilddjursmänskligheten begått, då hon står mogen för sin dom på "den allsmäktige Gudens stora dag"? *Alla synder från världens begynnelse*. Ty hon har begått dem under hela sin uppväxt allt ifrån sin barndom, likasom den enskilda vilddjursmänniskan begått alla sina synder från det hon var barn. Denna människa blir icke kvitt sin barndoms och ungdoms synder, huru gammal hon än blir. Hon *bär* dem alla i sin synd-, skuld- och dödsande. Hon *är, är* dem alla i gestalten av det fullväxta djuret, den fullväxta vilddjursmänniskan (Kap 4, sid. 58 f.). Så ock vilddjursmänskligheten, då hon står mogen för sin dom. Hon *bär* alla synder i sin ande allt ifrån sin barndom, hon *är* alla synder, som blivit begångna på jorden, hon *är* dem i gestalten av det fullväxta sjunderiksdjuret. Huru mycket blod har då detta vilddjur utgjutit? *Allt blod på jorden från världens begynnelse*.

Men nu uppträder vilddjuret i två gestalter: kattbjörnen och skökan. Och de äro i grunden en och samme ande. Skillnaden är blott den, att kattbjörnen framträder i skökan *såsom förklädd*. I henne kommer han – "i Guds namn". I henne har han alltså bestigit ett högre plan och är mera syndig och farlig än *utan* henne.

Och nu har han i stort sett och ända från världens begynnelse alltid framträtt i någon skökogestalt. Redan vilddjuret Kain uppträdde såsom skökan Kain, då han offrade åt Gud. Han stod där såsom det i gudelighet förklädda vilddjuret eller såsom den gudeliga troll-paddan. Hans offer var trolleri, trollkonst och besvärjelse, ty det var ett offer utanför *rättfärdighetens* frälsningslag, som är tubudslagen.

Vem var det då, som dräpte Abel? Det var vilddjurs- och sköko-Kain. I denne Kain ha vi alltså både kattbjörnsungen och skökoungen såsom en och samma unge. Och just ur denne Kains-unge har vilddjuret och skökan växt upp. Allt vilddjurs- och skökoväsen på jorden, den dag som i dag är, är ingenting annat än den uppväxte vilddjurs- och sköko-Kain. All trolldom har här sin begynnelse. Skökans frälsning och gudelighet äro Kains-offer. Därför är hon alltid färdig att slå ihjäl varje "Abel" på jorden. Ja, hon har slagit ihjäl varje sådan i sitt hatfulla hjärta.

Kattbjörnen framträder i skökogestalt, sade vi. Så klok är han. Ty hos varje människa och hos varje folk ligger ett outplånligt gudsbehov. Därför har varje folk gjort sig en religion. Och så ha vi fått de många hedniska religionerna. – Detta djupa behov av Gud och religion hava till och med hedniska kejsare, konungar och statsmän insett och tagit *noggrann* hänsyn till. Ja, de hava sagt, att det är lättare att bygga en stad i luften än bygga en stat *utan* religion. Detta har också kattbjörnen, som i grunden är Satan, insett. Och därför tager han alltid hand om gudsbehovet och religionen och snedvrider dem till det falska profetdöme, som genomlöper alla folk. Han gör gudsbehovet och religionen förstabudslösa och alltså till trolleri. Så uppträder han i gestalten av skökan eller trollpackan bland alla folk. Låtom oss göra några antydningar därom.

Under det första världsriket regerade den egyptiske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den egyptiska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den egyptiska solkvinnan, som bestod av de "hedningar, vilka gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägel på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de egyptiska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den egyptiske kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den egyptiska skökan.

Under det 2:a världsriket regerade den babyloniske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den babyloniska skökan eller trollpackan, som beskrives i rotprofetian. Vid hennes sida fanns den babyloniska solkvinnan, som bestod av de "judar och hedningar, vilka gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägel på hela detta rike. Det grundlades och uppehölls genom hennes trolldomsvishet och trolldomskunskap, såsom vi sett. Denna prägel var alltså trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de babyloniska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den babyloniske kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den babyloniska skökan.

Under det 3:e världsricket regerade den mediska kattbjörnen på jorden. Och han uppträdde i gestalten av den mediska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den mediska solkvinnan, som bestod av de "judar och hedningar, vilka gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägel på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de mediska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den mediska kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den mediska skökan.

Under det 4:e världsricket regerade den macedoniske kattbjörnen på jorden. Och han uppträdde i gestalten av den macedoniska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den macedoniska solkvinnan, som bestod av de "judar och hedningar, vilka gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägel på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de macedoniska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den macedoniske kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den macedoniska skökan.

Under det 5:e världsricket regerade den romerske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den gammal-romerska (den hedniska) skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den romerska solkvinnan, som bestod dels av de "judar och hedningar, vilka gjorde det goda", dels av de kristna, vilka gjorde "de första gärningarna" och alltså stodo på förstabuds-fullkomlighetens höga plan, det smyrnensiska och filadelfiska planet. Men skökan satte huvudprägel på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de romerska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den romerske kattbjörnen "i Guds namn", det är, begicks av den romerska skökan.

Under det 6:e världsricket regerar den "kristne" kattbjörnen på jorden. Det "kristna" Europa är världsbehärskande. Han framträder alltså i gestalten av den kristna skökan eller trollpackan. Vid hennes sida finns solkvinnan, som består dels av den för-pingstliga rotkvinnan, dels av pingstsolkvinnan, som utgöres av alla "Smyrnenser" och "Filadelfier", av alla prima "Tyatirer" och "Sardeser", med ett ord: av alla tubudsfullkomliga i alla kyrkor. Ty med mindre än denna "ostrafflighet" åtnöjer sig Herren aldrig, såsom vi ju tydligen sett av hans mönstring i de sju breven (se vårt 9:e kap.). – Men den kristna skökan sätter huvudprägel på hela detta rike. Denna prägel är trolldom eller förstabudslösheten "i Guds och Kristi namn". All synd på jorden i detta kristna världsrrike begås av den kristne kattbjörnen som just är den kristna skökan.

Vem var det då, som begick alla synder på jorden under det första riket? Det var skökodjuret såsom unge. Vem begick alla synder på jorden under det 2:a, 3:e, 4:e och 5:e riket? Skökodjuret såsom statt i tillväxt. Vem begår alla synder på jorden under det 6:e eller kristna riket? Skökodjuret såsom fullväxt.

Huru många synder har då skökan begått, då hon står mogen för sin dom? *Alla synder på jorden från världens begynnelse.* Redan i Adam och Eva avlades trollpackan, då de sökte trollo sig till sällhet och likhet med Gud utanför hans första bud, som stod skrivet i deras hjärtan.

Denna trolldom föddes hos sköko-Kain. Och trolldom sätter grundprägel på hela mänskligheten. Det snedvridna gudsbehovet är trollpackan, som ligger i blodet hos varje barn, som födes på vår jord. Att i alla gudars namn och i Guds och Kristi namn trolldom sig ifrån Guds bud, det är själva grunddriften, grundsyslan och grundyrket hos alla Adams barn. Och därför kom Kristus i världen blott för detta ena och enda: att i hjärta och liv och ända in i blodet inlägga "Andens lag", vars grundväsen är det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Men den kristna skökan grep tag och lade den personliga frälsningen utanför "Andens lag", och så kvarhåller hon "alla folk" i trolleriet.

Hur många synder har skökan begått, då hon står mogen för sin dom? Alla synder på jorden från världens begynnelse, såsom vi sett. Huru mycket blod har hon då utgjutit? *Allt blod, som utgjutits på jorden från världens begynnelse.* Just denna fasansfulla sanning uttrycker vår text i dessa hemiska ord: *"Profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig"*.

Denna djupa och solidariska blodskuld påvisade Herren för judarna: *"Över eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgjutet på jorden ända ifrån den rättfärdige Abels blod intill Sakarias, Bardkias sons, blod, hans, som I dräpten mellan templet och altaret"* (Matt 23:35).

Sakarias, som I dräpten, säger han. Men Sakarias dräptes flera hundra år innan de judar voro födda, som han här talar till. Dock voro *de* hans dräpare. De hade ock dräpt Abel. Och även hans blod skulle komma över dem. Naturligtvis; ty de ägde samme skökoande, som bodde i Kain, då han dräpte Abel. Och de ägde denne ande med långt större ansvar än han; ty de hade tillgång till långt större sanning än han. "Skökan Kain" stod på Kristi tid i sin dittills högsta utveckling.

Och härav följer, att även den kristna skökan har dräpt Abel och alla profeter och heliga, som blivit dräpta på jorden, och att allt detta blod skall komma över henne. Ja, härav följer ock, att hon utgjutit allt blod på jorden, ty hennes ande, som innerst är kattbjörnens ande, har satt sin sköko- och trollprägel på alla folk. Hade icke skökan trängt sig in i världen genom Adams och Evas trolldom, då hade ingen blodsdroppe blivit utgjuten på vår jord. Därför låter vår text just skökan bära skulden till allt ont på jorden: *"alla folk blevo förvillade genom din trolldom, och allt blod, som är utgjutet på jorden, är funnet i dig"*. Detta är en sida i världssynden, som Herrens heliga skola noga beakta. Ty just denna sida, som är sköko- eller trolldomssynden och som är grundsynden i all synd, har naturligtvis blivit så innerligt väl gömd och glömd, översmetad och förtegrad i sköko- eller trolldömet.

"Alla folk blevo förvillade genom din trolldom." Alltså, när skökan står mogen för sin dom, då har hon förtrollat och fördärvat alla folk från världens begynnelse. Ty hon har alltifrån sin barndom eller alltifrån sköko-kattbjörnens valp-år funnits till hos dem alla i någon gestalt. Och hon finns till bland alla nu levande hednafolk. Samme skökoande, som har sitt stamhåll i troll-Rom, rör sig därute i hednavärlden, fast på lägre utvecklingsgrader, och förtrollar och fördärvar t.ex. Kina, Japan, Indien och alla muhammedaner och även de lågt stående folk, vilka leva som vildar i skogarna och tillbedja träbitar och stenar såsom sina gudar. All denna trolldomssynd löper upp i troll-Rom såsom i sin högsta spets och skall, enligt den av Herren påvisade arvslagen för det onda, komma över

detta Rom, ty dess ande är i grunden samme ande, i vilken all denna trolldomssynd begås.

Och i samma mån som den kristna missionen fortgår i hednavärlden under skökodömet's tidsskede, i samma mån sprides den kristna trolldomssynden bland hedningarna. Ty i stort sett utgår denna mission från trollkyrkor, t.ex. troll-Rom och många av dess trolldöttrar, vilka alla lägga den personliga frälsningen utanför den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, där den i tid och evighet aldrig ligger. Större delen av de kristna missionärerna äro – i all sin välmening – dock trollmän och trollkvinnor, som lära hedningarna att trolldom frälsning utanför det eviga förstabudsevangeliet. Men det finns också solkvinno-missionärer, både män och kvinnor, vilka predika tubuds-Jesus eller "Andens lag", som är det enda i himmel och på jord, som gör fri från troll-lagen: "syndens och dödens lag". *Dessa grundlägg tubudsdömet i hednavärlden och insamla förstlingarna bland alla dess folk.*

Och så kommer den kristna skökan att sätta huvudprägel på alla hednafolk, likasom hon satt sin prägel på alla folk i kristenheten. Därmed har hon i fullaste mening förtrollat och fördärvat "*alla folk*". Därmed har hon fyllt sitt syndamått och är mogen för sin dom. Och den övergår henne i konungaelden och i dödsrikets eldsregioner och i evigheternas eld.

2

Paddömet's trolldom och skuld

Vår text gäller det blodiga troll-Rom och därmed hela skökodömet, som är ett trolldöme. Men alla texter, som handla om skökodömet, hava i det grundväsentliga sin tillämpning även på paddömet. Ty båda hava samma grundväsen, som är vilddjuret, samma grundnamn, som är vilddjurets namn på panna och hand. Det är blott skenet och utvecklingsgraden, som skilja. –

Skökodömet's synd är trolldom; paddömet's synd är ock trolldom. Skökoprofeten trollar människorna in i himmelen med förbigående av himmelens evigt orubbliga naturlag, som är Sions tubudslag. Och paddprofeten trollar människorna in i *sin* himmel, som är "himlen på jorden", med förbigående av *samma* naturlag, vilken är det enda, som kan införa himlen på jorden. Bådas grundsyn är *den*, att de förlägga människans himmel *utanför* grundbudet, *utanför* det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Och denna grundsynd är trolldomens grundväsen. Och så är även paddömet ett trolldöme.

Paddprofeten tager hand om skökans trolldom och fortsätter den. Han blott förändrar skenet. Ty han trollar icke "i Guds namn", utan i människans namn, vilket är det enda gudanamn, som finns i paddömet. Han framtrollar "paradiset på jorden", med den förstabudslösa och uppenbart antikristiska människans hjälp, och därmed innerst med det uppståndna vilddjurets hjälp. Och det blir förvisso ett paradiset av glänsande kultur och hög utveckling, men ett paradiset – *utan* sol, där varje blomma och blad snart vissna och dö.

Skökodömet är ett handelsdöme; så ock paddömet. Det förra handlar med förstabudslös kristendom, som är trollkristendomen; det senare

handlar med förstabudslös vetenskap, som är trollvetenskapen.

Skökodömet har priskuranter, som äro trolldogmatik och trollkatekes och många andra svartkonstböcker. Paddömet har ock priskuranter, som äro den förstabudslösa vetenskapens trolldogmatik och trollkatekes och många andra svartkonstböcker.

Skökodömet har grosshandlare och småhandlare; så ock paddömet. Även det senares grossörer äro "furstar och stormän på jorden". De äro padd-snillen, padd-professorer, padd-skalder, padd-konstnärer o.s.v. De äro mästare i trolldomsvishet och trolldomskunskap. Och de försäkra och bedyra, att de skola bortbesvärja allt ont på vår jord genom förstabudslös vetenskap och kultur. Och de ha redan frambragt ett väldigt förlag av *allena* saliggörande läror, hela skeppslaster av tjusande och förtrollande kramvaror.

Under dessa handelsfurstar står en väldig skara av småhandlare i stad och på land. De äro padd-rektorer, padd-lektorer, padd-adjunkter, padd-kandidater, padd-skollärare, padd-redaktörer och padd-skribenter i padd-pressen o.s.v. De mottaga och sprida de glittrande trolldomsvarorna och förhäxa både barn, ungdom och äldre.

Och det finns även en stor mängd provvryttare. De äro alla dessa padd-föreläsare, som fara omkring och förevisa, beskriva och beprisa de vetenskapliga upptäckternas padd-härligheter, som ofelbart skola göra människan till den sanna människan och göra hela världen till hennes himmelrike. Hela vårt land är snart översvämmat av köpmän från det uppenbart antikristiska padd-Tyrus. Och de draga kunderna från skökan. Folkmassorna rusa till de nya marknaderna. Förtrollade av skökan i århundraden, förtrollas de nu lätt av paddprofeten. Den senares trolldom och handelsaffärer äro blott den utdragna linjen av den förras gudeliga padderi och vedervärdiga trolleri.

Alla dessa trollkarlar och trollkvinnor, från och med den högste padd-grossören ned till den lägste padd-kladden, stå där och trollo lycka och sällhet på jorden, utanför lycko- och sällhetslagen, som är "Andens lag", alldeles som trollkärningen i fähuset står där och trollar mjölk utanför mjöklagen.

Skökans pris på sina trolldomsvaror är detta: "Jag och ingen mer"; alltså absolut underkastelse under priskuranten och ovillkorlig lydnad för alla dess läror. Samma pris har paddprofeten på sina trolldomsvaror. "Jag och ingen mer", säger det enväldiga ett-hornet. Alltså: absolut underkastelse under den moderna priskuranten och ovillkorlig lydnad för alla dess läror. Kyss den förstabudslösa vetenskapspåvens fot; varom icke, så är paddömet paradiset stängt, och du blir betitlad och behandlad såsom dumhuvud och kulturfiende och överlämnad åt fodralpaddors och råpaddors förödelse.

Priset på den nya trollvaran är alltså lika med priset på den gamla, nämligen det dyraste du äger: *ditt självständiga och självansvariga själv av, genom och till Gud allena*. Alltså en oändlig summa. Och den summan gives nu lätt av hundratusentals människor i vårt land. Ty skökan har förut tillhandlat sig deras själv. Därmed är det väl förberett till att läggas vid padd-påvens fötter. – Det är smått om verkliga själv i vårt land. Även bland de troende i alla kyrkor finns det få sådana. De flesta äro för-pingstliga parasitsjälv på någon storkyrkopåves eller småkyrkopåves trollerisjälv. Och därför bliva de med tiden ett lätt byte

för paddprofeten. Stora hopar löpa redan nu över till de nya handelsmännen.

»**Jag och ingen mer**», säger Gud (Jes 45:22). – Men: *"Jag och ingen mer"*, säger trollgubben i Rom. Så säga ock hundratals skökotroll eller trollkyrkor. Detta är den smygande "**självförgudningen**" i Guds namn". – Men: *"Jag och ingen mer"*, säger ett-hornet med människoögon. Här är människan den ende Gud, som finns. Här träder alltså självförgudningen öppet i dagen och springer upp i sin högsta spets. Men det är ju blott "den utdragna linjen". Linjen är den mångtusenåriga förstabudslösheten eller trolleriet. Hon började i paradiset, då Adam och Eva sökte trolla sig till *likhet med Gud* utanför det första budet; och hon löper genom de fem världsrikenas trolldomen, löper in i det 6:e världsrikets kristna trolldöme, löper upp i troll-Rom, som är självförgudningens kristna central på jorden; löper upp i det 7:e världsrikets trolldöme, som är paddömet, löper ända upp i himmelshöjd, då den gudavordna människan *"sätter sig t Guds tempel och föregiver sig vara Gud"* och tager sig för att utrota Gud, hans Son och hans heliga från jorden. – *Med en så skarp följdriktighet och med en så världsbehärskande andekraft från nedan och med en så fasansfull innebörd går förstabudslöshetens och självförgudningens trolldomssynd genom världen.* Det är därför, som vi på varje blad i "Andens Lag" visa på det första budet, det eviga förstabuds-evangeliet från himmelens mitt, utan vilket hela vårt liv och all vår tid och all vår evighet äro ohjälpligt förlorade.

»**Jag är Gud och ingen mer**», säger Herren Sebaot. Där ha vi räddningen från självförgudningens förfärande synd, som är höjdpunkten av förstabudsotukt, själva spetsen i trolleriet. Och I kännen, I Herrens heliga, huru innerligt angelägen Anden är om att rädda eder från den synden. Han varnar ju eder så inträngande och skarpt, då I aldrig så litet hängiven eder åt självbespeglning och självbehag, åt det lömskt ljuvliga själväteriet och självsugeriet, åt den berusande och förtrollande sysselsättningen med sig själv, åt det klubbiga och dödligt befläckande kretsandet *kring* och blänkandet *med* det egna jaget. Ja, han varnar både så milt och så skarpt. Naturligtvis; ty detta är den smygande självförgudningens eller det sataniska högmodets otuktssynd. Det var genom den som Satan föll. Och därför är han så angelägen att få in den synden i världen. Och därför lirkar han in den så smygande i skökodömet. I paddömet vinner han sitt mål. Där är självförgudningens otukt den allmänna och uppenbara världssynden. Därför kommer under detta tidsskede även sjättebudsoctukten att antaga de mest onaturliga och vidriga gestalter, såsom ju redan nu mycket allmänt förspörjes. Naturligtvis; ty självförgudningens högmodshöjd *måste* slå över i det djupaste och vidrigaste paddträsk. – Alltså: akten eder för självförgudningens boleti. Ty hela luften blir alltmer mättad av otuktsande. Det horiska skökosläktet övergår i det horiska paddsläktet. Otuktsdjävulen rycker in på jorden med hela härar av otuktsandar. Hela världen blir en stinkande håla av både första- och sjättebudsoctukt. Enda räddningen ligger i dessa ord: »**Jag är Gud och ingen mer**». Den Guden vinnes blott genom steget-ut-tron, nämligen genom skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande tro i en förstabudsfullbordande rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska*

förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. Blott denna tro gör den rena pingstbruden med den fyrsidiga *all-kärleken* till Gud; blott denna tro för upp på berget i safirens höga och rena luft, för in i bergskyrkan bland myriader änglar och mångtusen heliga, som kämpat sig igenom alla trolldömen och bevarat sina kläder obesmittade.

I högättade förstlingar på det höga berget, säljen aldrig edert dyrbara självarken åt de gamla eller de nya köpmännen, icke ens till trollerikarlar med guldkors och med bröstet glimmande av kraschaner och ordnar, som mestadels givas som belöning för utmärkt trolldom. Slika trollerigubbar blir det gott om, ifall den moderna skökan lyckas tillsätta alla biskopar i vårt land. Och då blir det en svår tid för eder. Redan nu börja trolldoms-modernisterna att se sig om efter lagar, med vilka de kunde utrota alla troende, som icke falla den moderna statskökan till fota. Och läggen märke till, att dessa modernister med "vetenskapliga" lammhorn ganska kraftigt understödjas av paddprofeten i paddtidningar och paddböcker och på paddmöten. Naturligtvis; de äro hans ovärderliga förelöpare och vägrödjare såsom "kristligt" trollande "vetenskapsmän", vilka icke äro mer vetenskapliga än trollkärningen i fähuset.

Ja, akten eder för den allmänna förstabudslösheten, både skökodömet och det inbrytande paddömet trolleri. Hela vårt land är kringspunnet av trolldomsnätet och uppfyllt av trolldomshandel, så att hela folklivet, i stort sett, är en trolleri-svindl. Därav alla dessa svindelaffärer i handel och vandl i alla samhällsklasser, särskilt i de s.k. högre, all denna oärlighet och opålitlighet på alla områden. Allt är förstabudslöst och därmed andrabudslöst. Allt är ett gungfly, som håller på att övergå i sjunderiksträsket. Allt är förtrollat. Hela luften är mättad av trolldomsande och av trolldomsandar från makterna i vädret. *Vårt folk och särskilt vår huvudstad dansar häxdansen med djävulen vid avgrundens rand.*

Vi ha talat om paddömet synd, som är trolldom. Nu ett ord om dess skuld. – När "skökan uppbrännes" då försvinner skökodömet; men dess folkfördärv är kvar. Ty skökans mångtusenåriga livsgärning var denna: "alla folk blevo förvillade genom din trolldom". Denna folkförvillelse står kvar såsom den förfärande insats hon gjort i världsutvecklingen. Och denna världsförvillelse övergår organiskt i paddömet världsförvillelse. Ty paddömet synd är väsentligen "den utdragna linjen" av skökodömet synd, såsom vi sett. Och alltså är även dess skuld den utdragna linjen eller den organiska fortsättningen av skökodömet *skuld*.

De 7 världsriken äro 7 trolldömen. Och när det 7:e genom sin vetenskapliga trolldom förvillat alla folk, då är dess synd- och skuldmått fullt. Då är troll-Kain-valpen fullväxt i gestalten av det 7:s vilddjuret, som är det 7:e rikets vilddjursmänsklighet. Då bär denna mänsklighet i sig alla synder och därmed alla skulder på jorden från världens begynnelse. De äro, enligt det ondas arvslag, organiskt magasinerade i dess ande, som är den högsta utvecklingen av just den ande, i vilken all synd på jorden blivit begången. Detta är paddömet

fasansfulla skuld.

Till denna skuld hör blodskulden, som är en fortsättning av skökans blodskuld. "Profeters och heligas blod, ja, blodet av alla, som blivit dräpta på jorden, är funnet i dig." De orden gälla i högsta mening det 7:e blodsdömet, som är paddömet. Då det slutat "förödelsen av den Högstes heliga" på Harmageddon eller då den siste "Abels" blod utgjutits på jorden, då är blodsmåttet fullt. Och då är *allt* blod, som utgjutits på jorden, organiskt magasinerat i sjunderiks-Kains ande. Och då står denna blodiga mänsklighet mogen för sin dom i "*Guds, den allsmåktiges, stränga vredes vinpress*", som trampas av konungars Konung, vars mantel är doppad i blod, och vars namn är just »**Guds ord**», som han sammanfattat i tubudsordet, vilket alla 7 blodsdömena trollat sig ifrån.

VI

Det falska profetdömet laglöshet och paddblåsning

Vi taga två synpunkter: skökodömet laglöshet och paddblåsning; samt paddömet laglöshet och paddblåsning. Alltså:

1

Skökodömet laglöshet och paddblåsning

Låten ingen bedraga eder på vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och "laglöshetens människa", fördärvets man, hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud . . . Och nu veten I vad det är som håller honom tillbaka, så att han först när hans tid är inne kan träda fram. Redan äro ju laglöshetens hemliga krafter i verksamhet; allenast måste den som ännu håller tillbaka skaffas ur vägen. Sedan skall "den Laglöse" träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med sin muns ande och tillintetgöra honom genom sin tillkommelses uppenbarelse. (Ur bitext 2, (2 Tess 2:3-8))

"Redan äro laglöshetens hemliga krafter i verksamhet." I grundtexten står ordagrant så: "*Redan är laglöshetens hemlighet verksam.*"

A

Skökodömet laglöshet

Vad är då laglösheten? Den är lösgjordheten från Guds lag, som är skriven i alla människors hjärtan och skriven i de 10 Sinai-buden och skriven i de 10 Sions-buden, som äro "Andens lag" eller evangelium (Kap 5, sid. 10 f.). Denna lösgjordhet kallar Paulus för "avfallet", som alltså är avfallet från Guds lag i alla de tre gestalter, i vilka den framträtt. Och nu är Kristus innerst både samvetslagen, Sinai-lagen och Sions-lagen. Allt vad gudslag heter är Kristus såsom den världsomfamnande och världsruvande, födande och helgande Lag-anden med slaktmärket. Och alltså är laglösheten innerst ett avfall från Kristus, som är Guds lag.

Vad är då laglöshetens livsväsen? Jo, det är en *lag*, nämligen mot-lagen till Guds lag, vilken mot-lag är ett mot-liv eller ett mot-väsen till

både samvetslagen, Sinai-lagen, och Sions-lagen, ett mot-liv, som uppkommer genom mot-avlelsen och mot-födelsen från nedan.

Laglösheten får icke fattas såsom någonting blott negativt eller såsom blott en lösgjordhet från Guds lag, utan såsom ett positivt mot-lagsliv, som går till anfall mot Guds lag och vill utrota den från jorden. Att laglösheten skall fattas *så*, det se vi ju tydligt därav, att Paulus låter densamma till sist framträda såsom "Laglöshetens människa", det är, en sådan person i vilken laglösheten blivit människa eller den fulländade mot-människan till gudsmänniskan. Denna människa är mot-Kristus eller Antikrist. Och alltså är laglöshetens innersta väsen på varje punkt av sin utveckling – Antikrist; alldeles som Guds lags innersta väsen på varje punkt av sin utveckling är – Kristus. Ett så positivt och förfärande mot-väsen bär laglösheten i sig.

"Redan är laglöshetens hemlighet verksam", säger Paulus. Alltså har laglösheten en hemlighet. Ja, den är en hemlighet, ett mysterium.* Naturligtvis; ty den är mot-lagen, som innerst är Antikrist. Och han är Satans hemlighet, likasom "*Kristus är Guds hemlighet*" (Kol 2:2).

Denna världens djupaste hemligheter äro de två laghemligheterna: Guds andelag och Satans andelag, eller "de tu buden" och de tu mot-buden.

Vad var Abels djupaste hemlighet? "Andens lag" i för-pingstlig gestalt, vilken lag var evigt liv i honom. Vad var Kains djupaste hemlighet? Mot-lagen till "Andens lag", i "för-pingstlig" gestalt, vilken mot-lag var liv i honom.**

De två lagarna vilja bli uppenbara. De sträva mot pingst. Där träda de i dagen. Och huru? I människogestalt. I pingsten från ovan födes "Andens lag" såsom gudsmänniskor, tubudsmänniskor. I pingsten från nedan födes mot-lagen såsom satansmänniskor, mot-budsmänniskor. De senare äro "laglöshetens människor", alltså sådana i vilka laglösheten har blivit människa. Och bland dem uppträder en, som är "Laglöshetens människa". Han är, som vi sett, Antikrist. Och han är den högsta individuella uppenbarelsen av "laglöshetens hemlighet".

Men de två lagarna vilja bli uppenbara icke blott i enskilda människor, utan såsom världslagar, vilka behärska både mänskligheten och själva jorden. De sträva var och en mot sin världspingst. Och där blir mot-lagen uppenbar i gestalten av det 7:e världariket och "Andens lag" uppenbar i gestalten av tusenårsriket. I de två rikena äro de två laghemligheterna uppenbara, så långt det är möjligt i denna världen. Ty i sin innersta grund äro och förbliva de mysterier. Ty "Andens lag" bottnar i Guds eviga urdjup, i hans eviga kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Och mot-lagen bottnar i mot-gudens urdjup, i vilket det fasansfulla mot-mysteriet ligger.

Märken alltså, I Herrens heliga, att "Andens" lag är ett mysterium, som ingen läser eller studerar sig till. Man måste födas till tubudsmänniska, som är *mysterie-människan* med Guds lag-mysterium i sig, vilket mysterium är den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar (se vårt 9:e kap.). Och blott såsom mysteriemänniska kan man se och taga sig tillvara för

* I grundtexten står just "mystärion", varav ordet mysterium.

** Vi komma ihåg, att även det onda har sin "pingst", mot-pingsten från nedan.

"laglöshetens mysterium", som är den hemliga och djupa mot-lagen i mot-mysterie-människorna.

Därför kommer det sig, att "Andens lag" är alldeles okänd icke blott för de namnkristna, utan även för större delen av de troende. Ty de hava aldrig blivit födda till mysteriemänniskor, utan slagit sig till ro utanför mysteriet. Och så kunna de icke se Guds lag-mysterium, och då icke heller se "laglöshetens mysterium", utan sitta fångna i inre laglöshet upp över öronen mitt under all laglydnad i det yttre.

Guds grundmysterium är grundbudet. Och det budet kommer ingen till del utan genom Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som ställer människan på den smyrnensiska och filadelfiska mysteriehöjden, från vilken Guds och Satans lag-mysterier kunna genomskådas och vetas, så långt det är behövt i denna världen.

Paulus levde i det 5:e världariket. Och han såg de två lag-mysterierna verksamma bland både judar och hedningar. Han delade, som vi sett, sina samtida i två klasser: sådana som gjorde det goda och sådana som gjorde det onda. Där ha vi de två profetdomena: tubudsdömet och motbudsdömet eller de två mysteriedömena på hednisk och judisk grund. – Exempel på sanna mysterie-människor, som voro hedningar och samtida med Paulus ha vi i Cornelius (Apg 10) och i hövitsmannen i Kapernaum. Den senare ägde en så "stor tro", att Kristus icke funnit dess like i Israel. Och vad var det för en tro? Jo, just en förstabudsfullbordande tro, som gjorde Gud till sin Gud och ingen mer, och därmed en andrabudsfullbordande tro, som gjorde den sjuke tjänaren till broder (Matt 8:5–13). Se där ha vi den härligaste mysterie-människa, som Herren dittills träffat på jorden.

Och hela romarariket var så påverkat av det sanna mysteriedömet, att det på Pauli tid utgjorde en väldig lagmakt mot det falska mysteriedömet. Den världsomslutande och världsruvande Lag-anden bodde rotvis i det sanna lagdömet. Där hade han sitt levande världsfäste alltifrån rikets begynnelse. Och därifrån hade han framruvat den romerske laganden, som tog sig uttryck i goda lagar och i en lagtillämpande och rättsskipande överhet, som "höll den Laglöse tillbaka". Det, som hindrade denne att träda fram, var alltså innerst den riksomslutande Lag-anden, vilken hölls kvar av det sanna lagdömet, så länge som möjligt.

Men nu höjer Paulus sitt varnande finger. Han pekar på den lömskt framsmygande och undergrävande makt, som han kallar "laglöshetens mysterium". Den är verksam, säger han. Och den verkade i det fördolda, sakta men säkert, släkte efter släkte. Den laglösa, som här var den gammal-romerska skökan eller det falska mysteriedömet, gjorde romarariket laglöst "i Guds namn", det är, i de romerske gudarnas namn. Hon underminerade hela det 5:e världariket. Så mognade det för den laglöse i gestalten av paddprofeten. Den inre laglöshetens mysterium bröt ut i en förfärande tubudslöshet varom historien vittnar. Paddömet höll på att bryta in såsom världsdöme. Men dess tid var ännu icke kommen. Det 5:e världariket föll, undergrävt av skökan, den laglösa. Men det 6:e träder in, och kring det sveper Lag-anden sina världsförsonande vingar. Här bor han som pingstens prima tubudsande i det kristna mysteriedömet. Och härifrån framruvar han det 6:e världarikets lag-ande, som tager sig gestalt i goda lagar och i kristligt påverkad

överhet, som ännu i stort sett håller "den Laglöse tillbaka".

Men Paulus såg "laglöshetens mysterium" verksamt även i de kristna församlingarna. I alla sina brev uppträder han med skärpa mot budlösheten. "*Göra vi nu lagen om intet genom tron? Bort det; utan vi upprätta lagen*" (Rom 3:31). Pauli allena frälsande tro är den *förstabudsfullbordande och därmed andrabudsfullbordande tron*. Ty han säger ju, att allt kommer an därpå, "att man är en ny skapelse" och därpå, "att man håller Guds bud" (Gal 5:15; 1 Kor 7:19; se Kap 8, sid. 58 f.). *Den lagupprättande tubudsskapelsen i Kristi tubudsskapelse är Pauli tro och lag-mysterium*.

Men trots hans och alla de andra apostlarnas varningar för budlöst evangelium inträngde det dock på ett förfärande sätt. Hela det härliga Efesus underminerades av skökoproteten och det så tyst och smygande, att ingen hade ens en aning därom, förrän Lag-anden på Patmos säger de orden: du är fallen. Och nästan hela Pergamus och större delen av Tyatira underminerades på samma sätt. Och hela Sardes, utom de få mysterie-namnen, och hela Laodicea och en stor del av Tyatira och en liten del av Pergamus voro totalt undergrävda och omkullstörtade av skökoprotetens lag-mysterium. Så väldigt verkade "laglöshetens hemlighet", och till så förskräckliga resultat kom den redan på Johannes tid.

Och skökoproteten fortsatte sitt verk. Genom den romerska skökan fick han förstabudslösheten organiserad och laga fastslagen i den förstabudslösa läro- och kyrkobilden och i det förstabudslösa märket. Denna bild och detta märke äro just "laglöshetens mysterium", djupt fördolt under skenet av Guds och Kristi namn. Därför bär skökan på sin panna det namnet: **Mystärion** (Hemlighet)*, just det ord, som Paulus använder i vårt text. Vilken fasanfull innebörd i det namnet! Det säger oss, att sköko- och troll-Rom är själva världscentralen för "laglöshetens mysterium" – i Guds namn.

Men detta namn på trollpackans panna kan ingen se utom den, som bär namnet »**Jag är** »i Jesu »**Jag är**», vilket namn är just Guds **Mystärion** på mysterie-människornas pannor.

Och vilket undermineringsverk har icke den laglöse utfört i vårt land genom den svenska statskökan. Hon har lagt och lägger ännu den personliga frälsningen *utanför* Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, där den i tid och evighet aldrig ligger. Eller: hon har lagt frälsningen *utanför* "Andens lag", som är Guds lagmysterium. *Men utanför "Andens lag" finns blott "syndens och dödens lag", som just är mot-lagen till "Andens lag", och alltså just "laglöshetens mysterium"*. Hon har i sin lögneangeliska berusning och yra icke låtit frälsningen vara, vad den enligt Paulus är, nämligen **lagbyte**: utbyte av "syndens och dödens lag" mot "Andens lag", icke låtit den vara **mysteriebyte**: utbyte av "laglöshetens mysterium", som är "syndens och dödens lag", mot Guds lagmysterium, som är "Andens lag". Och så har hon kvarhållit människorna just i mot-lagsmysteriet, men under det förvillande skenet av Guds och Kristi namn. Hennes "Jesus" är blott 5 bokstäver. Och

* Upp 17:5.

under detta budlösa namn har skökoprofeten kunnat dölja och hålla vid makt "laglöshetens mysterium". I århundraden har detta motlagsmysterium varit verksamt i millioner hjärtan, och nu bryter det fram i en förfärande tubudslöshet i alla samhällsklasser, en avgrundsflod, som hotar att spränga alla Guds och alla sant mänskliga lagfördämningar. Namnet Myistärion på den svenska skökans panna börjar visa sin fasansfulla innebörd.

Och även småkyrkorna i vårt land hava i betydlig grad gått den laglöses ärenden, fastän de, likasom statsskökan, aldrig menat det. Ty i stort sett är även deras frälsning icke *lagbyte, mysteriebyte*, utan ett frälsningskravel *utanför* "Andens lag". Även här saknas Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som är Pauli lagupprättande trosskapelse eller den förbundsmässiga lagskrivningen i hjärta och sinnen, som är det enda i himmel och på jord, som avskriver "syndens och dödens lag", som är mot-lagsmysteriet. Med andra ord: även i småkyrkorna är det smått om den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, som mönstraren på Patmos *oeftergivligen* kräver.

Och så har kristendomen både i statskyrkan och i småkyrkorna varit och är ännu, i stort sett, ingenting annat än ett folkfördärv – "i Guds namn", en riksskandal, som nu börjar bli uppenbar, då den laglöse såsom paddprofet träder fram och hotar att taga makten.

Skökan skryter alltid över, huru hon uppfostrat folken. Men hennes "folkuppfostran" är enligt skriften denna: Hon har fördärvat och förvillat alla folk genom sin trolldom, som just är laglöshetens hemska mysterium. Och detta skryt, som utgår från den stora skryt-centralen i troll-Rom, har den svenska skökan alltid stämt in i med full hals. Även den mest andelagslöse skökopräst och skökopredikant har naturligtvis fostrat vårt folk alldeles förträffligt! Och lägg märke till, att just sådana skryta mest.

Men vad av verklig folkuppfostran som finns i vårt land, det är ett verk av det sanna mysteriedömet, som är andelagsdömet i både statskyrkan och småkyrkorna. Men detta "döme" skryter aldrig över sitt verk, ja, vill knappast höra talas därom, ty det känner sin synd och brist även i detta hänseende. Även här stå de sanna mysterie-människorna på publikanens plats och hava intet annat ord än detta: "*Gud, misskunda dig över mig syndare.*"

Och dock är andelagsdömet eller tubudsdömet folkuppfostringsverk förvisso icke ringa i vårt land. Det skall sällningens dag visa. Då skall en kraftig folkkärna bliva uppenbar, som icke böjer knä för den laglöse, paddprofeten, och som måhända blir i stånd att utveckla en andelagsrörelse, som kastar paddömet tillbaka för någon tid. Ty både i statskyrkan och i småkyrkorna framträder i våra dagar en livsrörelse med starka ansatser till smyrnensisk och filadelfisk tubudstro, som är den sanna mysterie-tron. Och kommer den att verkligen bestiga det prima planet och icke rinna ut i den moderna skökans sandöken, då skola paddorna krypa ned i sina hål och trollen fly förskräckta och laglöshetens mysterium hållas tillbaka – för någon tid.

I Herrens heliga i alla kyrkor, träden varandra närmare och slån den heliga syskonringen kring "det gyllene altaret" på Sions berg (Upp 8:3–5). Ty de heliga i småkyrkorna kunna icke vara de heliga i statskyrkan

förutan, såsom icke heller de heliga i statskyrkan kunna vara de heliga i småkyrkorna förutan. Ty alla *tillsammans* äro **Bergskyrkan**, som är andelags- och mysterie-kyrkan på det 7:e lagberget (Kap 5, sid. 32 f.), och som står himmelshögt uppöver alla sköko-, troll- och hemska mysterie-kyrkor, och som kommer att stå, då de falla, och som kommer att stå i alla tider och evigheter.

Sålunda har den laglöse såsom skökoprofet lyckats förträffligt i sitt undermineringsverk, tack vare den smidiga och tjänstvilliga skökan. Under skyddet av hennes förstabuds-löse "Jesus", som är laglöshetens mysterie-Jesus, har han kunnat verka så listigt och fördolt, att icke blott hundratals miljoner namnkristna i världsskökodömet, utan även miljoner troende icke haft eller hava ens en aning därom, att de äro underminerade – "i Guds namn".

Och han kommer förr eller senare att slutföra sitt verk, som är hela det 6:e världensrikets underminering. Det kommer en dag, då den världsfamnande Lag-anden måste släppa sitt sjätteriks-famntag. Och då kommer "det, som ännu håller tillbaka, att skaffas ur vägen". Och då faller hela den underminerade världen i den laglöses eller paddprofetens famn. Och då faller även vårt folk i hans famn. Också se vi ju, att här skiftas famntag i våra dagar. Lag-anden släpper; den laglöse griper tag. Och han kommer i sinom tid att omfamna vårt folk *så*, att det övergår i det folk, som är "laglöshetens människor", fördärvets söner och döttrar – i likhet med alla andra folk. Det är det 7:e världensriket. Och det är resultatet av skökans kringgående av *lagbytesfrälsningen*, den enda personliga frälsning som finns i himmel och på jord.

B

Skökodörets paddblåsning

Vi ha talat om skökodörets laglöshet; nu ett ord om dess paddblåsning.

Vi sade nyss, att denna världens djupaste hemligheter äro de två laghemligheterna: Guds andelag och Satans andelag, som är "syndens och dödens lag". Det kan ock uttryckas så: Denna världens djupaste hemligheter äro den sanne profetens "duva" och den falske profetens "padda".

"Duvan" är en ande, nämligen innerst Lamm-anden med slaktmärket. "Paddan" är ock en ande, nämligen innerst vildanden från avgrunden. "Duvan" är "Andens lag" eller "de tu buden"; "paddan" är "syndens och dödens lag" eller de två mot-buden. "Duvan" är till sitt grund väsen den sionistiska förstabudsfullkomligheten; "paddan" är till sitt grundväsen den världsälskande och jordkrypande förstabudslösheten. "Duvan" är pingsthjärtat med pingstlagen skriven i sig; "paddan" är mot-pingsthjärtat med mot-pingstlagen skriven i sig.

Kristus kom med duvan (Matt 3:16). Först *utandades* han henne över lärjungarna genom tubudsordet, som är duvoevangeliet, motsatsen till skökans budlösa paddevangelium. Efter uppståndelsen *blåste* han duvan på dem (Joh 20:22). På pingstdagen *inblåste* han duvan i dem. Alltså gav han dem först den för-pingstliga rot-duvan, sedan pingst-duvan. Så blevo de duvodömet, som är andelagsdömet eller

tubudsdömet.

Redan Abel var påblåst, nämligen av den för-kristlige duvo-anden, den evige Lag-anden. Och han lät blåsa på sig och blev "rättfärdig" (Hebr 11:4). Redan i Abel bodde alltså rot-duvan till pingst-duvan.

Men Kain lät icke duvoanden blåsa på sig, så att han blev rättfärdig. Då framträdde padd-anden i gestalten av skökoprofeten och blåste på honom. Så blev Kain en "padda". Redan i honom bodde alltså rot-paddan till mot-pingst-paddan. Men han sökte dölja henne i offret. Han var alltså skökopaddan, det är, paddan med skenet av duvan.

Och skökoprofeten fortsatte att blåsa padda. Han blåste på det första världsriket genom dess sköka, så att det blev ett genombeblåst paddrike i gudarnas namn. Och så föll det.

Och han blåste padda på det 2:a, 3:e, 4:e och 5:e världsriket, så att de blevo paddriken i gudarnas namn. Och så föllo de.

Så blåste den laglöse skökoprofeten omkull alla 5 världsriken – med paddan, och det så lömskt och fördolt, att ingen enda av dessa miljoner padd-människor hade en aning om, att det var paddan som störtade dem. Så väl utförde skökan i dessa riken sitt förblindande folkfördärv.

Skökoprofeten blåste padda även på de kristna församlingarna i det 5:e världsriket. Han beblåste det härliga duvo-Efesus, så att det föll från duvo-planet, det prima, ned på padd-duvo-planet, det sekunda. På det skuttade de beblåsta efesier såsom *padd-duvor*, en sammansättning av padda och duva. Och de hade ingen aning om, att de gingo med paddfostret i sig, förrän Duvo-anden på Patmos sade: Du är fallen.

På samma sätt med större delen av Pergamus och Tyatira. Även de voro omkullblåsta och nedblåsta till padd-duvo-planet.

Men värre gick det med Laodicea, största delen av Sardes, en stor del av Tyatira och en liten del av Pergamus. De voro icke blott påblåsta, utan paddan var inblåst och framblåst i dem genom skökodömet mot-pingstfödelse. Och så lågo de och kröpo som paddor på padd-planet, det under-sekunda. Men de kröpo där i de 5 bokstävernas Jesus-namn. De voro paddor med två lamm-horn, vilket är detsamma som paddor med skenet av duvor. Och särskilt trodde sig Laodicea vara själva duvan, ja, renaste och rikaste duvan; och så var det själva den "blinda och ömkansvärda" paddan i skökoträsket, ja, ett så uppnosigt och självduktigt storstinnte-kräk, att mönstraren ville kräkas däröver.

Men den laglöse skökoprofeten blåste padda även på Smyrna, Filadelfia och de prima grupperna i Tyatira och Sardes. Men där blåste han förgäves. Och varför? Jo, dessa prima blåste sekundligen *emot* med sin duvo-ande och blåste bort paddan för honom, så att hon for i vädret.

Och huru tillgick detta? Jo, dessa förstlingsduvor använde sina vingar *framför allt* till att oavslåtligen flyga djupare in i Herrens duvo-ande. Från detta duvo-fäste, det sälla och starka, blåste de prima duvo-ande genom den sekundliga stamgärningen och dess dagliga fruktgärningar. De stodo icke som störrar i Kristi ande, utan de subjektiverade eller omsatte den i just dessa gärningar, som äro "de

första gärningarna". De voro mästare i subjektiverings- eller hushållningskonsten.* Den "evangeliska" paddan, som sitter "frälst" i lorthålet utanför duvo-anden, hade här ingen marknad med sina förtrollande padd-läror i Guds namn.

Ja, just från detta duvo-fäste i Jesu duvo-ande blåste de prima duvo-ande på den blåsande skökoprofeten. Och så foro både han och hans padda långt bort i vädret. Hon fick aldrig något fäste hos dem. Och fick hon någon gång ett sådant, så kände de det strax och blevo förskräckta och flögo än djupare in i Jesu duvo-ande med slaktmärket.

Dessa prima förstodo den paulinska arbetsmetoden: de arbetade med fruktan och bävan på själens dagliga nyfrälsning från den dagliga nyblåsningen; förstodo den petrinska duvo-fliten, **all**-fliten på att genom de 7 duvotingen göra sin kallelse och utkorelse fast, så att de icke någonsin föllo (Kap 8, sid. 65 f.). Men denna arbetsmetod och denna duvo-flit har skökopaddan för längesedan avskaffat, så att till och med flera av Herrens heliga ha fått glömskan av dem in i blodet och ha svårt för att kunna sekundligen minnas, vad Paulus och Petrus här med förfärande allvar ha lagt på de heligas hjärtan.

Ja, dessa prima voro "barn, tjänare, drängar". Och sådana biter icke paddan på. De äro alldeles för små för att kunna blåsas omkull. De äro mysterie-duvor, inför vilka mysteriepaddan står rådlös. Förbliv duvan i duvo-rymden på duvo-berget, så går du fri för paddan. Ligg på "den första kärlekens" vingar sekundligen i safirens höga och rena kraft-regioner – och paddan blir lätt som ett stoftgrand att blåsa bort.

Skökoprofeten fortsatte att blåsa padda. Och så småningom fick han till stånd en världscentral för det kristna paddblåsningsverket. Det var i troll-Rom. Han lyckades nämligen att blåsa upp den romerska skökan till "den stora skökan", stor-paddan. I Stor-Stinntan på "de 7 bergen" fick han sig en väldig blåsbälg, själva centralbälgen för padd-blåseriet på jorden. Och därför finner man alltid hos varje padd-katolik någonting av *stor*-paddan, *stor*-bälgen, *Stor*-stinntan, något av Babels och Tyrus ofelbara furste- och stormannaskap, som vill härska över alla och allt, ja, över hela världen med sitt trollpadderi i påve-gudens namn. Paddan sätter alltid näsan högt. Så ock padd-katoliken. I honom står hon himmelshögt. Den romerska nosen är makalös på hela jorden, icke minst då, när den kommer i djupaste ödmjukhet, som blott är ett förtrollande paddflineri.

Skökobälgen i Rom har arbetat förträffligt och gör det ännu. Den har genomblåst alla kristna folk med padd-ande. Många hundra miljoner människor ligga där och krypa eller skutta utefter jorden som paddor – "i Guds namn". Det är den romerska världsskandalen, sköko-, troll- och paddskandalen.

Och i den svenska statskyrkopaddan har skökoprofeten haft och har delvis ännu en utmärkt blåsbälg. Hon har lärt vårt folk att frälsa paddan eller att sitta personligen frälst i paddhålet utanför duvo-anden. Så har hon beblåst människorna med padd-ande och gjort dem till sjätterikspaddor, som nu i stor mängd dagligen övergå i sjunderikspaddor.

* Se Filadelfia-brevet i vårt nionde kapitel.

Och vi behöva icke gå till padd-Rom för att se paddnäsan. Den lutherska förfalskare-nosen ha vi inpå oss. Och den står ännu högt, fastän det osar hett från "kolelden, som icke är att värma sig vid". Den "evangeliskt lutherska" storpaddan kan taga den romerska stor-paddan i famn och kyssa henne som sin moder. Skrytet över den sju-sidedigt ande- och budlösa frälsningsklenoden, som ännu så vedervärdigt träder fram även på de "lutherska konferenserna", vilka till en stor del icke äro något annat än handelskonferenser för trollerivaror, detta skryt med den falske Luther är lika vidrigt som det romerska skrytet med den falske Petrus, som är padd-påven.

Och även småkyrkorna, så långt de äro skökkyrkor, ha var sin blåsbälg. Även de lära vårt folk att frälsa paddan. Ty de lägga icke den personliga frälsningen i den smyrnensiske och filadelfiske duvo-anden, som framför allt är förstabuds-anden med den förstabudsfullkomlighet, som mönstraren på Patmos *oeftergivligen* kräver.

De äro ganska flitiga och kraftiga till att blåsa padda. Och de ha också sina padd-näsor, som sannerligen sättas högt. Småskökonosen med småskökoskrytet är av samma blod som storskökonosen med storskökoskrytet i den romerska nos- och skrytcentralen.

Och så stå de flesta präster och predikanter i vårt land och blåsa padda eller padd-duva. Sammanringning till gudstjänst är, i stort sett, sammanringning till paddblåsning.

Men mitt ibland alla paddblåsningssälgar står duvo-blåsningsskrytet på Sions berg, den smyrnensiska och filadelfiska apparaten. Den är det sanna profetdomets oljeverk med den mångsidiga och underbara mekanismen (Upp 11:3, 4; Sak 4:1–6, 11–14).

Genom denna apparat påblåser och inblåser den sanne profeten sin andelagsduva, det eviga evangeliets tubudsduva, hos lärjungar bland alla folk. Den apparaten, det heliga ande- eller oljeverket, står ock i vårt land i alla kyrkor. Och i vår tid sättes den i gång från centralen på berget måhända kraftigare än någonsin mitt ibland de allt kraftigare paddbälgarna, som kämpa för livet invid "kolelden". Och om icke den moderna skökopaddan beblåste och förtrollade människorna genom vetenskapspaddan med lammhorn, så ginge vi kanhända en välsignad duvo- och oljetid till mötes.

Nu om någonsin kräves det av duvo- eller oljedömet i vårt land att väl sköta apparaten. Ty – **»genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot»**. Utan denne ande – blott padda; utan denne ande – blott paddverk; utan denne ande sjunker allt i träsket! Glömmen aldrig detta, I duvans eller oljans söner och döttrar!*

Men skökoprofeten kommer att slutföra sitt paddblåsningsskryt, som just är motblåsningen till Herrens blåsning på lärjungarna. Han kommer att genomblåsa även det 6:e världariket. Och då står även det invid sitt fall. Och då måste den världsfamnande Lag-anden släppa sitt sjätteriksfamntag. Och då skaffas vad av lag och överhet, "som ännu håller tillbaka", ur vägen. Och så faller hela världen i den laglösa *paddprofetens*, ett-hornsprofetens famn. – Icke så, som om den evige

* De profeterande vittnena kallas i grundtexten "oljans barn" (Sak. 4:14). "Oljedömet" består av "oljebarn". De heliga äro "oljans söner och döttrar". *Vilken djupgående, gripande och uppfordrande benämning!*

Lag-anden skulle släppa hela världen, då han släpper sitt sjätteriksfamntag. Nej, han griper tag på nytt och famnar även det 7:e världsricket. Men det famntaget blir i första hand den rättfärdiga vredeskramningen på den allsmäktige Gudens stora dag.

Så kommer skökan att för sjätte gången blåsa omkull världen med sin padda, med sitt jordkrypande och världsälskande hjärta och sinne, som alltid kringgick den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Och så blir hennes "arbetsvecka" 6 "dagar", på vilka hon störtar 6 världsricken.

Trollkarlar och trollkäringar bruka ju blåsa, när de trollo. (Stundom vissla de. Därav detta uttryck bland allmogen: "att vissla är att kalla på den onde"). Och vi se, vilken förfärande motsvarighet denna deras blåsning har på det andliga området.

Skökan blåser även hon, när hon trollar. Hon blåser paddande, som är trollanden från det uppstigande avgrundstrollet. Hon "visslar" upp detta troll på jorden – under sken av att det är Lammet. Så banar hon väg för sjunderikstrollet. Och vi få strax se, huru detta troll med hela härar av padd- och trollandar tager jorden i besittning. Till denna förfärande sak övergå vi nu.

2

Paddörets laglöshet och paddblåsning

"Och den sjätte utgöt sin skål i den stora floden Eufkrat, och dess vatten torkade ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern. Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun tre orena andar utgå, lika paddor. Ty de äro demoniska människors andar, som göra tecken och som gå ut till konungarna i hela världen, för att samla dem till strid på den allsmäktige Gudens stora dag. (Se, jag kommer såsom en tjuv; salig är den som vakar och bevarar sina kläder, att han icke må gå naken och man får se hans skam.) Och de församlade dem till den plats, som på hebreiska heter Harmageddon" (Upp 16:12–16; bitext 4).

Här ha vi den 6:e vredesskålen. Den innebär stora och genomgripande världshändelser, ja, just de omskiten av profetdömen och världsricken, som vi så ofta antytt i vårt 10:e kapitel.

I denna vredesskål går skökodömet under och därmed det 6:e världsricket; paddömet träder in och därmed det 7:e världsricket. Födelsen från nedan bryter igenom till sjunderiksfödelse. Här skiftas de världssignaturer, varom vi talat förut.

Vredens sjätte skål innefattar alltså den största revolution, som ägt rum sedan världens begynnelse. Men det är en revolution i anden, i människoandarna. Förstabudslösheten och antikristendomen bryta igenom till uppenbar världskaraktär och världsmakt. *Det är motpingstens världsrevolution. Och den kommer såsom den förskräckliga följden av utebliven eller förfuskad pingstrevolution från ovan.* Tubudsdömet ville vräka vilddjuret från världstronen genom allmän pingstfödelse. Men skökan förhindrade denna världsrevolution genom sin födelselösa eller födelsehalva frälsning. Därmed behölls kattbjörnen på världstronen under skenet av Kristi namn. I vår text bestiger han den öppet och offentligt genom motpingstens världsrevolution. – Vilken

ödesdiger världsföljd av skökans världsandlighet, skenandligheten! Akten eder, I Herrens heliga, för att på minsta vis bidra till den.

Denna fasansfulla världsomskapelse såg Johannes under två bilder. Först bilden av Euftrat och av konungarna från östern. Därefter bilden av den trefaldiga paddblåsningen.

Dessa bilder giva oss en djupare inblick i laglöshetens och paddblåsningens mysterium. Men här kräves eftertanke. Och för att lättare överskåda och sammanhålla dessa världstilldragelser taga vi två särskilda synpunkter: paddörets laglöshet; och paddörets paddblåsning. Alltså:

A

Paddörets laglöshet

Denna laglöshet ställes inför oss i synen av Euftrat och av konungarna från östern, vilka just äro laglöshetens konungar från avgrunden och lufthimmelen, såsom vi strax få se.

Vredens 6:e ängel göt sin skål i Euftrat. Och dess vatten torkade ut. Denna flod var ännu på Johannes tid en betydelsefull gränsflod, ett världsråmärke. Väster om Euftrat låg det 5:e världsriket. Öster om densamma bodde råa, barbariska folk. Dessa oroade ofta det romerska riket. Men de hindrades mycket av "den stora floden". Den var alltså för romarne en god hjälp emot dem. Euftrat utestängde barbarerna.

Men Euftrat är här en bild. Det finns en andlig Euftrat. Den är floden av livets vatten från Guds och Lammets tron, tubudsfloden från tubudskällan, som är Kristus. Den är den sanna gränsfloden, det verkliga världsråmärket. Ty just genom sitt djupa, skarpa och klara tubudsväsen utestänger den all tubudslöshet, all laglöshet. Den uppdrager gränslinjen mellan de två världarna: Lammets värld och vilddjurets värld, gudsriket och satansriket. – Den är pingstfloden från pingstkällan, hjärtefloden från hjärtekällan, som ligger inne i Lammets hjärtekälla, den eviga tubudskällan. "Euftrat" utestänger alltså laglöshetens barbarer i själva deras källa, som är de barbariska motbudens källa, vilken innerst ligger i överbarbarens, Satans, hjärtekälla.

Denna tubuds-Euftrat har genom tubudsdömet strömmat in i det 6:e världsriket. Och så långt den har fått strömma in i människornas hjärtan och liv, så långt har den bildat en oöverstiglig gräns mot laglöshetens barbarer. Den har varit, är och blir vårt världsrikes skyddande Euftrat. Alla verkliga råmärken mellan gudsriket och världsriket, alla sanna gränslinjer mellan gott och ont, som funnits och ännu finnas i detta rike – allt är ett verk av tubudsdömet genom tubuds-floden från tubuds-Jesus.

Men skökan har förhindrat floden. Ty hon har lagt den personliga frälsningen *utanför Eufrats källa*, som är pingstkällan, *utanför Eufrats flod*, som är pingstfloden. Därmed har hon berövat det 6:e världsriket dess gränsflod mot tubuds-barbarerna. Hon har tilltäppt Eufrats källa, så att den i bästa fall kunnat giva blott för-pingstliga droppar eller sekunda, snart sinande flöden, *aldrig* den prima tempel-floden i världens "hedmark och döda hav" (Kap 1, sid. 13 f.).

Visserligen har skökan *sin* "Euftrat". Hon har tillhyfsat barbarerna i det yttre, satt lamm-horn på vildjuret och paddan. Hon har varit en

polismakt, som utestängt mycket av det grövre barbariet. Därmed har hon gjort den världsliga överheten stora tjänster och gör det i någon mån ännu. Men hon har förtorkat människornas inre och därmed, i stort sett, förtorkat hela det 6:e världariket. Också känner i, Herrens heliga, då I kommen in i en kyrka eller ett bönhus, där skökopaddan står på predikstolen: där är så torrt, så torrt; Eufrats källa är tilltäppt. Och om där är lite vatten, så är det så grumligt, orent och träskartat. Och i det krypa både paddpredikanten och paddåhörarna. Allt går padd-gången därinne. – Gån därifrån och gån icke mer dit.

Skökodömet kan, som vi veta, till en tid vara droppdöme, skvättedöme och sekunda bäckdöme. Men det övergår så småningom i det sardesiska och laodiceiska torrdömet. Och när skökan fullbordat sitt förtorkningsverk, då är både hennes och det 6:e världarikets sista timme slagen.

Skökans förtorkningsverk är alltså detsamma som hennes hemliga undermineringsverk, eller detsamma som "skökodörets laglöshet", varom vi nyss talat.

Skökan är Eufrats förtorkerska. Men enligt vår text är det ju den 6:e vredesskålen, som förtorkar Euftrat. Huru hänger detta ihop? Jo, *så* som skökodörets hemliga tubudslöshet organiskt hänger ihop med paddörets uppenbara tubudslöshet. Det förras laglöshet *förbereder* det senares laglöshet. Skökans förtorkningsverk *banar väg* för paddörets förtorkningsverk. Detta senare är det uppenbart antikristiska förtorkningsväsendet. Och det är *detta*, som åsyftas i vår text. Här stå vi återigen inför "den utdragna linjen."

Vredens skålar äro lagens förbannelse. Den finns redan i skökodömet såsom dess förblindade och förtorkande synd- och döds- ande. Men i paddömet stiger lagens förbannelse till sin högsta höjd i *dess* förblindade och förtorkande synd- och döds- ande. Skökodörets förbannelse- ande övergår organiskt – genom ett Guds: "Rulla!" – i paddörets förbannelse- ande.

Skålen utgöts i Euftrat, och dess vatten torkade ut. Men ett uttorkat vatten är icke försvunnet. Det har blott ändrat form för sin tillvaro. Det har övergått i ånga, som svävar i luften.

Euftrat är "Andens lag" eller tubuds-floden. Och just i den floden gjuter ängeln vredesskålen. Men dess vatten försvinner icke. Det blott ändrar form för sin tillvaro. Floden av livets vatten från Guds och Lammets tron övergår genom Guds vrede i "*floden av eld från hans tron*" (Kap 2, sid. 22 f.). Denna andelekamliga eld svävar över lagbrytaren och omgiver honom oändligt närmare än luften och ingår sekundligen i honom i gestalten av förbannelsens ande, då han icke ville mottaga floden såsom välsignelsens ande (Kap 4, sid. 35 f.; Kap 6, sid. 21 f.). – Denna eldsflod är lagens förbannelse eller vredens skålar. Också står ju "Guds härlighet och makt" i brand, så att hans "tempel är uppfyllt av rök", så länge skålarna gjudas (Upp 15:8).

Vredens skålar, som närmast äro Guds domar över det 6:e och det 7:e världariket, hava såsom allt i Guds världsstyrelse ett organiskt förlopp. De gjudas oavlåtligt och i stigande grad, allt efter som lagöverträdelsen stiger.

I synen såg Johannes den 6:e skålen utgjudas på en gång och Euftrat

torka ut i ett tag. Men i verkligheten är det icke så; utan även denna skål gjutes så småningom och i stigande grad i mån av skökans förtorkningssynd.

Skålens förtorkningsverk fortgår alltså under hela skökodömet vid sidan av skökans förtorkningsverk. Det är just detta, som Johannes påvisar, då han talar om "antikrister", som funnos redan på hans tid. De voro det *uppväxande* paddömet, vilket alltid löper jämsides med skökodömet, så som vi ofta antytt. Vid sidan av skökans fördolda tubudslöshet går paddömet uppenbara tubudslöshet eller uppenbara Guds- och Kristus-förnekelse. Och den tilltager i samma mån, som skökan uttorkar människorna. En kraftig förtorkarekyrka föder ett kraftigt paddöme.

Skålen är full av det 7:e världsríkets elds- eller förbannelse-ande från Gud. Redan då dess första droppe gjutes, börjar intåget från östern. Barbarerna marschera in i gestalten av "antikrister". Eller: den i skökodömet fördolde antikrist-anden övergår – genom ett Guds: "Rulla!" – i den uppenbare antikrist-anden; eller: i de av skökan förtorkade hjärtana tåga motbudsbarbarerna in och begynna *sitt* förtorkningsverk, som är den antikristiska tubudslösheten eller paddömet laglöshet.

Detta begynnande intåg är alltså detsamma som vilddjurets eller Satans *uppstigande* ur avgrunden, vilket försiggår i gestalten av uppenbart antikristiska människor under hela skökodömet tid. Men detta uppstigande är detsamma som mot-avlelsen av paddprofeten och det därpå följande rotbarnskapet, eller hans omhandtagande av skökans djävulsbarn och deras omskapande eller "omtecknande" till uppenbart antikristiska djävulsbarn. Och alltså är det begynnande intåg detsamma som denna mot-avlelse och detta motbarnskap.

Ty för att Satan, som är överbarbaren andrasidan Euftrat, skall kunna bliva en överbarbar eller enväldig världshärskare på sjunderiksvis, så måste han gå födelsevägen. Hans ande måste avlas i gestalten av förpingstliga antikrist-barbarer och födas i gestalten av mot-pingst-barbarer.

Men nu äro alla underbarbarer andrasidan floden eller alla avgrundens andar, som ofta kallas demoner (t. ex. Matt 8:31),* så innerligt förenade med Satans ande som två blandade vatten. De äro i honom, och han är i dem. Alltså, då hans ande avlas och födes i antikristiska människor, då avlas och födas även demonerna, till sina andar, i dem. Och därvid blir varje antikristisk människa innerligt förenad med eller "besatt" av särskilt den demon, som bäst passar för hennes skötesynd, och som alltså blir hennes tjänsteande i det onda i stället för den tjänsteande i det goda, som Gud skapat åt henne och som i hennes barnår var *hennes* ängel (Matt 18:10).

Och högt begåvade och genialiska antikrister, som hava någon ledareställning i det gudlösa och antikristiska riket, bliva besatta av väldiga kungsandar från östern, vilka genom dessa övermänniskor utöva avgrundens konungamakt överstora skaror av människor, som äro besatta av lydiga underdemoner. Så blir den förfärande kungsanden från

* I grundtexten "daimones", demoner.

östern, d.ä. från avgrunden, utbredd över hela det 7:e världsriget.*

Och sålunda, då alla människor, i stort sett, blivit sjunderiks--antikrister, då äro alla besatta av demoner eller äro *demoniska*, varom strax mer. Här framträder demonen i vetenskaps- och kultur-fodralet och alltså i en ytterst farlig gestalt. Denna besatthet är sålunda icke detsamma som den, vilken ofta omtalas i evangelierna, men som också kommer att finnas i det 7:e världsriget i förfärande utsträckning och av mångfaldiga arter.

Och till sist kommer över-demonen eller Satan att i högsta möjliga grad besätta *en* människa. Hon är den "Laglöse" eller Antikrist.

Blott på denna väg, avlelse- och födelsevägen, intåga barbarerna från östern. Den vägen har ju Herren tydligen påvisat, då han kallade Judas rent ut för "en djävul" och fariséer och skrifflärde för "barn av den fadern djävulen". Det är mot-avlelsens och mot-födelsens förfärande mot-mysterium redan inom skökodömet.

I vår tid gjutes den 6:e vredesskålen i stora flöden. Våldiga massor av avgrundshärrar inkastas bland folken, särskilt de "kristna". Hemska konungamakter vältra sig dagligen över den sinande Euftrat. Och vi se dessa krönte makter gripa in överallt. Redan barnen besättas av den barbariske kungsanden från östern. De äro "självhärskande" såsom aldrig tillförne. De kunna icke mer lyda. Men de kunna svärja, förbanna och häda och utöva laster och brott värre än förra tiders fullväxta busar. Till och med deras vanliga tal och skratt klingar brustet, ihåligt och demoniskt.

Och ungdomen är besatt av den barbariske anden från östern. Deras stolta och gudlösa huvuden bära den antikristiska sjunderikskronan. Deras fräcka pannor och händer äro märkta med det 7:e vilddjurets namn. Deras hållning, utseende och later vittna tydligt om den krönte barbaren andrasidan floden.

Och hela det uppväxande paddömet i vår tid är – märk det! – genomträngt av en segervisshet och målmedvetenhet, som säga oss, att konungar från östern marscherat in. Och barbarerna gå till anfall överallt. Heliga råmärken hånas och uppräckas. Skillnaden mellan gott och ont utplånas. De tu budens gränslinjer strykas ut. Okynnet organiseras och hålles om ryggen av över-barbarer i kulturfodralet. Pojkar och flickor, som ännu hålla mor i kjolen, diskutera riksangelägenheter och bestämma hur det skall styras, och hota med revolver och dynamit, om de icke åtlydas.

Ja, sådan är paddömets laglöshet. Plats skall beredas i hjärtana för *hela* den vilda barbarhären. Förtrupperna reda rum. Huvudstyrkan kommer efter. Och när den ryckt in, då går världen havande med avgrundens hela makt.

Och var och en som kan se, han ser, att även vårt folk nu går havande med fasansfulla andemakter. Ännu hållas de i någon mån tillbaka. Men här stundar en dag, då de bryta fram och taga överväldet. Det är deras födelsedag, den trefaldiga paddblåsningens dag. Till den övergå vi nu.

* Likasom dag och natt uppgå i öster, så låter Skriften ljus och mörker, gott och ont komma från öster. Därifrån ängeln med den levande Gudens namnstämpel; därifrån avgrundens härrar i vår text.

B

Paddömets paddblåsning

"Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun tre orena andar utgå, lika paddor. De äro nämligen demoniska människors andar, som göra tecken och som utgå till konungarna i hela världen för att samla dem till strid på den allsmäktige Gudens stora dag... Och de församlade dem till den plats, som på hebreiska heter Harmageddon."

Denna syn belyser och fullständigar den föregående synen; och det på ett förfärande sätt. Ty här ser Johannes en trefaldig padd-ande träda fram för att samla alla världens konungar och därmed alla världens folk till striden på Harmageddon eller till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga. Det är alltså den uppenbart antikristiske kungsanden från östern, som här träder fram för att göra slut på kristendomen i världen. I den förra synen ryckte han in på avlelseväg; i denna syn rycker han ut på födelseväg. I den förra inblåses han; i denna senare utblåses eller framblåses han. Här ha vi mot-pingstvädret eller mot-pingst-blåsten, mot-mysteriet till pingstvädret i Jerusalem (Apg 2:2).

I grundtexten står icke det ordet "blåsa", icke heller det ordet "utgå". Ja, där står ingenting i den vägen, utan det heter blott så: *"Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun tre orena andar såsom paddor"*. Men det vill naturligtvis säga, att de utgingo, utandades eller utblåstes ur dessa munnar. Och vi använda det ordet "blåsa" just för att få fram mot-skapelsemysteriet till Guds skapelsemysterium, då han "inblåste" livsande i Adam och Eva, och till Kristi nyskapelsemysterium, då han blåste uppståndelseande på lärjungarna och slutligen i pingstvädret framblåste eller framfödde denne ande hos dem. Och mot-skapelsens ande är förvisso en blåsning, ja, en andevind, en storm så stark, att den sopar bort hela skökodömet och därmed hela det 6:e världsricket och blåser fram paddömet och därmed det 7:e världsricket.

Satan betyder motståndare. Han är denna världens mot-Gud. Ty han strider mot Gud på det sättet, att han överallt gör ett mot-verk till Guds verk. Han sätter in i världen en mot-ande, en mot-avlelse, en mot-födelse; sätter in världsricket mot gudsricket, den falske profeten mot den sanne profeten, det falska profetdömet mot det sanna profetdömet, skökan mot solkvinnan, paddan mot duvan, ja till sist Antikrist såsom motsatsen till Kristus.

Detta mot-väsen skolen I, Herrens heliga, noga beakta. Ty det onda har blivit förytligt och förtunnat i skökodömet, så att hundratals miljoner människor och de flesta troende stå *inne* i Satans mot-väsen och motverk, utan att ha den ringaste aning därom.

Där ligger en förfärande högtidlighet i vår text. De tre stormakterna träda fram. Och de stå där triumferande. De äga nu en seger-ande, som är i stånd att församla hela världen på Harmageddon. Vilka äro då dessa makter?

Först: **Draken**. Honom känna vi igen från det 13:e kapitlet, som är det ondas världs-, kyrko- och padd-historia, såsom vi sett. Även där

kallas han draken, som är "den gamle ormen". Det namnet säger oss, att han söker vinna och nu verkligen vunnit sitt mål på listens och förklädnadens väg. Och vilken den vägen är, veta vi. Den är den listiga skökovägen.

Vidare: **Vilddjuret.** Även det känna vi igen från det 13:e kapitlet, som är det sjuhövdade vilddjurets världshistoria, såsom vi sett. Och vad vilddjuret är, veta vi. Låt oss än en gång taga ett exempel. En björn är ett vilddjur. Och han består av själ och kropp. Så ock kattbjörnen eller vilddjuret. Han har en själ eller en ande. Den är den förstabudslöse världsanden. Och han har ock en kropp. Den är den förstabudslösa världen eller mänskligheten. Då det säges, att vilddjuret har "makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag" (13:7), då menas med vilddjuret just världsanden; och dessa "stammar och folk" äro denne andes lydig kropp. Vilddjuret är alltså den från Gud förvillade och förvildade mänskligheten eller mänskligheten så långt den följer världs- eller vild-anden, som har vild-lagen i sig, "syndens och dödens lag, mot-lagen till "Andens lag".

Den tredje stormakten är **Den falske profeten.** Honom känna vi ock igen från det 13:e kapitlet, som är även det falska profetdömet världshistoria särskilt under det 6:e och det 7:e världsriket, såsom vi sett. Men i detta kapitel kallas han "ett annat vilddjur", som vi kallat lamm-hornsdraken eller lamm-ormen. Ty att "den falske profeten" är just detta vilddjur, det se vi tydligt därav, att då han gripes för att kastas i eldsjön (19:20) då tillskrives honom just den världsförvillelse, som i det 13:e kapitlet tillskrives detta andra vilddjur; såsom vi påvisat i början av vårt kapitel.

Alltså har den 3:e stormakten i vår text undergått en väsentlig förändring. Det antydes därmed, att han nu icke kallas "vilddjur", utan "profet". Och en profet är ju en människa. Visserligen är han fortfarande "det andra vilddjuret". Men nu är detta djur så väl gömt i – "människan". Det tyder på hornet med människoögon, eller på det 7:e världsriket med dess profetdöme, som består av "sanna människor" – utan Gud. – Denna förändring hos den 3:e stormakten visar tydligt på en väsentlig förändring även hos den 2:a stormakten, som är "det första vilddjuret". Det står här vid sidan av "den falske profeten". Därmed är sagt, att detta vilddjur, som är den förvillade mänskligheten, nu är genom honom till fullo berett att övergå i sjunderiksdjuret, som består av uppenbart antikristiska människor, d.ä. fullfödda människopaddor. – Men förändringen hos den 3:e stormakten visar ock på en förändring hos den första, som är draken. Han står här såsom den där nu är redo att taga sista steget i sitt uppstigande ur avgrunden. Och det tager han i samma ögonblick, som han blåser. Då gripas även de två andra stormakterna av hans uppståndelseande, och hela världen bestiger det antikristiska världsplanet.

De tre stormakterna äro alltså desamma som i det 13:e kapitlet. Men i vår text stå de på en långt framskjuten ståndpunkt i världsutvecklingen. De ha passerat 6 världsriken, 6 skökodömen och 6 vid deras sida uppväxande paddömen; och nu stå de inför det 7:e världsriket och det 7:e paddömet, vilka äro det fullväxta riket och det

fullväxta paddömet.

I vår text står vilddjuret eller den arma förvildade mänskligheten mitt emellan draken och den falske profeten. Hon står där såsom det förfärande resultatet av deras ormalist och förvillelsekonst, i vilken skökan – utan att veta det – spelat huvudrollen. Nu taga de denna arma mänsklighet under var sin arm och presentera henne såsom fullgången med paddan, såsom dräktig med barbarerna från östern. Och hon har nu blott ett enda behov, nämligen att bli "förlöst" eller att få övergå i paddan, som plaskar i det 7:e träsket – det högst åtrådda och "härliga". Hon begär nu av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd – ja, vad? *Jo, hon begär sig själv såsom den ende Gud som finns.* Den Guden är sjunderiksmänniskan, som är sjunderikspaddan.

Ja, sådana stå de där alla tre på mot-andelagens stora segerdag. Den dagen kommer såsom den fasansfulla följden av utebliven eller förfuskad pingstdag, ja, såsom den ödesdigra världsföljden av skökans världsomfattande förfalskning av "Andens lag", som frälste Paulus från "syndens och dödens lag" och som är det enda i himmel och på jord, som frälser en människa.

Se nu! Den världsomskapande dagen är inne; den världshistoriska timmen har slagit – nu blåser draken! Och i samma ögonblick blåsa den falske profeten och vilddjuret. Att alla de tre blåsa *samtidigt* visar, att de nu sitta ihop i en *treenig* padd-ande. Föreningspunkten är den mellersta stormakten eller den padd-dräktiga mänskligheten, i och genom vilken de två andra *äro vad de nu äro*. Över-barbaren och barbar-profeten och barbar-mänskligheten *äro*, på grund av organisk utveckling i andegemenskap, just den treeniga barbar-paddan.

Men alla tre framställas såsom blåsande var för sig, så att ur varderas mun utgår en särskild padd-ande. Därmed framhålles tydligt och kraftigt det historiska, det mångtusenåriga bidrag, vilket var och en lämnat till den treenige padd-anden, vilken nu är samlad i vilddjuret såsom rot-ande till mot-pingst-anden.

Alla tre framställas såsom självständigt blåsande var för sig. Alltså står vilddjuret eller mänskligheten där såsom en frivillig och självständig stormakt. Därpå ligger den största vikt. Ty det är här fråga om en andlig födelse. Och en sådan kommer till stånd blott på frivillighetens och den personliga självavgörelsens väg. Vare sig det är pingstfödelsen från ovan eller mot-pingstfödelsen från nedan, så sker den aldrig emot utan *med* människans vilja. I den förra väljer människan Gud till sin "Gud och ingen mer", i den senare väljer hon sig själv till sin "Gud och ingen mer". Andlig födelse innebär ett fritt val. Därför står vilddjuret här som en fri och självständig blåsare, vilken i kraft av drakens och den falske profetens ande, som nu är dess fullgångne rot-ande, framblåser sig själv till padd-mänsklighet, det är, övergår i sjunderikspaddan.

Alltså ställer vår text inför oss en hemsk och häpnadsväckande tavla. I de tre stormakterna läsa vi det ondas världs- och kyrkohistoria allt ifrån begynnelsen och intill mot-lagens stora segerdag, då den lägges i hela världens hjärta och skrives i dess sinnen. Och denna historia går sannerligen icke utanpå; utan den visar upp det ondas innandömen, dess djupa personliga mot-mysterium och dess starka, kloka och

genomlistiga världsplan. De stå där, dessa tre, såsom resultatet av en fasansfull mot-buds-rörelse både i avgrunden och på jorden, ja, såsom det uppnådda målet av en organisk utveckling både av ondskans andemakter därnere och i himlarymden och av de med mot-budssädet besådda människoandarna på jorden och i "jordens hjärta".

Och glömmen aldrig, I Herrens heliga, att de stå där, dessa tre, på Satans "pingstdag" i kraft av skökans kringgående av Kristi pingstdag, fullfödelsens dag, som ställer människan på den smyrnensiska och filadelfiska förstabuds-fullkomlighetens höga världsplan. Och akten eder för att genom bristfull födelse från ovan bidra till världsfödelsen från nedan. Det är förskräckligt, att många tusen troende i vårt land hjälpa de tre stormakterna att bestiga mot-pingst-planet och genom sitt ofödda eller ofullfödda liv sekundligen deltaga i skökans paddblåsning, som banar väg för den treeniga paddblåsningen.

Men motpingstdagen är icke en dag i vanlig mening, utan en tiderymd. Paddömet såsom världsdöme framblåses icke på *en* gång, utan så småningom. Icke alla folk bliva samtidigt fullgångna med paddan. Något blir det första; och med det börjar Satans "pingstdag". Och icke heller bliva alla rot-padde-människor inom samma folk på *en* gång färdiga för folk-padde-födelsen. Några bliva de första; och med dem börjar Satans pingstdag hos det folket. Och den har redan börjat hos t.ex. vårt folk. Här framblåses dagligen fullgångna paddor, uppenbart antikristiska människor, motpingstmässigt besatta av österns barbarer. Här uppträda nu många demoner i människogestalt, ja, både i gestalten av män och av kvinnor.

Och även sedan alla folk blivit framblåsta padd-folk, fortgår den treeniga paddblåsningen tid efter annan såsom förnyad folk- och världsomfödelse till fördjupad och förhöjd mot-pingst-ande eller till en alltmer gudlös och antikristisk barbar-ande.

Och i och med den högsta världsomfödelsen födes Satan själv som en människa av Antimaria (Kap 9, sid. 56 f.). Den människan är Antikrist. Han är höjdpunkten av den treeniga padd-blåsningen. Likasom Ordet, det eviga tubuds-Ordet vart kött, så varder ock en gång mot-budsordet, det sataniska tubudsordet, kött. Här ha vi Satans människoblivande, det fasansfulla mot-mysteriet till Guds människoblivande i Kristus.

Tyst!... Just nu när författaren skrivit detta, ringer det samman i Stockholms kyrkor och ungefär samtidigt i hela vårt land. Förskräckligt! Det är sammanringning till trolldom i de flesta kyrkor och bönehus, ja, trolldom, som just banar väg för själva avgrundstrollets födelse av Antimaria; sammanringning till paddblåsning, som till sist sätter själva avgrundspaddan i stånd att uppträda på jorden i människogestalt; sammanringning till det budlösa evangeliets laglösa frälsning utanför "Andens lag", vilket laglösa evangelium gör det möjligt "för den Laglöse" att i sinom tid "träda fram"; sammanringning till undanskjuten eller förfuskad pingstdag, i vars ställe Satans hemska pingstdag går upp över alla världens konungar och folk. – O, vad Guds världskvarnar mala sakta, följdriktigt och fint! Men det se icke människorna och vilja icke höra talas därom. De äro beblåsta, förhäxade och förtrollade. "Ty", säger den starke ängeln, "alla folk blevo förvillade genom din trolldom".

Den treeniga paddblåsningen följer en organisk utveckling. Den börjar med några enskildas framblåsning eller paddfödelse inom de olika folken, fortskrider sedan till folkfödelse och slutligen till världsfödelse, såsom vi sett.

Denna organiska utveckling av paddömet skall noga beaktas. Den ställes också tydligt och kraftigt inför oss i vår text. Där säges nämligen om de tre padd-andarna, att de äro demoniska människors andar, som göra tecken och utgå till konungarna i hela världen för att samla dem till striden på Harmageddon. Detta församlande sker icke i en handvändning, utan så småningom. Och vi befinna oss just i detta församlande. I vår tid uppträda skaror av demoniska människor, som i förfärande barbar-ande från östern arbeta på den stora samlingen till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Dessa församlare äro enligt texten "demoniska människors andar". Märk noga detta förfärande uttryck. I grundtexten står så: "De äro demoniskas andar", det är, de äro demoniska eller djävulska människors andar; och det vill här säga: de äro avgrundsandar eller österns barbar-andar i människogestalt.*

Drakens och den falske profetens ande, som är kungsanden från östern, framträder icke i omedelbar gestalt, då det gäller att införa det 7:e världariket på jorden. Nej, han är oändligt klokare än så. Han framträder på avlelse- och födelseväg. Han kommer i gestalten av fullblodiga djävulsbarn, ja, just i gestalten av "demoniska människors andar". Han tager sig väg genom den 2:a stormakten, som är vilddjuret eller den med barbar-anden från östern fullgångna mänskligheten. Så smyger han sig fram till världsväldet genom demoniserade eller besatta människor. Blott så får han ett riktigt starkt och pålitligt välde, som kan upptaga striden mot Herrens heliga, vilka uppstått just på avlelse- och födelseväg och som äro i *sann* mening "besatta", nämligen av kungsanden från ovan och genom honom av de himmelska andarna, bland vilka var och en av de heliga har sin barndoms ängel såsom tjänsteande.

Men denna demonisering eller besatthet från avgrunden är, såsom vi antytt, icke detsamma som den tillfälliga och råa besatthet, vilken omtalas i evangelierna, och som består däri att en viss demon tagit sin bostad i en människa och mekaniskt eller tvångsvis behärskar henne. Nej, här ha vi att göra med en högre besatthet, som kommer till stånd genom mot-pingstens demon- eller djävulsfödelse och i vilken människan är ett frivilligt och lydigt redskap i överdemonens och den särskilda underdemonens hand. Och så blir sjunderiksbesattheten så väl fördold i "fullt normala" människor och därför så fruktansvärt förvillande och besmittande. Den råde demonen i den vansinniges eller abnormes gestalt avskys av alla; och demonen i råpaddans gestalt

* Orden i grundtexten: "pneumata daimonion" kunna och böra översättas så: "demoniskas andar". Och även om man översätter så här: "demoners eller djävlaras andar", eller "onda andar", så få dessa andar för ingen del tänkas såsom blott flygande i vädret utanför människan, ty det strider mot textens organiska världssammanhang, som vill uppvisa det ondas sakläge vid början av det sjunde världariket. Hela tyngdpunkten ligger här på den onda andevärldens framträdande i *människogestalt*, i sjunderiksmänniskan. Och därför sluta vi oss till de bibelforskare (t.ex. Myrberg), vilka översätta så: "De äro demoniskas andar eller demoniska människors andar."

avskys av många. Men den fine och bildade antikrist-demonen i vetenskaplig och konstnärlig kulturrustning tjuvar alla, som stå utom tubudsdömet. – Ja, så klokt ställer draken, den gamle ormen, som förvillar hela världen. Men likasom skökan förfuskat födelsen från ovan, så har hon ock förfuskat födelsen från nedan. Därav den allmänna okunnigheten om Satans allsidiga mot-verk och den förfärande bristen på blick för hans lömska och djupgående världsplan. Och den moderna skökan är lätt färdig med saken. Hon helt enkelt förnekar tillvaron av en personlig Satan och av en ond andevärld. Så är och blir hon en förträfflig tjänstepiga åt draken just nu, när han begynner göra hela världen besatt. Nu behöver han vara så ostörd som möjligt. Och det sörjer hon ypperligt för.

Draken börjar alltså mot-pingstdagen med att framblåsa eller framföda sina apostlar, alldeles som Kristus började med att framföda *sina* apostlar på pingstdagen. Dessa mot-apostlar äro just de "demoniska människors andar", som omtalas i vårt text. De "göra tecken". Själva äro de drakens stamtecken, hans stora skapelseunder. Och i samma mån som hans världsplan kräver det, komma de att göra tecken och under, som slå världen med häpnad. Ty de komma att allt mer och mer förfoga över avgrundens makt och kraft, de kungliga mot-krafterna från östern.

Denna mot-apostoliske ande utgår till konungarna på jorden. Ett exempel härpå ha vi i den danske padd-juden, den världsbekante antikristiske författaren. Han yttrade offentligen för några år sedan, "att likasom det är den världsliga överhetens plikt att förbjuda dryckenskap, så är det ock hennes plikt att förbjuda kristendomen, som icke är någonting annat än en folkfördärvande berusning". Se, där ha vi just en ande, som "utgår till konungarna", eller till den världsliga överheten, för att samla dem till den världsomfattande striden på Harmageddon, där kristendomen skall förjudas och utrotas från jorden.

Men vi behöva icke gå utrikes för att se dessa paddömetts apostlar. Vi ha många sådana besatta i vårt land. De äro alla dessa uppenbart antikristliga professorer, skollärare, skalder, författare, folkledare och kringresande talare, såsom vi påvisat förut. Och vad vilja dessa besatta paddor? Jo, närmast vilja de göra folkmassorna antikristiska, så att de få till stånd en stark folkopinion, som till slut tvingar överheten att upphöja antikristendomen till lagstadgad tvångsbild. – Och när de besatta padd-apostlarna i hela världen nått detta mål hos alla folk, då är hela världen andligen samlad på det andliga Harmageddon, som ligger i alla land, där striden står på liv och död mellan kristendom och antikristendom, mellan gudsriket och satansriket, mellan duvo-dömet och paddömet.* Huru söndersliten och oenig denna padd-värld än är, i ett är hon fullkomligt enig: i hatet mot Gud, hans bud och hans heliga och i förödelsen av dem.

Herrens heliga bliva alltså icke fritagna från striden på Harmageddon eller upptagna före densamma. Nej, den skola de genomkämpa. Men när förstlingarnas antal blivit fullt och då de såsom det friska världshjärtat* utfört sin höga världsmission intill blods på den

* Om Harmageddon se Kap 2, sid. 22 f..

* I: Se Kap 9, sid. 120 f..

allsmäktige Gudens stora dag, då upptagas de Herren till mötes i lufthimmelen. Och nu lössläppas alla jordens vindar, som äro Guds domar, och som hållits tillbaka av de fyra änglarna,** ända tills den siste av förstlingarnas skara blivit tecknad på Harmageddon. Och nu griper den Allsmäktiges heliga vrede den gudlösa och antikristiska världen med domar så fasansfulla, att deras like aldrig skådats på jorden. Nu krossas denna värld *till livs eller till döds*. Det är den 7:e vredesskålen, som är domen över det 7:e världsriket, likasom den 6:e är domen över det 6:e världsriket.

Till sist ett ord om den 6:e skålens parentes. Den lyder så: (*"Se, jag kommer såsom en tjuv; salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han icke må gå naken och man får se hans skam"*) (Upp 16:15).

Märk nu, vilken plats parentesen har. Den står mellan ordet "dag" och ordet "Harmageddon". Först sägas världens konungar församlas till strid på den allsmäktige Gudens stora dag. (Här inskjutes parentesen). Sedan sägas de församlas på Harmageddon.

Att hela världens besatta konungar och folk församlas på Harmageddon, det visar, att deras strid gäller Guds nya Israel, likasom striden på det forntida Harmageddon gällde det gamla Israel.

Men deras samling på Harmageddon är ock deras samling på den allsmäktige Gudens stora dag. Därav se vi, att denna dag icke är den yttersta domens dag; ty på den dagen samlas inga till strid mot Gud och hans heliga.

Konungarna samlas till strid på Guds stora dag – sen upp, I heliga, ty den är tjuvens dag! Där står parentesen.

Konungarna samlas till strid på Harmageddon – sen upp, I heliga, ty Harmageddons dag är tjuvens dag!

På Harmageddon står de besatta konungarnas strid mot de heliga; men där står ock den allsmäktige Gudens strid mot de besatta konungarna. Harmageddons stora konungadag är ock den **Allsmäktiges** stora konungadag.

På de besatta konungarnas dag ligger hela världen i *deras* hand. Men på den dagen ligger hela världen och alla dess demoniska konungar och folk även i den *Allsmäktiges* hand. Ty den dagen är ock *hans* dag.

Alltså ligger de heligas Harmageddon i de besatta, demoniska och djävulska konungarnas hand; men det ligger ock i den Allsmäktiges hand, ty deras dag och hans dag äro samma dag.

På den dagen liggen I, Herrens heliga, i de besatta konungarnas hand. Men deras hand ligger fast innesluten i den allsmäktige Gudens hand. Ett litet "släpp efter" av honom – och konungahanden gör sitt förödelseverk; ett litet handtryck – och konungahanden är vanmäktig; och så ett sluttryck – och hon är kramad och krossad till intet och utströdd som agnar i vind och i eld.

Så noga är edert Harmageddon bevakat, och så väl är det reglerat av

** Upp 7:1–3.

den **Allsmäktige**. Om I aldrig glömmen detta, så skolen I aldrig bäva på eder plågodag, som alltid är Guds dag.

Då den Allsmäktige "släpper efter" eller ropar sitt "*Rulla!*" till den mot-kerubiska vildvagnen, då utföra de besatta konungarna och folken sitt förödelseverk. Detta verk är alltså även ett verk av Gud. Ty han måste först tillåta den antikristiska världen att fullborda sitt djävulska motverk, innan han kan fullborda sitt världsfrälsningsverk. Och så fint och fast styr han allt, att Harmageddons dag, som är de heligas världs-långfredag, också blir världsfödslovåndans dag, som i de fyra vindarnas sluttimme bryter ned alla folk på knä inför folkens konung. "*Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige:*

Alla folk skola komma och tillbedja inför dig».*

"Se, jag kommer såsom en tjuv". Det är den Allsmäktige som kommer likt tjuven, då han "släpper efter" eller då han ropar lagförbannelsens: "*Rulla!*" över en lagföraktande värld. Så kommer han över de besatta konungarna och deras besatta folk, och så fylla de syndamåttet på Harmageddon. Därmed kommer han ock såsom tjuven över de heliga. Din Harmageddons dag, du Herrens helige, är tjuvens dag. Den kan vara vilken dag som helst, ja, just i dag. Ty barbarerna rycka dagligen in över Euftrat. Du kan komma i strid med dem, då du håller Guds bud. Och den striden kan bli *ditt* Harmageddon, på vilket du giver ditt blod för hans bud.

Vår tid är begynnelsevis Harmageddonisk. Den röda dagen flamlar i öster. Hemska makter stå beredda att svänga förödelsens svärd.

Den onda andevärlden har ryckt in; själva luften är demonisk. Den har ock ryckt in i människorna, de äro demoniska. Ett den Allsmäktiges "släpp efter" – och utrotningskriget begynnes av förtrupperna. Demonerna äro organiserade i alla land såsom antikristiska paddor.

Människorna äro besatta. Guds bud äro försvunna. Sanningen är utrotad eller fördärvad hos miljoner även i vårt land. Gudlöshet och lögn, list och bedrägeri, hat och förtryck äro deras liv. Mot-buden äro deras bud, vildviljan deras lag, orättfärdigheten deras triumf. Och under allt detta rasar ännu den evangeliska skökan i vårt land mot Guds bud, såsom om själva den onde sutte i dem.

Hela detta folk- och världsfördärv flyter ur Guds brutna bud. Det budlösa evangeliet har uttorkat Euftrat och banat väg för laglöshetens barbarer. I den budlösa nådens spår rycka härarna fram. På den förstabudslösa trons väg tåga paddorna in.

Sen där edert verk, I skökoevangelister, både lärda och olärda! Sen där det öde I bragt över hela världen, I Satans trollkarlar! I soven ännu, likt Kaifas, I helvetets barn. Och I kommen att sova, tills tjuven står över eder (Upp 3:3).

Hela detta folk- och världselände har sin djupaste grund däri, att man kringgått Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen

* Upp 15:3, 4.

kräver. Och den komma alla trolldomsevangelister att kringgå, ända tills tjuven står över dem med konungaelden.

"Salig är den som vakar". Ty nu sova människorna djupt. Och många röster ropa: "Frid, frid, ingen fara!" Men denna sömn är förtrollning och döljer sig i yrgalenskap. Den hejdlösa häxdansen är den djupaste sömnen. I den är man tjuven närmast.

"Salig är den som bevarar sina kläder". – Om kläderna ha vi talat under Sardes-brevet (Kap 9, sid. 90 f.; Kap 9, sid. 98 f.). De äro "Andens lag" eller den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige Andens tubuds-dräkt. Med denna dräkt äro de heliga genomklädda, såsom ett vatten har "iklätt" sig ett annat, med vilket det blandats. Dräkten är Jesu tubudsande med slaktmärket, vilken genom subjektiveringen sitter på varje punkt i de heligas andar, själar och kroppar. Deras kläder äro pingstens kraftbeklädnad från höjden, alltså medfödda, medskapade. De äro den nya skapelsen, betraktad till dess vita och varma, rena och skarpa tubudsfullkomlighet inne i Jesu tubudsfullkomlighet med slaktmärket.

Dessa kläder måste *bevaras*. Och det sker genom att *förbliva* i Kristus, som är kläderna (Rom 13:14), så att man genom honom står förstabuds-*all* och andrabuds-*hel* i det dagliga livet. Men bevaras de icke, då blir människan "naken och man får se hennes skam".

Det ord i grundtexten,* som är översatt med ordet "skam", betyder egentligen *vanskaplighet*.* Ja, just så är det. *Utan tubudsdräkt, som är tubudsskapelse, är människan alltigenom vanskaplig*. Hon är på varje punkt missbildad, onaturlig, vederstygglig, med ett ord: *förstabudshorisk*. Hela hennes varelse är en vanskaplighetens "skam". I motsats härtill är den tubudsklädde på varje punkt välbildad, naturlig, skön och härlig, med ett ord: *förstabudskysk*.

Nu förstå vi, varför det talas om kläderna i parentes. Harmageddons strid står just om tubudsdräkten. De heligas nationaldräkt tåles icke av de besatta konungarna och folken, som äro vanskaplighetens skamkonungar och skamfolk.

Och I kännen, I Herrens heliga, huru förskräckligt de nakna och vederstyggliga skam-människorna riva och slita i eder dräkt. I kunnen icke ha med dem att göra utan att bli sargade av deras gudlöshet, budlöshet och trolöshet, överallt laglöshetens barbarer! Deras handel och vandel, affärer och liv äro en vanskaplighetens skam och skandal. Och de äro så genombeblåsta, uppblåsta, stora, vida och breda, att det numera knappast finnes rum på vår jord för andra än dem. Så tubudslösa och nakna äro dessa skampaddor i alla samhällsklasser.

Skökan har i århundraden dolt sin vanskaplighet under andligt sken. Därmed har hon hjälpt barbarerna över Eufrat. Nu äro de här. I dem träder hela skammen i öppen dag. Ja, nu "går Skam på torra landet". Men all denna barbariska skam är blott skökans utdragna skamlinje.

Alltså, I förstlingar med den höga dräkten, given akt på den 6:e skälens "Giv akt!", glömmen aldrig parentes. Ty nu stå I just i början av parentestiden. Just nu gäller det att stå vaken och klädd bland alla

* Askämosynä.

* Se Melanders lexikon.

dessa totalt oklädda och demoniserade skam-människor. Ty lyckas de genom sin djävulska rivning, ryckning och slitning i kläderna att sönderriva och avriva dem, så att I bliven nakna och vanskapliga skammänniskor – då är Harmageddons strid förlorad.

"Salig är den som vakar och bevarar sina kläder." Ja, salig den som gör det *i dag, i dag*, och som gör det *nu, nu*, ja, i varje *nu*. Ty nu är varje ditt nu ett Harmageddoniskt lidandes-nu och kan bli ditt Harmageddoniska döds-nu. Salig är du, om du då lider, blöder och dör som Stefanus i den femfaldiga dräkten: "*full av tro, full av ande, full av nåd, full av kraft, full av vishet*" ja, lider, blöder och dör som han, med förstabudsblicken mot höjden och andrabudsblicken på bödlarna. Då har du segrat på *ditt* Harmageddon för evigt.

Amen.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot
noteringar om korrekturfel i texten. Se vår
hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18